

Experiențe sau coincidențe? : Recunoști experiențele sau accepți coincidențele? / Sorin Dumitru Cigher. - Arad: Ramira, 2014

ISBN 978-606-8115-71-9

821.135.1-94

Tiparul executat la **S.C. MULTIMEDIA INTERNAȚIONAL S.R.L.**

Str. Constantin Brâncuși nr. 87, jud. Arad, România

CUPRINS

<i>Dedicații.....</i>	<i>9</i>
<i>Recomandări.....</i>	<i>11</i>
<i>Prefață.....</i>	<i>15</i>
<i>Cuvânt înainte.....</i>	<i>17</i>
Cu urmă, dar fără durere.....	21
Întâlnirea cu Hristos.....	22
La muncă în Ungaria.....	26
Fără adidași și trist în Ungaria.....	27
Beneficii prin Radio „Vocea Evangheliei”, Oradea.....	29
Vizita care a tulburat comunitatea.....	31
Neveghere sau neinspirație.....	33
Probleme cu mașina.....	36
Întoarcerea din drum.....	37
Nu am înțeles de ce trebuie să rămân.....	39
Nu s-au copt fructele și am vrut să le culeg verzi.....	42
Militar neplanificat.....	45
Plutonierul trist.....	50
Calafat și Nedeea.....	53
La Turnu, Arad.....	58
Muncitor necalificat.....	60
În autobuzul greșit.....	63
O criză de rinichi.....	65
O ofertă neașteptată.....	66
Pregătirea pentru seminar.....	67
<i>Experiențe sau coincidențe? / 5</i>	
Răspunsul chemării în slujire.....	70
Colega și gândurile negre.....	72
Intrarea la seminar.....	73
Cu Evanghelia la frizer.....	75
Din perioada seminarului.....	76
Cu africanul pe trecerea de pietoni.....	78
Am cunoscut o fată.....	80
În canalele din Gara de Nord.....	82
La muncă în Italia.....	85
Căsătoria și frământările care au însoțit-o.....	88
Începutul lucrării în Apuseni.....	94
Vizita în miez de noapte.....	99
Anul 2003 - un an plin de semnificații.....	100
Binecuvântări neașteptate.....	101
Încurajări la început de lucrare.....	103
Dumnezeu prezent și în Grecia.....	103

Durerea pe care El a luat-o.....	106
Asociația Misionară „Speranță pentru Apuseni”.....	107
Omul care s-a împotrivit lucrării lui Dumnezeu.....	109
Tragedia care se putea întâmpla.....	112
Anul 2005 și necazurile care l-au însoțit.....	113
Explicații derutante.....	121
În satul natal.....	123
O nouă binecuvântare: o fetiță.....	125
Darius și mâna luxată.....	126
Dispariția lui Darius.....	128
Supărarea unui copil.....	132
Un răspuns la rugăciune.....	133
Zidul dărâmat de ape.....	136
Vizita preotului.....	139
Lovituri aduse bisericii.....	140
Evanghelizare prin „Ziarul de Apuseni”.....	143
6 \ Sorin Dumitru Cigher	
Cu musafiri și masa goală.....	145
Trimisul Domnului în ceas de seară.....	146
Vizita coriștilor din Suceava.....	147
Un cadou neașteptat.....	150
Renovări la biserică și vestea care ne-a încălzit.....	152
Biserică în casa noului convertit.....	153
O plasă cu mâncare.....	155
Uniți în viață și la moarte.....	157
O mașină potrivită pentru misiune.....	159
Din sudalmă în binecuvântare.....	166
Isus Se apropie și de cei fără carte.....	167
Moartea mamei a convins-o.....	169
Sotia și-a pierdut buletinul.....	171
Telefonul inspectorului.....	173
Am pierdut un copil.....	176
Ispitele care s-au ținut lanț.....	178
Tot răul spre bine.....	180
O decizie neașteptată și înțeleaptă.....	182
Omul cu mâna paralizată.....	185
Preotul și Biblia.....	187
Seara deciziilor.....	189
Renovare la Luminești.....	190
Și Dumnezeu are simțul umorului.....	193
Visul de a merge în Africa.....	194
Abandonat de oameni, prețuit de Dumnezeu.....	201
Au dispărut cheile.....	203
Probleme cu ochii.....	206
Extindere prin RVE.....	207
„ProAfrica” în Diaspora.....	208
Actrița din București.....	208
Lucrarea continuă.....	211
Zeciuală din banii câștigați la nuntă.....	212

Vestea plină de emoții.....	213
Mașina cu șapte locuri.....	215
Totul e în mâna Lui.....	217
Telefonul cu vești bune.....	219
Tulburare în biserică.....	220
Gândul care devine faptă.....	222
Ruine, dezamăgire și influența Roșiei Montane.....	224
Deshumarea.....	226
Familia s-a mărit.....	228
A doua călătorie în Africa.....	231
Inimă deschisă pentru Apuseni.....	236
Mutarea la Sibiu.....	237
Lipsește procesul-verbal.....	244
Centrala defectă.....	246
Schimbarea geamurilor.....	247
Grădinița „Samariteanul”.....	250
Mărturisind pe Domnul.....	252
Izolarea bisericii.....	253
Și încercările vin.....	256
Acoperișul.....	258
Decizie schimbată.....	260
Sorin Dumitru Cigher	

Dedicație

Dedic această carte familiei mele. Soției mele care m-a ajutat, m-a corectat și mi-a pus aripile pentru zbor într-o direcție bună, iar când direcția era greșită..., mi le-a tăiat. Copiilor ce ni i-a dat Dumnezeu ca o binecuvântare! Le doresc o alegere și o trăire după Cuvânt.

De asemenea, dedic această carte fraților mei de credință care m-au purtat în rugăciune, fraților de la Biserica Baptistă „Sion” din Sibiu și membrilor din Asociația Creștină „Speranță pentru Apuseni”.

O ofer cu drag tuturor credincioșilor care trăiesc experiențe frumoase cu Domnul, uneori mai mari, alteori mai mici; toate sunt pentru întărirea credinței noastre. Le doresc să și le amintească și să le comunice și altora.

O dedic și credincioșilor care oscilează pe calea credinței și care, în vacarmul vieții, nu mai aud vocea blândă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos! Celor care cred că norii L-au acoperit pe Domnul, că astăzi nu mai vorbește! Dumnezeuul nostru este viu și lucrează și vorbește în formele alese de El!

Sorin Dumitru Cigher

Experiențe sau coincidențe?

ecoman

cfdrî

Cartea conține întâmplări adevărate, povestite într-un mod inspirativ, despre un Dumnezeu adevărat! Umblarea cu El este departe de a fi monotonă. Să îl urmăm cu credincioșie!

Dr. Adrian Giorgiov,

pastor al Bisericii Creștine Baptiste Maghiare din Oradea și președintele Asociației ITM România

Este o cinste pentru mine să scriu câteva rânduri despre această carte și o fac cu mare plăcere, ca unul care a citit nu doar cartea, ci îl cunoaște și pe cel care a scris-o. L-am întâlnit, prima dată, pe Sorin pe vremea când era încă student la Seminar, prin anul 1999. Nu am visat atunci că ne vom reîntâlni peste ani colegi în slujire și că între noi se va stabili o relație specială de prietenie și colaborare.

Sorin este un om dinamic și dedicat lucrării pe care o face, este un om cu multe idei, pe care nu ezită să le ducă la îndeplinire. Citind această carte, versetele care mi-au venit în minte sunt din Matei 6:22-23a: „*Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric...*”. Sorin demonstrează capacitatea de a-L vedea pe Dumnezeu în spatele celor mai mărunte lucruri și experiențe din viața lui; această capacitate este dată de un ochi bun, un ochi

Experiențe sau coincidențe? / ||

sănătos. Ochiul bun îl vede pe Dumnezeu în cele mai mărunte lucruri, un ochi rău nu-L vede pe Dumnezeu, nicăieri.

Recomand din toată inima această carte și mă rog ca citind-o, să vă umpleți de lumina prezenței lui Dumnezeu în viața dumneavoastră.

Eugen Groza,

pastor al Bisericii Creștine Baptiste Betania din Timișoara și președintele Fundației Mission Link International din România

Puse cap la cap, în ordine cronologică, experiențele pastorului Sorin Cigher ne fascinează prin sinceritate, ne stârnesc curiozitatea prin permanentul imprevizibil în care îl întrezărim pe Dumnezeu și ne pun pe gânduri în privința vieții noastre de credință. Cititorul care e dispus să mediteze la cele scrise în această carte, va constata că norocul, șansa, coincidența, chiar și misterul sunt simple mituri și că există o realitate care explică totul: Dumnezeu. Eu cred că această carte este scrisă spre gloria Celui Atotputernic.

Dr. Daniel Tanc,

pastor al Bisericii Creștine Baptiste Golgota din Oradea

Viața nu este o parcurgere monotonă a unor secvențe de timp, ci episoade de instrucție și formare. O dovedește din plin cartea pe care o țineți în mână. Țesută din întâlniri modelatoare, surprize de fapte miraculoase și experiențe motivatoare, autobiografia tânărului pastor Sorin Cigher este demonstrația fermă a dragostei și suveranității lui Dumnezeu.

12 \ Sorin Dumitru Ciglier

Este un frumos studiu de caz, un jurnal pastoral pilduitor, un traseu spiritual ce invită la reflecție și speranță.

Un martor al acestui itinerar, Vasile Duma, pastor al Bisericii Baptiste Golgota, Arad

Apreciez hotărârea și efortul lui Sorin de a finaliza această lucrare, ale cărei fragmente le-a relatat oral până nu demult, însă Dumnezeu a hotărât să-1 îndemne s-o scrie, ca să fie o mărturie vie pentru cei de azi

și pentru cei de mâine.

Este o carte ce merită citită, pentru a înțelege modul divers de intervenție al lui Dumnezeu și pentru a ne înprospăta convingerea că El e în acțiune și în vremurile grele pe care le traversăm cu toții.

Experiențele relatate îți captivează atenția, îți întăresc credința și îți dau impulsul de a păși cu încredere spre ceea ce ne rezervă ziua de mâine.

Liviu Cîrstean,

membru al Bisericii Creștine Diakonia, Suceava

Într-o lume în care creștinismul se îndreaptă spre o te-ologizare separată de praxis, autorul reușește într-un mod plăcut să prezinte *un jurnal de experiențe* captivante, prin care să provoace contemporaneitatea la o umblare autentică cu Dumnezeu. Mesajul cărții slujește ca o invitație la redescoperirea prospețimii și aventurii împreună cu un Hristos viu și personal.

Asist. univ. dr. Radu Câmpean,

pastor al Bisericii Creștine Baptiste Betania din Sibiu

Experiențe sau coincidențe?

Miracolul ca întâmplare personală este absent din litera tipărită a vremurilor noastre. Din păcate, e solicitat tot mai mult în latura sa pur documentară, informativă, fără să-1 mai asumăm. Din fericire, jurnalul acesta este opusul. El are un rol profilactic pentru cei care trăiesc cu simțul spiritului atenuat, dislocat, atrofiat.

Prin lucrarea de față, autorul devine discipolul experienței sale, pe care o trăiește fără rest, instalat în absolutul ei. Ansamblul de policromie și coerența îl fac ușor digerabil, potrivit oricărui tip de metabolism lăuntric. Este o atenționare că uneori părăsești nedumerit mărele calde ale vieții, pentru a te aventura în vârtoarea contemporană, iar (și) atunci, mai mult ca oricând, ai nevoie de o ancoră stabilă, unică în Univers, de Isus, răspunsul lui Dumnezeu la marile crize ale omenirii.

Nistor Popa,

pastor al Bisericii Creștine Baptiste din Racovița, Sibiu

Sorin Dumitru Cigher

^refafd

„ Ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui!”

(1 Corinteni 4:2)

Cartea pe care o ține în mână cititorul, este o mărturie despre bunătatea, harul și îndurarea Dumnezeului înțelept și atotputernic. Am avut bucuria de a-1 cunoaște pe autorul cărții, pastorul Sorin Cigher, când cărările noastre s-au întâlnit în via Domnului, în același spirit al compasiunii față de copiii pierduți din Africa. Cu ocazia colaborării, de mai mulți ani, în lucrarea lui Dumnezeu și a călătoriilor făcute împreună în Africa, am putut vedea în viața autorului ceea ce reflectă și întâmplările adevărate depănate în această carte: când un copil al lui Dumnezeu se încrede în El și îl urmează în ascultare, experiențele vin în mod natural, doar să aibă cineva ochi să le vadă.

Ucenicul Domnului nu aleargă după experiențe, dar le primește cu smerenie și mulțumire când Dumnezeu decide să le folosească pentru

atingerea mai multor scopuri: cizelarea caracterului, întărirea credinței și a mărturiei în lucrarea de extindere a împărăției Sale și, nu în ultimul rând, glorificarea lui Dumnezeu.

Autorul cărții îl prezintă pe Domnul nostru căruia îi pasă de soarta noastră, ne cheamă să-L urmăm, ne călăuzește și ne însoțește pe cărările vieții, în orice împrejurare. Cititorul

Experiențe sau coincidențe?

are ocazia să urmărească, de-a lungul cărții, diferitele modalități prin care mâna lui Dumnezeu duce la îndeplinire planurile Sale în viața unui copil al Său.

Întâmplările povestite sunt inspirative și au darul de a ține viu interesul cititorului. Ele ne încurajează să ne consacram în totalitate la o umblare continuă cu Mântuitorul nostru.

Dr. Adrian Giorgiov

Sorin Dumitru Ciglier

Guoân/îna/n/e

Experiențele noastre sunt realități pe care le recunoaștem uneori ca având proveniență divină, însă alteori le neglijăm, considerându-le simple coincidențe. Nu le băgăm în seamă, așa cum am făcut și eu ani de zile; am trecut cu vederea și nu le-am dat mare importanță.

Într-o zi, după o discuție cu unul dintre cumnații mei, Liviu Cîrsteian, povestind și încurajându-ne reciproc, mi-a sugerat să le așez pe hârtie și să scriu o carte. Am ezitat o vreme, dar presiunea interioară a biruit, așa că am luat pixul să le notez și, spre surprinderea mea, erau atât de proaspete de parcă le trăiam a doua oară!

Astăzi, după ce-am memorat trecutul, nu accept coincidențe, ci la fiecare pas pot declara, cu toată convingerea, că Domnul Dumnezeu este Cel care supraveghează și nimic nu se petrece fără ca El să dea startul! Cred în Suveranitatea lui Dumnezeu și accept neputințele mele. Cred că Dumnezeu S-a implicat în viața mea încă din fragedă copilărie. Am notat începutul umblării cu El și continuarea vieții sub consecvența oblăduire a Sa.

Sunt experiențe pe care, ca cititor, le-ai avut și tu, cu siguranță. Cred că au fost momente de imaturitate în perioada începutului de credință și aceste experiențe au avut rolul de a încuraja și de a consolida credința. Uneori, experiențele trec dincolo de rațional, pentru că umblăm cu un astfel de Dumnezeu, transcendent.

Experiențe sau coincidențe?

Povestea vieții, derulată pe fragmente în paginile următoare, începe cu vârsta de trei ani și continuă cu diverse evenimente petrecute în satul natal, Tămașda, județul Bihor. Am crescut într-o familie cu cinci copii: Daniel (decedat la 31 de ani), Adrian și Adriana (gemeni), eu, născut la data de 07.07.1977 (în copilărie, tata îmi spunea „septic”) și Corina, sora cea mai mică. Continui descriind cel mai important eveniment din viața mea, întâlnirea cu Hristos! Viața se derulează în sat, urmează un an de zile în armată, mutat în mai multe locuri din țară, apoi, pentru o perioadă, mă opresc în Arad, la muncă și la pregătirea pentru lucrare; aici sunt prezentate alte aspecte de maturizare în credință. Continui cu plecarea la seminar și cu întâmplările care au urmat-o. O scurtă vreme

trăită în Italia, apoi finalizarea studiilor și căsătoria.

Relatările merg mai departe cu experiențe deosebite, dintr-un concediu în Grecia. Vorbesc apoi despre începutul lucrării în Apuseni, în Abrud, o perioadă de zece ani în care am asistat la evenimente minunate petrecute în biserică și în afara ei. S-au născut copiii și multe bucurii împreună cu lacrimi, dar peste toate a supravegheat Dumnezeu. Explic înființarea Asociației „Speranță pentru Apuseni”, implicarea în proiectul „ProAfrica”, vizitele în Germania și în Africa și surprizele făcute de Dumnezeu. Am trăit efectiv minuni, dar, pentru că le-am catalogat astfel, mă feresc să le explic. Am accentuat că Dumnezeu nu este străin de rugăciunile noastre, ci Se implică, este prezent și atunci când noi nu-L resimțim. Chiar dacă eu am oscilat uneori, El întotdeauna a fost statornic și credincios! Lucrarea se apropie de final prin prezentarea felului în care Dumnezeu ne-a schimbat macazul, prin plecarea din Apuseni spre Sibiu. A fost prezent și în momentele de frământare, și în cele de bucurie; L-am simțit și L-am văzut la lucru, mai ales atunci când soluțiile umane au ajuns la capăt...

18 >y Sorin Dumitru Ciglier

Nădăjduiesc ca lucrarea de față să fie pentru toți o încurajare, iar dacă sunteți ispitiți să acceptați coincidențele, vă încurajez să faceți o introspecție, să depănați amintirile, să le analizați și, vă asigur, îl veți identifica pe Dumnezeu în toată măreția Sa! Așadar, recunosc experiențele și nu accept coincidențele, pentru că sunt convins că nimic din ce trăim nu e întâmplător.

Avem un Dumnezeu mare, un Dumnezeu viu, un Dumnezeu care locuiește printre noi și căruia Li pasă. Nu trebuie să fim atrași doar de senzational, de evenimentele ce depășesc raționalul, ci să privim la pașii mărunți ai vieții, la stropii de rouă, adică binecuvântările care se aștern zilnic peste familiile noastre, la evenimentele considerate banale pentru că ne-am obișnuit cu ele, însă remarcabile pentru cei care conștientizează suveranitatea lui Dumnezeu!

Doresc să scot în evidență că Biblia rămâne singura carte prin care Dumnezeu ne descoperă realitatea vieții; prin ea ne raportăm la faptele experimentate. Ceea ce ni ne întâmplă nu poate fi catalogat ca fiind de sorginte divină, dacă nu este confirmat de Cuvânt. Așadar, analizează-ți viața și ia aminte la trăirea zilnică; poate că Dumnezeu îți trimite impulsuri, de încurajare sau de cercetare, și tu rămâi indiferent!

Sorin Dumitru Cigher

Experiențe sau coincidențe?

Ou urmă, clar fără durere

Din amintirile familiei, știu că aveam trei ani atunci când am asistat la o discuție între părinți, despre săpatul în grădină. Ei se înțelegeau cu privire la cât mai aveau de săpat și ce urmau să semene, iar eu, receptiv la vorbele lor, am dispărut din casă, am luat o sapă din curte și am vrut să-mi ajut familia la câmp. Dar pentru că grădina era mai departe, am hotărât să mă apuc de treabă în curte, în nisip și în pietre! Am tot dat cu sapa și n-am prea înaintat, însă am căzut în sapă! Am căzut cu obrazul drept în vârful ascuțit al sapei. Rana a fost destul de mare, sângele a țâșnit pe haine și familia a fost șocată de năzdrăvănia mea. M-au dus de

urgență la dispensarul din sat, la un sanitar care, așa, pe viu, m-a cusut. Nu era de specialitate, dar a improvizat o cusătură vizibilă și astăzi. Nu-mi aduc aminte de acel incident, doar că întrebările au început să apară când am conștientizat că obrazul drept e diferit de stângul. Părinții mi-au spus că am fost neastâmpărat și că am reușit să creez panică în familie. Cu vremea, am înțeles că putea fi mult mai rău, că putea fi mortală acea lovitură, însă Dumnezeu cel mare a fost prezent și nu a îngăduit să rămân cu altceva, decât cu o cicatrice. El a fost Cel ce a îngăduit rana și tot El a și vindecat-o! A rămas urma pe viață, o urmă a neascultării și a acțiunii fără țință și fără pricepere... A dispărut durerea, dar a rămas urma! Aceasta este explicația semnului de pe față; unii, care au curaj (mai mult copiii), mă întreabă uneori istoria provenienței lui...

Experiențe sau coincidențe? / 21

SJntă/nirea cu CHrisios

Așa a început viața de credință...

Era sâmbătă seara. Fusese o zi plăcută de iunie a anului 1992. Aveam doar 15 ani și tocmai mă întorsesem acasă de la seara obișnuită de rugăciune a bisericii. Era o comunitate mică, cu mai mulți frați în vârstă. Doi dintre aceștia au bătut la ușa locuinței noastre chiar atunci și, privindu-i, m-am întrebat ce scop are vizita lor în această seară târzie. Crescusem sub ochii lor, mă cunoșteau bine și aveau cele mai bune intenții cu privire la viața mea. Însă vizita lor din acea seară urma să-mi schimbe decizia și direcția de mers pentru întreg restul vieții. Eram liniștit, prin casă, fără să simt că Dumnezeu avea să-mi transmită un mesaj special chiar prin acești frați simpli. Au știut cum să se apropie de un tinerel de 15 ani. Au discutat mai întâi cu fratele meu, Adrian, mai mare cu doi ani decât mine și apoi m-au chemat și pe mine. Inima lor blândă, revărsată prin privirea plină de dragoste și compasiune, cuvintele chibzuite rostite cu înțelepciune și autoritatea lor m-au făcut să iau discuția în serios. Până atunci nu avusesem o provocare de acest gen, care să îmi dea de gândit. S-au interesat cu privire la deciziile vieții mele, m-au întrebat ce doresc să fac cu viața mea, care îmi este poziția în legătură cu chemarea lui Hristos de a-L urma, dacă am simțit această chemare și dacă sunt conștient că responsabilitatea acceptării sau a respingerii îmi aparține în întregime. Bineînțeles, conștientizam importanța botezului, mă gândeam că acest pas îl voi face, dar mai târziu; nu credeam că eram deja pregătit pentru asta. Mă consideram prea tânăr. Însă, după acea discuție, au început să mă cuprindă emoțiile; simțeam chemarea acută, plină de dra-

22 \ Sorin Dumitru Cigner

goste, dar și de dreptate a Mântuitorului. I-am simțit prezența învăluindu-mă asemenea unui foc ce încălzește o odaie răcoroasă. Și am hotărât! Am luat cea mai importantă decizie a vieții mele chiar atunci, la îndemnul Duhului Sfânt, care mă cerceta întruna.

Nu mi-a părut rău niciodată că am ales să-L urmez pe Acela care poate schimba, Acela care poate oferi ceea ce nimeni altcineva din această lume nu poate da: mântuirea! L-am acceptat pe Isus ca Domn și Mântuitor, prosternat pe genunchi, umilit și recunoscător că în măreția Lui, m-a căutat și pe mine. Am înțeles că așa este El, ne cheamă pe

nume, și că într-un mod sincer și personal trebuie să mă apropiu de El, așa că am făcut acest lucru în acea seară de vară. Stând pe genunchi, L-am rugat pe Isus să intre în viața mea, să devină Stăpân și Domn peste ființa mea. Am primit pace, El a biruit în toate ungherele ființei mele și am capitulat la picioarele Domnului Isus. I-am încredințat Lui viitorul meu. Am crezut că aceasta este singura cale pe care trebuie să pășesc în viață. Am știut că este una îngustă, pentru că versurile cântării, atât de preferate de acea simplă adunare de frați, mi-au revenit cu putere în minte. Poate că și cel rău încerca să mă descurajeze, șop-tindu-mi că sunt prea tânăr, că mai am timp sau că poate nu voi putea rămâne credincios, dar Isus, prin cuvintele finale ale cântării, a biruit:

Pe calea îngustă e luptă, Plăceri, deșertăciuni pe ea nu-s, Nu-i împodobită, dar e dreaptă Și e bună că duce în sus!

Dacă inima este sinceră și deschisă, Dumnezeu este gata să toarne în ea din plinătatea Lui. Momentele următoare n-au fost deloc ușoare: pendulam între emoție, speranță, siguranță

Experiențe sau coincidențe? / 23

și incertitudine. Am fost împiedicat, la nivelul minții, de multe alte șoapte, care veneau de la cel care a încercat să strecoare îndoială, însă a biruit Acela care are „*toată puterea în cer și pe pământ*”, la nivelul gândirii, al voinței și al simțurilor.

Ziua botezului, data de 28 iunie 1992, a sosit! Am îmbrăcat haina albă și mi-am simțit inima tremurându-mi în piept. Sufletul tresaltă de bucuria eliberării și, mai sigur ca niciodată că Isus a biruit pentru totdeauna în conștiința mea, am pășit peste pragul bisericii, bătătorit de atâta căutare a sufletelor împovărate de păcat. Am intrat în biserica arhiplină de oameni, dornici să participe la evenimentul bisericii, îmi trăiam emoția alături de alte 27 de persoane îmbrăcate în alb. A fost un moment ceresc, emoționant și plin de har. Simțeam că îngerii cântă, bucurându-se că mâinile Părintelui ceresc se întind spre noi, păcătoșii care ne apropiam de scaunul slavei Lui.

Botezul a fost făcut în Crișul Negru, iar călătoria de la biserică până acolo s-a făcut pe jos, încolonați ca într-un marș de luptă, traversând jumătate din localitate. Adunarea era împodobită cu cântări de laudă, iar noi, candidații, îmbrăcați în haine de sărbătoare, ne-am deplasat cu bucurie spre râu. Aici s-au adunat mulți curioși din sat și oameni care știau semnificația și doreau să participe la această bucurie cerească. După ce am fost botezat, am pășit spre casă, bucuros că porunca Domnului Isus a fost îndeplinită și că acest început al umblării mele cu Isus a început să devină real. Am înțeles tot mai clar că această acțiune reprezintă actul ascultării de porunca Domnului Isus: „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură... Cine va crede și se va boteza va fi mântuit.*” (Mar'cu 16:15-16).

O dovadă a credinței în jertfa Domnului Isus, o mărturie publică a deciziei de a-I sluji necondiționat, o alegere din frage-

24 \ Sorin Dumitru Cigier

dă copilărie de a călca pe urmele Lui, aceasta a fost semnificația botezului pentru mine. Acest eveniment m-a făcut să-mi amintesc peste ani, cu mare bucurie, că Isus m-a atins și pe mine cu dragostea Lui și chemarea Sa blândă a rezonat în mine dedicare și pasiune.

După această zi vrednică de ținut minte, consemnată în registrul Bisericii Baptiste din Tămașda, județul Bihor, și în cel mai de dorit act, registrul cerului, am pășit în umblarea cu Domnul. Curățit și spălat de sângele Său, asemenea unui bolnav pe moarte, salvat, eliberat de boală și renăscut pentru o viață diferită, am început să experimentez tot mai mult trăirea prin credință.

Ce a urmat? O viață plină de urcușuri și coborâșuri, pășirea alături de El în ascultare, atent la șoapta vocii Sale, prin credința că El are „*gânduri de pace și nu de nenorocire*” față de mine, ca să îmi dea „*un viitor și o nădejde*” (Ieremia 29:11). Viața de credință nu este însoțită întotdeauna; sunt și nori, este și grindină, sunt lovituri, este și soare, sunt vremuri frumoase, dar și vremuri dificile. Aceasta este umblarea cu Isus pe acest pământ. Proverbul „Ce nu te omoară, te întărește” m-a determinat să rezist în încercare, pentru că necazul a fost o realitate pentru mine! Am fost familiarizat, încă din copilărie, cu viața creștină și, în ciuda multor frământări, alunecări, L-am iubit pe Isus așa cum L-am cunoscut la vârsta fragedă. I-am respectat Cuvântul și am crezut întotdeauna în bunătatea și dragostea cu care mi-a cuprins viața! În familie am primit o educație creștină, dar decizia mi-a aparținut exclusiv mie și nu a fost hotărârea părinților. Rând pe rând, toți frații mei au făcut același lucru: au îmbrăcat haina albă și au decis să pășească pe drumul crucii, alături de Hristos.

Experiențe sau coincidențe?

Ba

munca în

lgaria

Aveam 15 ani când am plecat, pentru prima dată, la muncă în Ungaria. În vacanța de vară eram cu Daniel, fratele cel mai mare, și pliveam castraveții sau ardeii în serele oamenilor înstăriți din Micherechi. Peste zi era o căldură de 50 de grade în încăperea special amenajată și doar dimineața devreme sau seara, după ce trecea zăduful zilei, puteam intra la muncă. Pentru că eram tânăr, nu mă solicitau la munci foarte grele, deși acasă lucrasem la săpat de porumb, la săpat cu hârlețul, la vopsit, la îngrijitul animalelor, la curățenie și alte activități care puteau fi întreprinse la vârsta respectivă. Era după Revoluție, în anul 1992, când mulți români alegeau calea Occidentului, pentru un trai mai bun. Pentru că locuiam la câțiva kilometri de granița cu Ungaria, nu ne-a fost dificil și nici costisitor să lucrăm într-o țară străină. Oamenii își găseau ușor de lucru în străinătate, pentru că mâna de lucru, din România, era mai ieftină.

Am fost cazat într-o casă cu mai mulți tineri și de acolo eram luat în fiecare dimineață și dus la muncă. Au fost zile când nu aveam de lucru, aceasta însemnând că nu aveam nici de mâncare. Castraveții erau peste tot, așa că în momentele grele mâneam castraveți cu sare, alteori untură de porc pe pâine, ca să ne astâmpărăm foamea. A fost o perioadă prelungită când n-am avut de lucru. De obicei, când aveam de lucru doar o zi sau două pe săptămână, toți banii mergeau pe mâncare.

Într-o dimineață, eram pe genunchi și mă rugam Domnului să trimită pe cineva să mă cheme la muncă. Voiam să-L pun pe Dumnezeu la

încercare; așa cum eram, la începutul drumului de credință, voiam să văd dacă se va întâmpla acest

26 \ Sorin Dumitru Cigner

lucru. Eram stresat din cauza faptului că nu mai avusesem de lucru de câteva zile și eram singur, pentru că fratele meu era în altă parte; el găsisese de muncă pentru o perioadă mai lungă, la o familie binevoitoare. După ce m-am rugat, m-am pus în pat și am adormit. Am fost trezit imediat de o bătaie insistentă la geam. Era un domn care știa că în acea casă părăsită locuiesc români și a căutat pe cineva la muncă. Eu, somnoros, am ieșit să vorbesc cu el; m-a luat la lucru și astfel, timp de câteva zile am avut hrana asigurată. În plus, mi s-a îmborsărit și încrederea! Am fost surprins de răspunsul prompt la rugăciune! Domnul îmi întărea credința și dependența de El. De atunci, am învățat că nimic nu e lipsit de importanță pentru El și că, în dragostea Sa, Se apleacă spre împlinirea celor mai simple dorințe ale noastre. Am muncit toată vara aceea în Ungaria și am rămas doar cu experiența muncii într-o țară străină și cu câteva cutii de vopsea...

ră acfîcfași și /r/s/ în 91n<jar/a

Eram cel mai tânăr muncitor român din acea casă părăsită, plină cu igrasie, situată la marginea satului Micherechi din Ungaria. Semăna mai degrabă cu o casă uitată, într-un sat abandonat din România. Aici se perindau tot felul de români, care mai de care mai șmecheri și mai profitori. Eram trei băieți în cameră și a apărut și al patrulea din Arad, tată a doi copii. Nu era bun de lucru, dar era bun de gură și vocea-i mie-roasă îți copleșea inima și ți-o umplea de compasiune. Se pretindea un creștin foarte devotat și încerca să ne impresioneze cu evlavie lui prin cărțile de cântări și de literatură religioasă cărate de acasă. Nu prea avea de lucru; dar chiar dacă

Experiențe sau coincidențe?

i se oferea, nu se lipea nimic de el...

Aveam o singură pereche de adidași la care țineam tare mult; erau adidași Puma, la modă în vremea aceea. Era zi de biserică și nu ne-am dus la părășie, ci am ales să mergem la muncă, dar am plătit pentru această alegere neînțeleaptă. De atunci și până astăzi, am învățat că Domnul își ia oricum partea Lui, dacă nu I-o dăm de bunăvoie. Seara, m-am întors acasă însoțit de un bun prieten, un tânăr credincios. Când ne-am apropiat de casă, un sentiment ciudat ne-a cuprins. Am văzut ușa de la intrare forțată și deschisă, ceasul de pe perete lipsea, hainele prietenului meu n-au mai fost la locul lor, un ca-setofon, o geantă și adidașii mei și-au luat zborul. Cel care trecuse pe acolo luase și alte lucruri prețioase pentru noi.

Nu ne-a fost greu să identificăm autorul; am aflat imediat că în același timp, acest coleg de cameră a jefuit și alte case, și alți prieteni de bunurile agonisite. Acționa când credincioșii erau la biserică, pentru a lucra în voie... Am anunțat gazda și împreună am mers la poliția din Sarkad, Ungaria, aceștia recomandându-ne să anunțăm și poliția din România. A fost penibil să ne denunțăm conaționalul, dar eram în pericol să fim expulzați sub învinuirea de complicitate. Am fost nevoiți să mergem și la poliția din Arad, pentru că obiectele furate erau de valoare.

Eu nu aveam mare pierdere, doar că erau niște adidași la care țineam mult, adică erau singurii mei adidași!

Am ajuns la poliție, am dat multe declarații și, într-un final, ne-am dus acasă la familia colegului hoț. El nu ajunsese încă în România. I-am găsit soția cu doi copii mici; femeia era însărcinată. Tatăl său, un om blând și credincios, locuia tot acolo. Când ne-a văzut, ne-a spus că așa a făcut și cu el. Cu lacrimi în ochi, ne-a povestit că 1-a jefuit de tot ce a avut valoros și atunci ne-am dat seama cu cine avem de-a face... Soția lui

28 \ Sorin Dumitra Cigner

s-a rușinat, și-a cerut iertare în numele lui și noi am plecat cu promisiunea că ne vom recupera bunurile, dar n-am mai văzut niciodată acele obiecte!,

O!jeneficii prin iRaoio JVocea Cjoangnefiei, Oraoea

M-am îndreptat spre casă, după o seară de părtășie la biserică. Eram tânăr în umblarea cu Domnul, îl iubeam și credeam că sunt sensibil la tot ceea ce mi-ar fi putut vorbi. Probabil mi-a vorbit de multe ori, însă nu L-am băgat în seamă, așa cum făcuse și Samuel, altădată. Neștiința și lipsa de experiență cu Domnul m-au făcut să trec peste orice lucru mărunț cu care m-am intersectat, necunoscând foarte bine voia și vocea Lui.

În acea seară eram obosit fizic, descurajat și aveam o durere accentuată în piept. Am simțit această povară datorită problemelor văzute la cei care nu trăiau după adevărul Scripturii. Conștientizând această realitate, am devenit sensibil și am simțit empatie pentru oamenii indolenți, plafonați, unii dintre ei chiar creștini. Doborât de suferință, am stat întins pe pat ca să mă odihnesc. Simțeam tot mai tare durerea fizică, dar și o alta, sufletească. Eram foarte tulburat.

Radioul era pornit; postul pe care îl prindeam era „Vocea Evangheliei” din Oradea și îl ascultam cu drag și pasiune. Dintr-o dată, cineva de la radio a transmis următorul mesaj: „Dacă acum ești bolnav, dacă ai durere în trupul tău și te doare inima, dacă sufletul ți-e încărcat cu durere, vino chiar acum la Isus, care îți poate lua durerea și din inimă, și din suflet!” Am crezut că visez, doar că eram cu ochii deschiși! Tocmai

Experiențe sau coincidențe? / 29

ceea ce simțeam era expus cu voce tare, nu departe de urechile mele. Am sărit ca ars din pat și m-am uitat spre radio, să văd de unde vine mesajul... Mesajul venea de la Domnul, care dorea să-mi poarte poverile! Eram învăluit de ceva necunoscut; nu știam ce se întâmplă, dar era un început al călăuzirii directe din partea Lui. El folosea mijloace pe care eu nu le cunoșteam încă. Mi s-a confirmat atunci că Dumnezeu nu folosește un șablon, ci diverse metode care pot fi analizate prin Scriptură. Am crezut că Biblia este mijlocul de verificare autentică a comunicării divine către om și, într-adevăr, această experiență timpurie corespundea cu Biblia. Tot ce corespunde cu Scriptura trebuie crezut, ce se contrazice cu Biblia trebuie anulat, evitat. Așa că, am învățat să disting vocea Domnului în toate împrejurările, situațiile care au urmat.

M-am așezat pe genunchi și L-am rugat pe Domnul să îmi ia poverile. Și ce s-a întâmplat? Instantaneu, durerea a fost înlăturată din suflet, dar a dispărut și apăsarea fizică pe care o simțeam în piept. M-am tot întrebat ce s-a întâmplat, cum s-a evaporat ceea ce adineaori era palpabil și

simțeam până în adâncul ființei mele? Era minunea lui Isus, Cel care S-a uitat la neliniștea sufletului meu și la povara trupească și a fost gata să-mi ofere eliberarea. Am împărtășit această experiență și cu alte persoane. Poate, pentru sceptici, coincidența este explicabilă, însă pentru mine este o experiență trăită și nimeni nu o poate contesta; am simțit-o cu intensitate și nu a fost halucinație, nici vis.

Sorin Dumitru Cigher

Uizita care a tulburat comunitatea

Am învățat că ospitalitatea este o virtute a creștinului. Credincioșii bisericii noastre practicau primirea de oaspeți, dar uneori fără să cenzureze musafirii.

Odată, ne-a vizitat acasă un om, un așa-zis „frate în credință”. De la început a avut un comportament dubios în biserică, dar și în familiile unde fusese cazat. Când a venit rândul familiei noastre să-l găzduiască, am rămas uimit să constat că „fratele” cerea anumite feluri de mâncare și eram solicitați să fim permanent la dispoziția lui. Nu mi s-a mai întâmpat să simt repulsie față de oameni, însă pe acest om nu l-am agreat și nu-mi explicam motivul. Mi s-a părut că ceva este în neregulă cu el; avea un duh străin și nu ne situam pe aceeași undă. Duhul lui Dumnezeu mă avertiza. Și pentru că eram cel mai mic, aveam impresia că nu trebuie să dau curs acestor simțăminte, că ele pot fi greșite, înșelătoare; eram tânăr, desigur!

Sunt unii musafiri care devin o povară pentru gazde, atunci când sunt obraznici și au un comportament lipsit de bun simț; de altfel, Biblia interzice și condamnă astfel de atitudini, în biserică, fratele declanșa un adevărat show religios: frații și râdeau, și plângeau, pentru că musafirul avea un stil interesant de a atrage atenția, de a ne capta prin diferite povești. Era un predicator atipic. Plângea, trecea ușor de la o stare la alta și era acuzator în predici, fără ca să cunoască biserica. Subtil, Duhul Domnului ni-l descoperea, dar mesajele sale emoționante și dorința noastră de a nu greși judecându-l prematur, ne-au împiedicat să-l catalogăm și să-l alungăm așa cum merita.

Într-o noapte, am avut un vis ciudat. Neliniștea din suflet,

Experiențe sau coincidențe?

Îndoiala pe care o aveam cu privire la acest om mi s-a confirmat și prin acel vis. M-am plâns lui Daniel, fratele meu mai mare, despre felul visului, dar nu m-a băgat în seamă... Ei au continuat să-și manifeste prietenia, însă mie îmi devenea tot mai clar că zâmbetul, cuvintele alese cu grijă, aparenta credincioșie erau doar mijloace de impresionare. Omul acesta cunoștea foarte bine psihologia omului și mijloacele simple de manipulare. Nu vorbea niciodată despre familia lui, ceea ce mi se părea și mai dubios. A plecat, în sfârșit! Dar a început să trimită des scrisori foarte lungi, suspecte, dar nimeni n-a vrut să creadă că acest om este de fapt un impostor. Eu am rămas cu această tulburare în suflet și nu am mai avut deloc încredere în el.

Într-o altă zi, a revenit. Trăgea în casa noastră pentru că ne-a găsit suficient de naivi și de deschiși pentru a-i facilita șmecheriile. Cât despre reacțiile mele, i-am fost un ghimpe întotdeauna; îl tachinam, încercam să-l trag de limbă ca să aflu mai multe despre el, dar era viclean și mă

apostrofa.

S-a întâmplat, apoi, că a venit cu mâna în ghips pentru a impresiona și a determina comunitatea să-i ofere mai mulți bani. Era în stare să facă orice pentru a înșela pe cât mai mulți. A vizitat multe biserici din zonă, iar fratele meu 1-a dus chiar și în Ungaria, pentru că stilul lui prindea la public. Până la urmă însă, Domnul i-a convins, pe fratele meu și pe ceilalți, că este un impostor! Mai mult decât atât, s-a dovedit a fi o persoană cu înclinații anormale, un șarlatan care încerca să ademenească pe cei lesne crezători. Din păcate, acest individ a dus în eroare multe biserici evanghelice din țară. Ținta lui era de a colecta, de a aduna, de a se îmbogăți, iar naivitatea multora a făcut să plece burdușit cu bani și cu alte produse, de la credincioșii ospitalieri. Dumnezeu a descoperit toate mizeriile lui, doar că 1-a lăsat o vreme; 1-a oprit însă înainte de a

Sorin Dumitru Ciglier

merge prea departe. Și astfel, frații s-au descotorosit de el. Nu l-am mai văzut în zonă și nici nu s-a mai auzit nimic de el în comunitatea noastră. Din păcate, avem cu toții un soi de naivitate și credulitate. Credem orice fără să verificăm, înghițim poveștile triste fără să le testăm și așa ne trezim, după ce am fost dezamăgiți. Își spun „frați” și e suficient pentru noi ca să le deschidem casele, să împărțim mâncarea și avutul nostru cu ei.

Dumnezeu vorbește când într-un fel, când în altul. El Se folosește de oameni, de evenimente, de vise și de alte mijloace ca să comunice adevărul Său. Nu noi stabilim felul în care să ne comunice și nici nu există o regulă prin care să primim îndrumări. Diferă de la caz la caz, dar ce este sigur și nu ne înșală niciodată, Dumnezeu comunică prin Biblie. Am înțeles că „moara lui Dumnezeu macină încet, dar sigur”. Acești falși creștini sunt demascați într-un final, pentru că Dumnezeu nu tolerează minciuna și mai ales impertinența de a obține banii creștinilor dedicați, darnici, ai împărăției Sale.

Dumnezeu nu va rămâne nepăsător față de credincioșii care și-au deschis inima pentru nevoile solicitate, însă pentru astfel de înșelători, Domnul are o osândă aspră. Cu toate acestea, din păcate, ei s-au înmulțit tot mai mult în ultima vreme!

DCeoe ^nere sau neinspirafie

Locuind la sat, de mici copii am fost implicați în treburile gospodărești, precum îngrijitul animalelor, asigurarea hranei, colectarea recoltei, procurarea lemnului pentru iarnă și tot ce ținea de agricultură. Fratele cel mai mare a avut un moment de neascultare față de părinți, tocmai când ne pregă-

Experiențe sau coincidențe?

team să mergem la pădure, după lemne. A fost supărare între el și mama, dar supărări au mai fost și altădată; au trecut însă peste ele ca întotdeauna, fără să le dea importanță. Plecarea a fost la fel, dar nu și întoarcerea.

Am ajuns la pădure și eram aproape gata cu încărcatul lemnului în camion, când fratele a pornit drujba să ajusteze câteva crengi care atârnavă. Până în acel moment, totul a decurs normal, dar o clipă de

neveghere și... Imprudența a fost așa de mare din cauză că a pornit drujba cu o singură mână; din inerție, motorul s-a turat și pentru că nu era blocată, lama drujbei a sărit direct în piciorul său! Eram chiar aproape de el, așa că am observat întreaga scenă: mușchii piciorului s-au despicat, iar tăietura era de cel puțin 10-15 cm. Eram în pădure și nu știam ce să facem! Un tumult de emoții ne dădea ghes și toate acestea - disperarea, spaima, regretele, acuzarea, îndoiala - erau amestecate cu oboseala simțită la sfârșitul unei zile de muncă intensă. Am luat niște cârpe și l-am legat; a fost bine că nu a sângerat, deși mușchiul de la picior era secționat. Tata și ceilalți care ne ajutau s-au speriat și s-a creat panică. Nu știam ce să facem. L-am urcat în mașină și ne-am dus la spital, doar eu și el. Încercam să conduc, dar nu mai găseam nici vitezele și cu greu mă puteam concentra. El a fost un băiat puternic și nu și-a pierdut cumpătul; încerca doar să-și strângă rana între palme. Debusolați și speriați, am plecat spre oraș, dar nu aveam la noi niciun ban. În cea mai mare grabă, am lăsat totul în pădure și am plecat. În primul oraș aveam niște cunoștințe, prieteni cu tatăl nostru. Era familia conducătorului de biserică, un om cu o reputație bună în comunitate. Am bătut la poartă, a ieșit soția și m-am prezentat, explicându-i precipitat ce ni s-a întâmplat: că fratele meu este în mașină cu piciorul tăiat și că are urgentă nevoie de medic! Am rugat-o să ne împrumute ceva

34 \ Sorin Dumitru Cigner

bani pentru a avea la spital, deoarece am lăsat totul în pădure... Am avut parte de a doua lovitură: am fost refuzați! Tratați ca niște cerșetori, pentru că eram îmbrăcați ca pentru muncă, cu hainele pline de praf, rumeguș, murdărie. Cine se mai gândise atunci să se schimbe? Am plecat dezamăgiți spre spital. Însă Domnul știe ce face și chiar dacă oamenii de aceeași credință refuză, Domnul trimite alți oameni! Așadar, nu întotdeauna copiii Domnului sunt și disponibili în situații de criză, să răspundă și să fie atenți la nevoile reale ale semenilor.

La spital s-au purtat foarte bine, peste așteptări! L-au operat imediat și am reușit să trecem cu bine peste necazul acela chiar și fără bani. Dragostea Lui s-a arătat din plin! Nu am înțeles multă vreme acel incident, nu am înțeles de ce am fost refuzați de niște cunoștințe care, din pricina aspectului neîngrijit al hainelor mele, n-au ascultat de mesajul transmis de Hristos prin „Pilda samariteanului milostiv”... Cu tristețe în suflet spun că de multe ori oamenii străini de Hristos știu să arate mai multă compasiune decât arătăm noi, cei care uităm cât ne-a iertat și binecuvântat Hristos!

Am învățat că ușile închise ale Domnului sunt pentru binele nostru și că El își duce lucrarea mai departe, indiferent de atitudinea noastră. El folosește oameni, iar dacă trebuie, folosește și altceva: „*El a răspuns: «Vă spun că, dacă ei vor tăcea, pietrele vor striga.»*” (Luca 19:40), dar va sări în ajutorul celor ce strigă cu credință. Am crezut că ușile închise sunt o tragedie, însă Domnul a avut întotdeauna ușile Sale deschise, pe care doar a trebuit să le vedem și să intrăm prin ele. Dumnezeu 1-a vindecat pe fratele meu într-un timp foarte scurt, dar această încercare mi-a dat prilejul să învăț multe lecții prețioase!

Experiențe sau coincidențe?

J rooleme cu mașina

Daniel și-a cumpărat prima mașină, o Dacie adusă din Ungaria. Eram tare bucuroși că în curtea noastră se află noua mașină a familiei și eram nerăbdători să călătorim cu ea, să ne ușurăm naveta făcută zilnic până atunci cu trenul, cu autobuzul sau cu alte mijloace. Eram dependenți de mijloacele de transport în comun, pentru că satul era situat la 24 de km de Salonta, orașul în care ne-am continuat studiile și ne-am rezolvat alte nevoi. De acum însă, călătoriile noastre erau asigurate de această mașină. Așa că am fost tare bucuroși când fratele meu a adus-o acasă și o îngrijeam cu mare drag. Numai că, într-o zi, mașina s-a defectat. Apa din ea se supraîncălzea, nu mai pornea ventilatorul de la radiator și pentru că pericolul era iminent, am încercat s-o reparăm urgent. Dar avea ceva ascuns și nu-i puteam da de capăt...

Am fost învățați că și lucrurile mici trebuie aduse în fața Domnului, chiar și lucrurile care nu au nimic în comun cu partea spirituală. Asta am făcut atunci: în inocența începutului de umblare prin credință, am cerut înțelepciune Domnului, ca să identificăm problema.

În acea noapte, înspre dimineață, ca într-un vis, cineva mi-a arătat un buton ascuns sub bordul mașinii. Nu era vizibil, ci era situat undeva dedesubt și nu-l puteai identifica decât dacă cineva ți l-ar fi arătat. M-am trezit la prima oră și m-am dus la mașină. Am băgat mâna sub bord, am dat de acel buto-naș, l-am apăsat și ventilatorul de la radiator a funcționat! Mașina era second-hand, iar respectivul buton fusese atașat ulterior de fostul proprietar. Nu exista varianta de a-l identifica, pentru că nu știam de existența lui; nu a fost acolo la fabricarea mașinii. Dar Domnul a știut! Toți ne-am mirat de

Sorin Dumitru Ciglier

acest lucru și mașina a funcționat bine de atunci!

Această experiență, mai mult firească decât duhovnicească, m-a încurajat să apelez tot mai des la ajutorul Domnului când apar necunoscutele, fie ele mici, mari, firești sau de altă natură. Dumnezeu nostru este dincolo de tiparele prestabilite de mintea noastră sau de felul redus de înțelegere dobândit în familie sau prin biserică. Dumnezeu Se implică chiar și în cele mai mărunte aspecte!

După mai multe asemenea situații avute cu Domnul, am pășit învățând să depind de El în toate lucrurile! Aceste neînsemnate experiențe mă pregăteau, de fapt, pentru altele mai mari.

Sjnioarcerea din di

'rum

Îmi plăcea foarte mult să conduc mașina, așa că abia am așteptat să împlinesc 18 ani și am luat permisul de conducere. Mergeam oriunde, doar să conduc! Dornici de a ne face utili, împreună cu Daniel ne-am dus spre Sighetul Marmației să vindem cireșe, vișine, caise și legume. El avea spirit de comerciant mai mare, iar eu trebuia să-l ajut la condusul mașinii - acesta era pretextul lui; important era că mă lua cu el. Acasă aveam seră și cultivam castraveți, conopidă, roșii, vinete etc. Am crezut că suntem făcuți pentru a fi oameni de afaceri. Doar că mie îmi plăcea statul la piață; preferam să lucrez la câmp, la sapă, la coasă, la fân,

numai să nu stau la tarabă. Dar fratele meu era convins că și-a descoperit vocația! Prin urmare, am acceptat să-l însoțesc la piață, în această lungă călătorie, doar cu gândul că voi avea satisfacția de a ocupa scaunul șoferului!

Experiențe sau coincidențe?

Am pornit noaptea; fratele meu dormea în dreapta, iar eu conduceam mașina plină de fructe și legume. Pe la ora patru dimineața m-a cuprins o moleșeală de nu-mi puteam ține pleoapele deschise și, cu toată pasiunea mea pentru șofat, nu am putut rezista. Am adormit la volan pentru câteva secunde și m-am trezit când mașina se afla pe partea cealaltă a șoselei! M-am speriat și am încercat să-mi impun să stau treaz. Scoteam capul pe fereastră în aerul răcoros al nopții și încercam orice tertip pentru a păcăli ceasul biologic ca să nu funcționeze, însă am ațipit iar! Îmi era rușine de fratele meu și teamă ca nu cumva să se trezească și să nu mă mai lase să conduc; eram inconștient de ceea ce se putea întâmpla! Gândeam pueril, nu conștientizam consecințele, însă curând, Duhul Domnului m-a cercetat și atunci mi-am dat seama că îngerul Domnului m-a păzit de accident și nu și-a pus mintea cu mine! El mi-a înțeles pasiunea pentru șofat și de-a lungul vieții mi-a dat ocazia să conduc până m-am săturat! Am ajuns în piața din Sighet și am încercat să vindem legumele și fructele. Credeam că ne pricepem la afaceri; cumpărăm cu un leu, dăm cu doi și nu va dura mult până ne vom îmbogăți. Pe lângă ce cultivam acasă, cumpărăm și alte produse din Oradea și le vindeam în Sighet. Cred că Domnul zâmbea privind la planurile noastre copilărești... Doream să facem avere mare, dar și într-un ritm alert! Am stat două zile. Am vândut multe, însă ulterior am fost nevoiți să lăsăm din preț, fiindcă erau produse perisabile și nu mai arătau așa de bine. Până la urmă, am constatat că am cumpărat cu trei lei și am dat cu doi! La un moment dat, câteva persoane ne-au retur-nat produsele pentru că miroseau a benzină. Într-adevăr, scoțând banchetele ca să obținem spațiu, s-a emanat un miros puternic de benzină și produsele din portbagaj au fost contaminate. Doar că noi, ca băieți, n-am băgat în seamă și

Sorin Dumitru Cigher

amănuntul acesta, și le-am vândut așa... Unii ne-au amenințat că anunță poliția și vom intra în încurcătură, așa că am uitat de pagubă și n-am mai stat multe zile, ci ne-am făcut bagajele și ne-am întors acasă. Și iată-ne ajunși fără bani și fără alt câștig, decât cu o experiență interesantă în această ultimă încercare, pentru că afacerile nu erau de noi... Atunci am conștientizat că nu suntem chemați pentru a fi comercianți. Nu ne-am regăsit în această slujbă.

Chemarea pe care Dumnezeu ne-a făcut-o a fost aceea de a predica Evanghelia, de a le spune oamenilor despre dragostea Domnului Isus și nu de a vinde cireșe și caise cu gust de benzină în piață. Planul Domnului era altul. Daniel a renunțat la afaceri și Domnul i-a luminat mintea pentru a-și schimba planurile. A plecat la Seminarul din București, iar după trei ani, aceeași chemare mi-a făcut-o Domnul și mie: să mă dedic vestirii Evangheliei. Eram tot mai convinși că lucrarea Domnului este mai importantă și a oferi Cuvântul, pe gratis, este cea mai bună investiție pe termen lung.

Domnul știe să ne întoarcă din drumul nostru! O face uneori oferind un

preț de plătit, pentru cei care sunt mai îndărătnici! Dumnezeu m-a păzit de accident. Putea fi fatal, dar El a avut, de fapt, alte planuri. A fost o învățătură de minte și ne-am însușit amândoi lecția. Din acea călătorie am reținut că afacerile întreprinse de alții sunt cele mai avantajoase!

DGi am înțeles cfe ce trebuie să rămân

Într-o altă zi, ne aflam pe drum înspre casă. Ne întorceam grăbiți de la câmp, fiindcă fratele meu Adrian trebuia să meargă chiar atunci în armată. Fuseserăm la coasă și la

Experiențe sau coincidențe?

adunatul fânului. Obiceiul satului era ca fiecare viitor soldat să fie condus de prietenii din sat până la gară și acolo să își ia rămas bun, în timp ce trenul fluiera o vreme, ca semn de despărțire... Voiam să fiu acolo în momentele de rămas bun, să trăiesc emoțiile împreună cu familia și să-mi însoțesc fratele până la urcarea în tren!

Așadar, eram grăbiți spre casă, însă pe malul Crișului Negru am întâlnit un grup de oameni la încărcat de fân. Unul dintre ei, Florin, avea 24 de ani; nu-l cunoșteam decât superficial, deci nu cunoșteam prea multe despre el. Aduna fânul și nu știu de ce am fost îndemnat să rămân să-l ajut. Nu voiam, mă împotriveam vociferând tacit, dând de înțeles că sunt lăsat acolo doar pentru că sunt cel mai mic dintre frați! Nu-mi plăcea să fiu folosit, dar trebuia să ascult! Mi-a trecut prin gând că e un prilej bun să vorbesc despre Domnul Isus. Această presiune din interior, a Duhului Sfânt și din exterior, din dispoziția părinților, a biruit! Am devenit conștient că nu-i bine să pierd ocaziile ivite în cale. Am rămas eu singur să-l ajut, până ce tractorul urma să se întoarcă și să ne ducă pe amândoi acasă.

Am stat mai multă vreme cu Florin, l-am ajutat la adunat fânul și am vorbit cu el despre Domnul Isus și despre mântuirea pe care o poate oferi în dar. I-am explicat că viața noastră este „înfășurată după degetul lui Dumnezeu și când El spune «stop», totul se termină"... Duhul lui Dumnezeu mi-a întipărit aceste cuvinte, exact cele folosite de mine atunci, ca o garanție că mesajul Lui a fost transmis și că ulterioarele procese de conștiință nu-și mai aveau locul. M-am străduit să îl prezint pe Hristos cât mai clar și el nu a fost deloc împotri-vitor, mai ales că i-am spus foarte deschis: „Dacă îl primești pe Isus ca Mântuitor și vei muri, vei merge în rai, iar dacă îl respingi și mori nepocăit vei merge în iad". Mă privea tulburat,

40 \ Sorin Dumitru Cigher

cu o ironie amestecată cu mirare, mai ales pentru că mesajul a fost tranșant, deschis. Nu-mi explicam ce mă determina să îi vorbesc de moarte... Când au sosit și ceilalți de la descărcat, am terminat cu totul și am plecat spre casă. Ne-am despărțit și, aproape în ultimul moment, am reușit să ajung spre a-mi lua rămas bun de la fratele meu. Era deja târziu. Adrian pleca spre o nouă etapă a maturizării sale, în armată, iar noi ne-am întors la îndeletnicirile zilnice.

Viața și-a continuat rutina și peste două săptămâni am primit o veste tristă - Florin a murit! Eram uluit; un torent de remușcări, aduceri aminte și speranță îmi invadau mintea. Lucra ca electrician, a căzut de pe stâlp și a murit. Era logodit și se pregătea să facă nunta în următoarea

perioadă. S-a produs o mare tulburare în zonă, la aflarea veștii. Viața lui, înfășurată pe degetul lui Dumnezeu, ajunsese la final; Suveranul i-a pus capăt. Am primit vestea ca un fulger, așa cum spuneam, pentru că numai ce vorbisem cu el. Era imposibil ca așa ceva să se petreacă! Cu repeziciunea sunetului, m-a cuprins mustrarea de conștiință: Oare am făcut ceva pentru el? Când l-am văzut ultima dată? Dar mi-am adus aminte că i-am predicat Evanghelia salvării și că Dumnezeu, într-un ceas de seară târzie, S-a coborât la el și poate că pentru ultima dată, i-a atras atenția că „*suntem doar un abur*”...

Nu știu ce decizie a luat Florin, nu știu dacă provocarea lui Dumnezeu a găsit un pământ fertil în inima lui, însă ceea ce știu e că Dumnezeu nu l-a lăsat fără o mărturie a Evangheliei. Chiar dacă fusesem supărat că trebuie să stau cu el să-l ajut, mi-am cerut iertare Domnului și l-am mulțumit c-a ales să-și transmită mesajul prin mine, nemulțumitul, șovăitorul care am fost, asemenea lui Moise. Alegerea i-a aparținut acestui tânăr. Dumnezeu a avut de grijă „să încurce” lucrurile, ca el să aibă o ultimă șansă de a alege. Dumnezeu Și-a înnoit

Experiențe sau coincidențe? / 41

bunătatea față de acest băiat de 24 de ani, în acea seară, dorind să-i ofere iertarea prin Domnul Isus.

A fost și este o vreme pentru fiecare dintre noi, o vreme a îngăduinței Sale, un timp limitat în care putem decide pentru veșnicia noastră. Cu fiecare pas marcăm apropierea, imediată sau târzie, de veșnicie. Oferta lui Dumnezeu rămâne valabilă cât suntem în viață! I-a fost dată și lui Florin, cu toate supărările și cârtirile mele. Am fost atât de recunoscător Domnului că a biruit în îndărătnicia mea! Altfel, cum aș fi putut da timpul înapoi? M-am pocăit de aceasta; am învățat că Dumnezeu deschide uși, iar eu trebuie să profit și să intru pe ele, chiar dacă uneori e 12 noaptea, alteori e într-o zi de sâmbătă seara sau într-o vreme când am altceva de făcut... Și Domnul m-a iertat pentru atitudinea mea. Spun asta pentru că mi-a dat și alte asemenea ocazii, de care am învățat să beneficiaz fără să mai șovăi.

DGi s-au copt fructele și am orui să le culeg verzi

Cei care ați crescut în biserică recunoașteți probabil înclinația de „a te juca de-a biserica”. Aveam vreo șase, șapte ani când, profitând de absența părinților, transformam casa într-o bisericuță. Aranjam scaunele, rânduiam paharele și pregăteam pâinea pentru Masa Domnului, chiar simulam că împart Cina și predicam încăperii ocupate doar de câțiva membri, frații mei. Uneori nu participau toți, poate unul sau doi dintre frați și predicam scaunelor goale, dar asta nu mă deranja câtuși de puțin. De atunci s-a născut dorința să vestesc Evanghelia, indiferent de numărul ascultătorilor. De multe

Sorin Dumitru Cigher

ori am mai predicat băncilor goale! M-a pregătit Domnul încă din copilărie... Am luat în serios predicarea, tocmai pentru că simțeam împlinire și satisfacție sufletească, ori de câte ori aveam prilejul să-L mărturisesc pe Domnul.

Proaspăt absolvent de liceu, îmi doream să merg la Seminar, doar că nu știam încotro: la București, la Oradea? Erau influențe din ambele părți și

confuzia se accentua. Nu știam că Domnul are alte planuri pentru mine, că nu eram încă pregătit! Daniel, fratele meu mai mare cu trei ani decât mine, era deja student la Seminarul din București. Era dornic să-L slujească pe Domnul și era pasionat de lucrarea Sa. Părinții și-au vândut animalele din gospodărie pentru a putea susține școlarizarea lui și când a venit rândul meu să fiu susținut, nu mai aveau ce vinde... Prin urmare, financiar nu aveam nicio susținere. Mă aflu în fața acestei alegeri, era anul 1997 și singurul impuls era chemarea pe care o simțeam în interior. Deși au existat și alte obstacole, am ales până la urmă școala pe care doream să o urmez.

M-am înscris la Seminarul din București, pentru examenul de admitere. M-am dus nepregătit pentru că nu îmi imaginam că va fi dificil; doar chemarea și dorința de predica trebuiau să fie suficiente, gândeam eu! Elanul și nerăbdarea mea erau mari, însă nu erau de ajuns; mai aveam nevoie și de cunoștințe. Un prim pas a fost examenul oral la muzică și atunci mi-am readus aminte că sunt afon! Cu precizarea comisiei de examinare de a repeta melodia propusă, cu zâmbete și aprobări subînțelese, am părăsit sala de examen. La proba scrisă am notat cât am știut. M-am străduit să scriu cât mai bine, dar concurența era mare, iar bagajul meu de cunoștințe sărăcăcios, astfel că listele finale mi-au dat verdictul: am picat! Eram cu notă bună, dar sub linie! Când fratele administrator, care s-a nimerit în preajma telefonului când am

Experiențe sau coincidențe?

sunat, m-a anunțat că am picat, am crezut că se sfârșește lumea cu mine! Viitorul nu mi s-a mai părut clar în cabina telefonică a poștei din Salonta; eram tare supărat și dezamăgit. Credeam că am înțeles chemarea Domnului, dar acum, tulburat și neputincios, nu mai știam ce să cred! Fratele a încercat să mă încurajeze și, de fapt, cuvintele spuse de el atunci au fost singurul sprijin prin care mi-am regăsit stabilitatea. Vorbele lui mi-au dat speranță: „Du-te și fă armata, apoi vino la Seminar din nou!” Era de fapt un mesaj pe care eu nu-l voiam auzit, dar singurul care aducea un suflu de nădejde.

Odată cu această convorbire, totul s-a schimbat în planurile mele și am văzut lucrurile altfel. Am fost supărat, dar mi-a trecut repede și în câteva zile mi-am redirecționat planurile pentru următoarea perioadă. Am acceptat faptul că doream să culeg fructele necoapte, chiar verzi, iar Domnul mi-a spus să aștept toamna, ca să se coacă; dar coacerea avea, de fapt, de-a face cu timpul de un an de pregătire, urmând ca peste doi ani să mă întorc mai copt, tot toamna! Anotimpul frunzelor moarte sosea, doar că eu nu mă îndreptam spre școala din București, ci eram trimis la o altă școală, cea a maturității; eram trimis în armată, îmbrăcat fiind în verdele mohorât al necunoscutului.

În acea toamnă, în octombrie 1997, când colegii cu care am dat examenul își începeau viața de student la Teologie, eu m-am trezit încorporat în armată, urmând un traseu desfășurat pe un an de zile, zile învăluite în nesiguranță, surprize, maturizare și formare. Nu mi-a plăcut deloc noua situație, dar Dumnezeu m-a adus aici să îmi cizeleze caracterul înspre ascultare și supunere față de „*voia Lui, cea bună, plăcută și desăvârșită*” (Romani 12:2). Dumnezeu are un plan și când noi dovedim ascultare, cu siguranță lucrurile se împletesc spre binele nostru, până la urmă,

dăltuindu-ne caracterul.

44 \ Sorin Dumitru Cigner

Urma să primesc noua ținută de militar, eram repartizat într-o zonă unde nu voiam să ajung, așteptam altceva de la Dumnezeu, însă El mi-a închis ușile și nu mi-a făcut pe plac. Puțin mai târziu, aveam să ajung în Oltenia, dezamăgit și pesimist, și nu vedeam decât ziua eliberării din armată, deși mă îndreptam spre înrolare... Singuratic și înșelat în așteptările mele, îmi târâm valiza din lemn pe peronul gării din Turnu Severin. Dar despre această nouă experiență, în capitolul următor...

9IGfiar neplanificai

În trenul care ducea tinerii proaspăt încorporați în armată era o mare aglomerație. Locomotiva fluiera la fiecare nouă pornire din stație, timp de câteva minute, iar eu retrăiam emoția experimentată în trecut, de data asta puțin accentuată, pentru că eu eram în tren, iar cei dragi, înlăcrimați, pe peronul gării. În fiecare sat urcau noi recruți, potențiali colegi de unitate, de pluton și chiar de dormitor. Ne îndreptam spre o destinație necunoscută și eram oarecum îngroziți, mai ales datorită a ceea ce se vehicula cu privire la condițiile de umilință pe care ni le ofereau cei mai vechi în armată. Urma o nouă stație, un nou peron îmbâcsit de lume, asistam la îmbrățișările pline de compasiune și la multele lacrimi vărsate. Salutul făcut cu mâna de către cei apropiați se pierdea în zare. Momentul despărțirii te determina să plângi fără să vrei: mama își îmbrățișa feciorul care mergea spre maturizare, tata își saluta bărbătos băiatul care urma să devină om, după un an de zile de instrucție... Frații mai mari sau mai mici îl sărutau pe cel care avea să devină un soldat instruit și manierat, capabil

Experiențe sau coincidențe? / 45

să-și conducă familia și să fie util societății. Sau cel puțin asta se credea că va face armata dintr-un băiat. Surorile, de obicei, plângeau, pentru că nu știau ce-1 așteaptă pe frățiorul lor, într-o lume necunoscută, plină de comandanți severi, care urmau să-1 târască la pământ, să-1 jignească ori să-și bată joc de el. E bine că n-au văzut tot ce s-a petrecut pe câmpul de instrucție, că aceste umiliri au fost departe de ochii celor dragi.

Eram în drum spre Turnu Severin și povesteam cu alți băieți din satul meu, repartizați în aceeași unitate militară. Drumurile ni s-au despărțit odată cu intrarea pe poarta grea, de fier. Fiecare ținea în mână ordinul de prezentare la unitate și foaia de drum, biletul care era doar dus, nu și întors; întoarcerea o aveam doar peste un an. Drumurile erau intersectate, așa că ne întrebam unii pe alții unde suntem trimiși. Când cărările ni s-au despărțit, starea de teamă și îngrijorarea m-au copleșit; mai aveam un singur tovarăș, care nu m-a lăsat la poarta unității militare, Isus. El a venit și în sala de mese, în dormitor, a fost la instrucție, a fost pe platou la numărătoare, de câteva ori pe zi... El a fost cu mine și nu se cădea să mă rușinez de cel mai bun prieten. Astfel, nu l-am abandonat și nu l-am negat, dar nici El n-a făcut>o, niciodată.

Fratelui meu și prietenilor care m-au însoțit nu li s-a permis să intre în unitate; ne-am despărțit la poartă, ei așteptând să le returnez hainele civile. Și nu mică mi-a fost mirarea când, la întoarcere, am observat că nu

m-au recunoscut în noua ținută! Hainele de grănicer arătau ciudat și nu erau aranjate regulamentar (asta aveam s-o învăț mai târziu), bocancii grei erau cu un număr mai mare, iar boneta era prea largă; purtam un pulover verde, pe gât, care îmi era tare drag, dar oricum, arătam foarte caraghios. Mă priveam în oglindă și mă simeam stânjenit în ținuta pe care, timp de un an de acum înainte, trebuia să o port. Aveam un alt statut, de militar în

termen. Așa a început totul, neplanificat de mine, dar Dumnezeu, cu care am intrat pe poarta unității, era cu mine și avea alte planuri; planificase El totul!

După prima noapte petrecută în acest loc, am fost treziți de sunetul goanei, dimineața devreme. Ne pregăteam să ieșim din dormitoare, buimaci din pricina somnului scurt și neliniștit. Stilul militar și foarte sever a început să-și facă simțită prezența. Ne-au călit cu diminețile reci de înviorare și au continuat cu zilele de adaptare, de instruire, de relaționare și așa mai departe. Mâneam în grabă, iar mâncarea era puțină și fără gust, mai mult apă chioară, colorată cu câteva boabe de mazăre. Când întâlneam și o bucățică de carne, era sărbătoare mare; se mai rățăcea câte un os, dar foarte rar. Nu mi-au plăcut prea mult nici mâncarea și nici condițiile, dar nu aveam decât să mă obișnuiesc cu noul sistem și cu noile împrejurări. Aveam paturi din metal, iar saltelele trebuiau întoarse în fiecare dimineață (erau însemnate pentru zilele cu soț și fără soț); cearșafurile trebuiau așezate și întinse foarte bine, așa încât să poată sări banul pe pat, și totul trebuia făcut după un anumit regulament.

Pe parcursul zilei nu ni se permitea să ne așezăm pe pat; stăteam între paturi, pe culoar, pe valize sau pe băncuțe ore întregi și învățam regulamentele. Trăiam cea mai dificilă perioadă din armată, perioada de început: instrucție, întoarcerea în unitate pentru curățirea armelor și învățarea regulamentului. Această măcinare din exterior, care rodea în interior, avea rostul de a ne obișnui cu viața dură, de a ne face capabili să depășim greutățile reale ale vieții de mai târziu, suportând și gestionând corect situațiile limită. Trebuia să tăcem, să înghițim, să suportăm nu doar boabele de orez amestecate cu pietriș sau boabele de mazăre tare și nefiartă, ci și cuvintele dure și pline de ură ale gradaților și subofițerilor.

Sorin Dumitru Cigher

Experiențe sau coincidențe?

În toată perioada aceasta, am încercat să merg la biserica din oraș; am cerut superiorilor ca duminica să fiu învoit, să beneficiaz de acest drept. Am căutat creștini și printre colegi, însă am fost descurajat. Mi-am luat un timp de câteva săptămâni, în care i-am analizat pe cei cincizeci de colegi de dormitor, încercând să găsesc printre ei creștini. I-am descoperit la câteva paturi distanță, dar ei s-au rușinat de Domnul: vorbeau ca necreștinii, se comportau și acționau ca ei, beau și se purtau mai degrabă ca vrăjmași ai lui Hristos. Când eram în oraș sau în tren, deveneau instantaneu credincioși, evla-vioși, cântăreți buni, dar când lipseau beneficiile erau de fapt niște trădători ai lui Hristos. După mai multe săptămâni însă, după ce lucrurile s-au așezat și ne-am obișnuit cu echipamentul și cu mâncarea, când discuțiile au devenit mai personale, mi-au

mărturisit că și ei sunt „pocăiți”. Șocul acesta m-a afectat chiar mai mult decât instrucția pe care o făceam.

Dacă aveam o dezamăgire în armată, aceea era că unii colegi, fiind puși la strâmtorare, nu aveau curajul să-și mărturisească credința în Isus. Aveam și prieteni care erau serioși cu Hristos, doar că aceștia erau tot mai puțini în unitate. Interesant a fost că Dumnezeu i-a binecuvântat pe cei serioși! Am descoperit că soldații creștini care nu s-au rușinat de Hristos, au fost mai respectați, iar cei care aveau un nume, dar nu și o trăire creștină practică, erau ridiculizați și mai degrabă umiliți, pentru că Domnul nu îngăduie să fie batjocorit!

Așa cum spuneam, a fost o zi în care mi-am luat inima în dinți și l-am rugat pe comandant să-mi dea învoire să merg la biserică. Mi-a ordonat să fac o listă cu toți pocăiții care intenționează să participe la biserică. M-am deplasat prin dormitoare și le-am dat vestea că putem lua parte la întâlnirile bisericii. Am adunat peste douăzeci de soldați, din mai multe grupe și companii. Ne-am întâlnit pe platoul de instrucție și

48 \ Sorin Dumitru Cigner

conducerea ne-a dat învoire pentru câteva ore. Știam că Domnul a deschis această ușă pentru cei care se declarau pocăiți; beneficiam de învoire și, pe motive religioase, puteam să primim liber câteva ore. Nu aveau voie să facă discriminare religioasă; ne aflam în perioada de după Revoluție și drepturile creștinilor evanghelici erau respectate. Ne-am înțeles ca la ora 13 să ne întoarcem în unitate, altfel eram considerați dezertori și lucrurile se complicau. Am ieșit cu toții pe poarta unității, însă am fost surprins că din cei peste douăzeci de soldați „pocăiți”, la biserică am ajuns doar doi! La ora 13 ne-am reîntâlnit la poarta unității și fiecare a început să-și povestească escapadele în oraș, la bar, la discotecă, dar nu la biserică... Trist și dezgustat de ipocrizia lor, mi-am târât picioarele, abătut, înspre dormitor.

Cert este că a fost ultima lor învoire pe considerente religioase. Domnul nu le-a mai îngăduit să-I păteze Numele sfânt, pentru a se lăfăi în plăcerile de moment ale păcatului. Comportamentul i-a dat de gol și comandantii nu s-au lăsat păcăliți și a doua oară! M-am tot întrebat atunci cum de au avut tinerii aceștia îndrăzneala de a se folosi cu atâta seninătate, de Numele Domnului, pentru a-și împlini propriile desfătări... Răspunsul a fost că inima omului este nespus de înșelătoare, de egoistă, și că nu ezită să se folosească de cele sfinte pentru a-și satisface poftele! Probabil unii se trăgeau din familii evanghelice, aveau rudenii creștine sau dețineau doar anumite informații despre creștini, iar acestea le-au fost suficiente pentru a ieși din unitate. Mi-am exprimat întotdeauna dezaprobarea față de asemenea înșelăciuni!

Am dus-o bine în unitatea din Tur nu Severin, în toată perioada de instrucție. Știam să tund, așa că am fost frizerul colegilor, dar îi tundeam și pe gradații, și pe ofițeri. Bineînțeles că în timp ce-i tundeam le vorbeam și despre Domnul. Nu

Experiențe sau coincidențe?

aveau alternativă, pentru că depindeau de mine. Mă ascultau pentru că nu aveau încotro și nu aveau nici curajul să mă contrazică, doar eram cu foarfecele în mână...

Comandantul a fost înțelept și a continuat să-mi per-mi-tă să merg la

biserică, dimineata; mă întorceam în unitate pentru masa de prânz, iar seara reveneam la biserică. A fost un beneficiu pentru mine faptul că puteam să mă încurajez cu frații și că aveam și posibilitatea de a ieși din unitate.

iPfu/on/eruf /r/s/

Mi-aduc aminte de o zi ploioasă, când eram cu toții în dormitor, pentru studiu; eram obosiți, epuizați, chiar și dormeam cu capul plecat pe valize, chinuți, cu picioarele amorțite. Nu aveam voie nici să vorbim între noi, nici să ne văităm; aveam un singur drept: să facem liniște și să învățăm regulamentul. Unul dintre comandanții de companie, supranumit „groaza companiei”, stătea la masă, iar privirea lui rătăcea în gol. Îl știam că înjura foarte mult, blestema pe cine-i ieșea în cale, pe deasupra era și un bețiv notoriu și toți îl cunoșteau de „nenorocitul unității”.

Un gând și-a făcut loc în mintea mea și nu-mi dădea pace... Să merg sau să nu merg? Dar cine-s eu să-l abordez? Și tocmai la omul acesta atât de rău? Și lupta continua în interiorul meu... M-am apropiat tiptil și l-am întrebat: „Domnu' plutonier, ce s-a întâmplat? De ce sunteți trist și supărat?” M-a privit în ochi cu mirare, m-a măsurat din priviri și a început să-și spună povestea. Știa că sunt pocăit și probabil aceasta l-a determinat să nu mă alunge. Mi-a povestit că a avut un copil de 24 de ani, care a murit... și lacrimile-i șiroiau pe obraz.

50 \ Sorin Dumitru Cigker

Încerca să mă facă să înțeleg cât de mult a ținut la băiat. Mi-a relatat evenimentele prin care s-a stins și mi-a spus că totul s-a terminat, speranța s-a dus... Și-a deschis sufletul, deși în sală erau cincizeci de perechi de ochi ai soldaților care urmăreau, pe furiș, această scenă, văzându-l pe cel mai de temut om că plânge. Plutonierul, care până atunci înjura și se purta foarte rău cu noi, era acum dărâmat și neputincios. Am încercat să-l încurajez cu cuvinte din Scriptură, cât m-am priceput și cât mi-a pus Domnul în gură. I-am explicat că este Cineva care poate lua povara, suferința pe care o cară de atâta timp.

Vorbeam cu el foarte deschis și atunci am conștientizat că urâciunea lui era doar de fațadă; de fapt, era un om cu o inimă sensibilă, foarte bun la suflet. Îmi aduc aminte exact cuvintele pe care Duhul Domnului mi le-a pus în gură: „Domnu' plutonier, dumneavoastră păreți un om rău, dar cred că aveți o inimă mare și bună”. Și chiar credeam ceea ce-i spuneam. După ce și-a deșertat durerea sufletului înaintea unui biet soldat timid, i-a apărut zâmbetul pe buze. L-am invitat la biserică din oraș și mi-a promis că vine. Mi-am reluat locul printre colegi și totul s-a schimbat. S-a schimbat și relația dintre noi. Ori de câte ori îi venea pe limbă să înjure și eram și eu acolo, mă privea și zâmbea; se abținea cât putea.

Am fost recunoscător Domnului pentru întorsătura ce avusese loc. Era plutonierul de companie, adică de la el primeam echipamentele, hainele, bocancii etc. De atunci am primit haine pe măsura mea, bocanci potriviți și mai puțin uzați și un pulover gros, pentru că iarna bătea la ușa. Zilele și-au urmat cursul; am primit învoire să merg la biserică și inima mi s-a înviorat când l-am întâlnit și pe el acolo. Era chiar în fața mea! Ochii mi s-au umplut de lacrimi, inima mi-a tresărit și recunoștința și mulțumirea mi s-au revărsat înspre Domnul în rugăciune. Pastorul mi-a permis să

aduc un cuvânt de salut și

Experiențe sau coincidențe? / 51

am mulțumit public domnului plutonier că a răspuns invitației, spunându-i: „Domnul să vă aline durerea pe care o aveți în suflet și El să vă mântuiască viața!” Am îndemnat biserica să se roage pentru el și l-am mulțumit Domnului că deja cucerea teren în viața lui, îi cerceta inima... Am participat la foarte multe slujbe în bisericile din Turnu Severin, în vremea cât am stat în oraș pentru perioada de instrucție. A venit și vremea transferului, așa cum era rân-duiala. După câteva luni erai mutat în altă parte. Înainte de a pleca din unitate, am fost chemat de căpitan. Plutonierul amintit avea o relație bună cu el și probabil a pledat pentru mine. Căpitanul m-a întrebat dacă vreau să urmez cursurile școlii de bucătari... De fapt, a fost mai mult un ordin decât o propunere. Mi-a sugerat să accept, spunându-mi că-1 voi pomeni când, în viitor, îmi va prinde bine. Mi-a dat de înțeles că pe frontieră avea să fie periculos, iar la bucătărie voi duce o viață liniștită. Știa comandantul cum stau lucrurile și am mulțumit Domnului pentru bunătatea Lui, transmisă prin vorbele acestui om! Dumnezeu mi-a oferit atâtea binecuvântări doar pentru că l-am ascultat îndemnul și m-am apropiat de domnul plutonier. După ceva vreme, pe când eram la Seminar în București, am aflat că acest plutonier s-a pocăit și Dumnezeu l-a transformat într-un om nou! El este singurul care vindecă durerile sufletești! Am aflat că-L iubea pe Isus cu mare pasiune și era un om implicat în biserică! Mi-aș dori să-l reîntâlnesc și poate că Domnul îmi va facilita și împlinirea acestei dorințe.

Sorin Dumitru Cigner

Qafafai și DCecfeea

Fără ca eu să mai fi avut de-a face cu statutul de militar grănicer, până să intuiesc măcar greutățile care aveau să vină, Domnul m-a direcționat acolo unde era cel mai bine având în vedere situația dată: în bucătărie. Finalizând perioada de instrucție, am fost repartizat în Calafat, pe frontieră, într-o companie mai mică. Dar gânduri negre se învâlmășeau din nou în mintea mea; eram supărat că m-am îndepărtat și mai mult de casă. Odată ajunși în unitate, am fost aliniați și numărați. Eram cu valiza în mână când am auzit ordinul: „Soldat, fă un pas și vino în față!” Nu știam ce să cred, îngrijorarea îmi dădea târcoale: ce intenționa cu mine? Pe ceilalți i-a repartizat în camere diferite, dar pe mine m-a luat și m-a dus în biroul lui. Neliniștea mea a luat sfârșit atunci când mi-a comunicat: „De azi înainte vei fi furierul meu și te vei ocupa de blocul alimentar al companiei noastre!” De necrezut! Mi-a dat biroul său, în care se aflau condiții foarte bune: patul era comod, căldură la discreție și eram singur în cameră! Mi-a încredințat cheile magaziei de alimente și am devenit furierul care împărțea hrană soldaților. Eram și aproape de bucătărie! Fără ca măcar să știu, fără nicio intervenție umană, Dumnezeu Și-a dovedit credincioșia și l-am simțit și în această nouă locație. Încă nu mă puteam dezmetici: n-am intrat bine pe poarta unității și am fost favorizat cum nici nu-mi trecuse vreodată prin cap! Invidia a încolțit în inimile colegilor mai mari, dar niciunul n-a îndrăznit să se comporte rău cu mine. Eram nou, într-adevăr, dar ei aveau impresia că am „pile” la

superiori, credeau că sunt protejatul comandantului, pe când eu nu cunoșteam pe nimeni! Eram pur și simplu un necunoscut în

Experiențe sau coincidențe?

inima Olteniei. Doar că ei nu știau, dar mie mi-era tot mai clar că sunt cunoscut de Dumnezeu și că El este cu mine! Am dus-o foarte bine în perioada aceea: am avut camera mea, am avut la îndemână toată mâncarea unității și dădeam mâncare soldaților; e adevărat că veneau și ofițerii seara și mă „obligau” să le dau alimente, dar acționam fără să comentez, pentru că ordinul era ordin! Așa funcționa armata română, ordinul nu se discuta!

Am primit și aici învoire să merg la biserică, pentru că am cerut să beneficiaz de același drept ca și în prima unitate. Nu-mi era rușine de El și nici de biserica Lui. Vorbeam cu toții despre Isus, ori de câte ori aveam ocazia. Patrulam pe graniță însoiți de comandanți și nu pierdeam nicio ocazie să le predic pe Hristos. Prin acest obicei, Domnul a făcut să cresc în ochii lor și să le câștig încrederea. Nu s-au purtat niciodată urât cu mine și, prin asta, Domnul mă încuraja să intru în vorbă cu ofițerii. Începeam discuția cu diverse subiecte despre care nu aveam habar, care mă depășeau uneori, dar direcționam conversația înspre Biblie și, în final, le spuneam că trebuie să se pocăiască de păcate! Râdeau, își băteau joc, dar eu eram sincer cu ei și nu mă simțeam jignit, dimpotrivă Duhul Domnului îmi dădea tot mai multă îndrăzneală.

Într-o seară, eram singur în dormitor și am auzit o bătaie ușoară în ușă. Am sărit din pat, am deschis și în fața mea era un căpitan. Nu puteam să intuiesc motivul pentru care mă căuta; probabil îi era foame și dorea să-i deschid magazia. M-a chemat la el în birou și nu mică mi-a fost surpriza când mi-a cerut să vorbim despre Isus! Avea o altă foame: „Vino să îmi predici!”, au fost cuvintele lui. Am rămas uluit de dorința lui de a cunoaște mai multe din Cuvânt. A scos o Biblie din sertar și a deschis-o la Ezechiel. A luat o foaie și un pix și a început să deseneze, în timp ce citea despre o pasăre cu cioc și cu

54 \ Sorin Dumitru Cigher

aripi de fier. Citea câte un rând și așternea pe foaie acele cuvinte prin desen, iar la final, mi-a întins foaia cu un avion de vânătoare! Așa a înțeles el să interpreteze, din punct de vedere militar, și uimirea m-a împins să stăruiesc multă vreme la cele povestite cu acest căpitan, care credea în ceea ce citea și era pragmatic. Am citit multe, am povestit mult timp și ori de câte ori ne aflam împreună, îi spuneam că Dumnezeu iubește omul și urăște păcatul. În simplitatea mea, accentuam că dacă nu se pocăiește pierde veșnicia. M-a rugat să păstrez taina, să nu vorbesc cu nimeni despre această întâlnire din noapte.

Cu timpul, omul mi-a dovedit că îmi poartă respect; îi spuneam adevărul și el știa cum trăiește, departe de Dumnezeu, însă nu se simțea ofensat de Adevăr. Nu știu ce-a ales... Cât a stat în puterea mea, mi-am dat toate silințele să-l conduc înspre Domnul, însă Duhul Domnului este cel care desăvârșește lucrarea. Dar, cine știe, poate-1 voi reîntâlni în vreo biserică sau voi fi bucuros să-l salut în veșnicie! Doamne ajută!

Am constatat pe propria-mi piele că Domnul îl cinstește pe cel care știe să-l cinstească Numele. M-a cinstit Domnul cu liniște și pace! Niciun coleg mai vechi, nici chiar comandanții nu și-au bătut joc de mine în

perioada de militar. Am trăit aceste favoruri din partea Domnului și am fost recunoscător pentru ele!

Cât am stat în Calafat, am frecventat o biserică mică din oraș. Acolo am întâlnit o fată care trecuse printr-un incendiu în copilărie - Sethiana, fata cu care urma să mă reîntâlnesc la București. Ea mi-a povestit viața ei, mărturia întoarcerii la Domnul. Ulterior, doi ani mai târziu, aveam să lucrăm împreună în grupul „Speranță pentru Mileniul Trei”. Dar mai multe despre modul ingenios prin care Dumnezeu lucrează, voi povesti în relatările ulterioare. Nimic din ce ni se întâmplă nu este o coincidență!

Experiențe sau coincidențe? / 55

Trăiam perioada în care se făceau restructurări în armată; se zvonea că nu se va mai face armată și că se vor desființa toate unitățile. Într-adevăr, tensiunea care însoțea evenimentele desfășurate dovedea o apropiată schimbare. Frământarea s-a resimțit tot mai mult, cotitura era aproape vizibilă pentru fiecare dintre noi: urma să intrăm în NATO și aceasta însemna anularea stagiului militar obligatoriu.

Din Calafat am fost transferat în Nedeea, tot mai departe, pe Dunăre. Îngrijorările s-au cuibărit iar în mintea mea și gândul că în loc să merg spre casă, mă tot îndepărtez de ea, nu mă slăbea deloc. Doar că și acest lucru era spre maturizarea și inițierea mea. Am ajuns într-o altă unitate din Oltenia, mai sărăcăcioasă și cu un număr redus de soldați. Și aici, Dumnezeu Și-a dovedit credincioșia. Eram deja experimentat într-ale mutatului, aveam vechime și transferul nu a mai fost șocant, ca la început.

După câteva zile, l-am întrebat pe comandant dacă îmi dă permisiunea să merg la biserică. S-a interesat și, mai târziu, mi-a transmis printr-un plutonier: „Am primit ordin să te ducem, în fiecare duminică, la biserică”. Nu-mi venea să cred ce auzeam! Adică nu doar că mi se permitea, dar mi se garanta și transportul până acolo! Îmi venea să râd, să tresalt la auzirea acestei vești. Așteptam ca Domnul să intervină și aici, departe de casă, și ajutorul Lui nu s-a lăsat așteptat. Drumul fusese bătătorit de înaintași și exista o lege care prevedea ca fiecărui soldat de altă religie, care solicita să fie învoit pentru a merge la biserică, să i se aprobe și să i se ofere transport în altă localitate, dacă era necesar, pentru a putea participa la slujbele bisericești. Acest drept nu putea fi obstrucționat și Dumnezeu mi-a scos în cale oameni care nu s-au opus respectării acestei legi. Am fost dus cu mașina unui plutonier până la poarta bisericii și chiar dacă am insistat, acesta nu a dorit

56 \ Sorin Dumitru Cigner

să mă însoțească și în interiorul clădirii. L-am rugat să-mi permită să mă întorc singur la unitate, pentru că tratamentul de dus/adus mi se părea prea mult.

Îmi amintesc cu drag de perioada aceea. Aveam părtășie cu frații din Gighera, o localitate din Oltenia. Mă duceam cu căruța și mă întorceam pe jos, dar nu am avut piedici din partea șefilor. Îmbărbătarea primită în biserică era menită să îmi dea curaj pentru a înfrunta evenimentele din timpul săptămânii.

A fost un interval de timp rodnic, în care-am purtat discuții cu multe persoane, de la mai marii mei, maiorul și căpitanul, până la subofițeri, gradați și colegi. Aveam suficient timp în plimbările spre Dunăre și întotdeauna canalizam discuția înspre Domnul. Uneori aveam succes, alteori eram contrazis, dar continuam cu dragoste. Faptul că nu-mi era frică să-i confrunt, să le spun despre trăirea lor în păcat, îmi oferea o încredere și un respect mult mai mari din partea colegilor, care conștientizau că eram sincer și nu doream decât salvarea lor. În acel pichet de grăniceri am fost frizer și bucătar, dar, din lipsă de soldați, făceam și pază, și gardă.

Într-o dimineață, un coleg m-a trezit și mi-a spus, bucuros, că am fost făcut fruntaș. Se proceda așa, „la apelul bocancilor”, o expresie des folosită în armată. Astfel am primit și eu gradul de fruntaș în armată. Așa știau ei să ne motiveze, și era adevărat că ne creștea inima când primeam o tresă pe umăr. Am dus-o foarte bine în acea unitate aflată pe frontiera Dunării. Nu a fost foarte lungă, pentru că a venit transferul într-un loc dorit, aproape de casă. În tot acest timp, mulțumirea sufletească mi-a fost asigurată atunci când puteam vorbi deschis cu ofițerii și subofițerii, despre Domnul.

Experiențe sau coincidențe?

JBa L/urnu, Oflracf

A venit și ziua mult așteptată încă din prima clipă a înrolării. Un coleg m-a anunțat:

- Cigher, trebuie să pleci!
- Unde?
- Te-au mutat aproape de casă, ți-a venit ordinul de transfer!
- Nu pot să cred!

Deja trecuseră cinci luni de armată și nu mai aveam nicio speranță. Dar s-a adevărit și trebuia să-mi pregătesc valiza și apoi să ajung în gara din Craiova. Am fost transferat la Turnu, o localitate din Arad. Au urmat șapte luni de oboseală, nopți nedormite, panică și stres, cu adevărat armată, așa că am regretat Oltenia și traiul bun dus acolo. Am primit ceea ce visasem în toată vremea petrecută departe de casă, după cum spune înțeleptul proverb: „Ai grijă ce-ți dorești, s-ar putea să primești!”. Făceam de pază pe frontiera cu Ungaria și nu mai știam zilele, pentru că eram într-un program care nu se mai termina. Începeam cu opt ore de pază pe frontieră, urmau opt ore de somn și apoi opt ore de pauză. Ciclul acesta continua zi și noapte, săptămână după săptămână, luni de zile. Aveam impresia că nu se va mai termina niciodată! Dar și atunci am fost călăuzit, păzit și binecuvântat de bunul Dumnezeu, care Și-a arătat îndurarea. Mergeam și aici la biserică, neavând restricții, dar singura problemă era că programul de pază era foarte strict.

Au fost zile însorite, zile înnorate, zile cu ploaie, vremuri bune, vremuri grele, dar peste toate au planat ajutorul și nădejdea primite de la Tatăl Ceresc. A fost destul de periculos să păzești frontiera de vest a țării.

Aproape zilnic se găseau

58 \ Sorin Dumitru Cigker

infractori, cei mai mulți din țările estice, care încercau să treacă fraudulos frontiera în căutarea unui trai mai bun. Eram înarmați până în

dinți, ca de război; aveam armă și muniție de război la fiecare tură de pază, pentru că oricând se putea întâmpla orice. Am prins infractori străini, oameni periculoși care ne amenințau sau încercau să ne mituiască pentru a-i lăsa să treacă.

Emoțiile erau mari ori de câte ori intram în pază. Nu știam ce se poate întâmpla și pe cine urma să prindem în noaptea respectivă. Doar că și aici am învățat să ne păzim unii pe alții, adică cei mai tineri ne păzeau pe noi, cei mai vechi în armată. Românul inventează orice pentru ca s-o ducă bine și așa ne-am descurcat și noi. Însă de multe ori am plătit pentru nevegherea noastră. Domnul ne-a păzit și a rămas credincios, în ciuda imaturității noastre! Cei mai tineri, veniți după noi, erau obligați de o lege nescrisă, dar cunoscută, să ne păzească în timp ce dormeam, că doar eram obosiți. Și în timp ce dormeam pe unde apucam, pe locuri mai netede din preajma frontierei, infractorii treceau granița. Erau prinși în Ungaria, expulzați, și, când se făcea reconstituirea, adică se preciza ora, locul, ziua și felul în care au trecut, se depista ușor nevegherea noastră. Superiorii puteau atât de ușor să demaște comportamentul nostru, adică să observe că dormisem, în loc să ne facem treaba... Așa se întâmplă când dormi în post: infractorul intră pe furiș, așa că ai grijă și veghează! Oare cei care au fugit peste graniță înainte de Revoluție n-au avut cumva drum liber pentru că soldații dormeau? Dacă soldații și-ar fi făcut treaba, astăzi nu erau foarte mulți plecați...

Într-un final, după multe experiențe de tot felul, a sosit, în sfârșit, și ziua eliberării noastre. Cauzată însă de anumite conflicte din Europa, s-a amânat cu două săptămâni, urmând, după cum puteți să vă dați seama, cele mai grele momente de

Experiențe sau coincidențe? / 59

așteptare. Ne-au prelungit perioada de ședere în armată..., coșmarul soldaților!

În sfârșit am fost lăsat la vatră, în octombrie 1998. Era toamna, venise timpul să culeg roadele, eram cu un an mai mare și aveam altă perspectivă asupra vieții. Abia așteptam să plec acasă, în ciuda faptului că nu știam ce voi face, pentru că nu aveam nimic concret referitor la pasul următor, însă vocea lăuntrică îmi spunea că trebuie să mă pregătesc pentru lucrare... Am urmărit această voce a Duhului, care m-a direcționat pas cu pas spre binecuvântare!

fflijunci/or necalificai

S-a încheiat și stagiul militar. Am ajuns acasă și eram oarecum liber, însă neliniștea îmi tot dădea ghes: „Ce urmează? Încotro să apuc?”. Era toamna târziu și la școală nu mai puteam merge, începutul de an școlar fiind deja ratat. Am căutat de lucru și, într-un final, am ajuns în Arad, la un abator de pui. Îmi plăcea să lucrez la bucătărie, că doar aveam deja experiența din armată și pe cea din familie, unde nu ne dădeam în lături de a face aluaturi, de a prăji clătite sau de a înjgheba compoziție pentru ruladă de biscuiți. Aveam îndemânare la tot ce era legat de bucătărie. Lucrasem ca brutar în sat câteva luni și Domnul mi-a scos în cale această ofertă. Discuția cu angajatorul a durat puțin, el asigurându-se că voi face treabă. După câteva zile mi-am început activitatea ca muncitor necalificat.

Postul pe care eram angajat presupunea pregătirea puilor pentru vânzare. Umflam puii! Da, exact așa cum am scris, dublam puii; mai precis, puiul de un kilogram îl făceam de

60 \ Sorin Dumitru Ciglier

aproape două kilograme... Introduceam în el o soluție gelatinoasă, care îl făcea mai frumos și, bineînțeles, mai mare! Asta era slujba mea. Astăzi mâncăm pui umflați cu seringă, suntem conștienți de asta și aproape că este ceva normal pentru fiecare producător. Însă ceea ce vă relatez se întâmpla în anul 1999 și de atunci până astăzi tehnologia s-a schimbat, dar nu spre binele consumatorului. Aceasta e realitatea, deși nu doresc să fac niciun deserviciu producătorilor...

Am primit slujba, lucram în trei schimburi și a fost un timp binecuvântat. În jurul meu mișunau mulți creștini evanghelici și m-am simțit în acea fabrică ca într-o familie. Șeful a fost un om tare bun și de treabă, așa că ne-am respectat reciproc. Mă simțeam bine acolo, însă gândul interior îmi șoptea că trebuie să mă pregătesc pentru altceva.

Pentru că la examenul de admitere la seminar urma să susțin probă și la limba română, aveam nevoie de meditații. Lucram noaptea, astfel încât ziua să mă pot pregăti pentru examenul de admitere din vara anului 1999. La locul de muncă aveam părtășie cu colegii, iar discuțiile noastre se încolăceau în jurul subiectelor religioase. Momentele încărcate de experiențe interesante, trăite în această perioadă, m-au făcut mai sensibil la nevoile oamenilor și mai doritor de a împărtăși adevărul Evangheliei. Dumnezeu mă pregătea pas cu pas, îmi sporea dorința de a-L mărturisi și mă călea prin a consilia și a învăța să ascult problemele semenilor. Ceea ce am început în perioada stagiului militar, aveam să continui aici.

Într-o zi, mi s-a adus o colivie mare, plină cu fazani vii, numărați, pe care urma să-i secționez. Întrucât niciodată nu mai tăiasem fazani, nu știam care era secretul cu ei. Am reușit să sacrific câțiva, dar unul a fost mai dibaci și mai rapid; când să bag mâna după el, țâșni din cutie și-și luă zborul pe fereastra deschisă... Mă uitam cum se îndepărtează, parcă

Experiențe sau coincidențe? / 61

zâmbind că a reușit să fie mai deștept decât mine, și mă gândeam că dintre colegii lui, el este singurul fericit. I-am povestit șefului incidentul, a zâmbit și n-a mai aflat nimeni de eliberarea imprevizibilă a păsării. Mi-am amintit proverbiala lecție: cât de ușor poți scăpa din mână pasărea pe care-o deții și cât de inaccesibilă este cea de pe gard! Experiența avea să-mi slujească drept încurajare ceva mai târziu...

Într-o seară, în timp ce mergeam prin curtea fabricii la camerele frigorifice, i-am întâlnit în curte pe copiii patronului, îmbrăcat în alb, asemenea unei asistente medicale, cu cizme de cauciuc în picioare și cu un șorț mare care-mi atârna până jos, plin de grăsime, m-am apropiat de o fetiță de vreo patru, cinci anișori, ce ținea două rachete de tenis în mână:

- Nu ai cu cine să te joci?, am încercat să intru în discuție.

- Nu!, a răspuns ea îmbufnată.

- Dă-mi și mie o rachetă și hai să ne jucăm împreună! Ea s-a uitat supărată la mine și mi-a răspuns:

- Tu nu ai voie să te joci, tu trebuie să muncești, pentru aceasta ești aici!

- Hmm.

Am plecat dezamăgit, rușinat și supărat pentru lecția care tocmai îmi fusese servită. Înțelegeam că rostul meu era să muncesc și, chiar dacă micuța avea dreptate, n-am putut să nu mă gândesc la cât de evident era că fetița asista la discuțiile părinților ei, preluând informații prea greu de purtat pentru vârsta ei fragedă. Lecția a fost foarte bună. Era o fetiță adorabilă, care participa la studiile biblice susținute la școala duminicală a bisericii; avea un tată predicator, priceput în afaceri, provenea dintr-o familie creștină, însă deprinsese ușor atitudinea de sfidare a celor cu un statut social inferior ei, si-tuându-se involuntar pe treapta înaltă a superiorității omului

62 \ Sorin Dumitru Cigner

avut. Dând piept cu această experiență, mi-am spus că lucrurile din casă și problemele de oameni mari nu vor fi discutate în fața copiilor mei. Ei își imită părinții și preiau de la aceștia, inconștient, și bunele, și relele. Din fericire sau din nefericire, n-aș putea preciza, am început să observ duplicitatea oamenilor. Toate acestea mă pregăteau pentru lucrarea de mai târziu. N-am fost naiv; teoretic, știam că oamenii pot fi fățarnici, Domnul ne avertizase de atâtea ori în Scriptură, însă doar atunci mi-am depistat în interior o mahnire privitoare la oamenii credincioși, exemplari doar în biserică. Asistam adesea la exemple de ospitalitate față de musafirii de seamă, în timp ce noi, muncitorii, eram tratați ca evreii în Egipt! Privesc în urmă și mulțumesc Domnului pentru procesul de călire care a trecut peste mine treptat, învățându-mă să mă încred doar în Dumnezeu, în ființa Aceluia care nu suportă „nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17).

cin autobuzul greșii

Colindând cu treburi prin Arad, mă pregăteam să plec acasă la gazda unde îmi aveam locuința. De la o librărie creștină mi-am cumpărat o revistă, „Farul Creștin”, și am început să citesc. Preocupat de articolul pe care-mi capta atenția, m-am îndreptat spre stația de autobuz, atent doar la informațiile pe care le sorbeam și pășind pe drumul arhicunoscut. Am văzut autobuzul în stație, cu ușile deschise. Am urcat și m-am așezat pe scaun, continuând să citesc. Am vrut să fac mai multe lucruri deodată, uitând că numai femeile au fost înzestrate cu această destoinicie... Am avut toată încrederea că autobuzul

Experiențe sau coincidențe?

respectiv mă va duce la destinație. Un călător s-a apropiat de mine și m-a întrebat:

- Nu vă supărați, ce autobuz este acesta?
- Nu știu!, i-am răspuns fără să stau pe gânduri.
- Dar unde merge?, a insistat omul nelămurit.
- Nu știu...! În momentul acela m-am dezmeticit! Ca o lovitură în moalele capului, am simțit săgețile usturătoare ale conștiinței: Unde merge? Ce autobuz este? În ce te-ai urcat și cum de n-ai realizat ce faci? Venindu-mi în fire, rușinat și grăbit, am coborât și am rămas în stație, meditând la ceea ce făcusem... Cât de ușor urcăm într-un autobuz greșit, într-o clipă de neveghere, prin deciziile luate! Mi-am dat seama de greșeala făcută, de salvarea venită prin întrebarea călătorului și am mulțumit Domnului că asemenea Lui, Duhul Sfânt stă aproape și ne pune uneori cele mai

stinghere și mai nesuferite întrebări, care însă au menirea să ne țină pe calea îngustă!

Și astăzi putem să urcăm într-un autobuz străin, mergând odată cu atracția irezistibilă a lumii, fără să fim preocupați de finalitatea călătoriei. Absorbiți de subiectele zilei, de anunțurile și de veștile bune sau rele pe care le primim, uităm să mai fim atenți și urcăm oriunde vedem ușile deschise. Acele uși deschise s-ar putea să fie îmbietoare, să ne invite să urcăm, dar tocmai acel pas neverificat poate să ne fie fatal. De atunci am învățat lecția: când îmi stabilesc destinația, trebuie să verific autobuzul. Mi-am însușit învățătura; privesc mai întâi la informațiile de pe tabla menită să-mi indice destinația. Același sfat îl sugerez tuturor: să fie atenți la direcția de mers a „autobuzului” vieții lor!

Sorin Dumitru Ciglier

O criză cfe rinichi

Rinichiul este organul intern care nu pare „să strige în **fura** mare” atunci când are probleme, decât când acestea s-au accentuat deja; probabil acesta era și cazul meu. Mă aflu pe genunchi și oftările îmi dădeau în vileag durerea și frământarea pe care o simțeam în trup. Mi-am vărsat amarul suferinței înaintea Domnului, știind că doar El poate lua toate poverile și durerile mele. Mă rugam cu pasiune și-I spuneam Domnului să-mi ia durerea, să-mi potolească mijlocul ce-mi ardea parcă, să-mi liniștească rinichii! Îmi aduc aminte de pasiunea pusă în rugăciune, de cererea insistentă de a primi un răspuns din partea Lui. Știam că poate și așteptam atingerea Lui! Și credința mi-a fost onorată: am simțit ceva, o atingere blândă, care mi-a luat durerea. Ceva nedeslușit s-a petrecut, suferința a dispărut cu repeziciune și n-am mai simțit nicio apăsare, nicio durere!

Am deschis ochii, m-am uitat să văd cine este, însă urma Celui îndurător nu putea fi observată cu ochii fizici, nu vedeam pe nimeni în camera aceea, însă știam că Domnul S-a atins de trupul meu sleit din pricina neputinței. Am știut-o atunci și sunt convins și astăzi că Cel ce S-a apropiat cândva de ologi, de neputincioși, de orbi, de muți sau de surzi, S-a atins și de mine! N-am putut rămâne indiferent; simțeam emoție amestecată cu teamă, dar bucuria că Domnul Se apleacă și spre aceste ne semnificative neputințe m-a încurajat profund! Într-o nevoie urgentă, într-un moment dificil, există Cineva care Se atinge de noi! Este același Medic suprem și are aceeași putere manifestată în Scripturi! Am învățat că vine când îl chemi și chiar dacă nu răspunde întotdeauna cum ne dorim, El e acolo, gata să aline, să asculte și să dea eliberare!

Experiențe sau coincidențe?

Au fost multe alte dureri de atunci; m-am rugat, dar nu mi s-a întâmplat la fel. Știe Domnul cum și când să acționeze! Important este să-L avem aproape în cele mai dificile momente, în clipele de suspans și, la vremea Lui, El Se va atinge de noi! Dumnezeu nu S-a schimbat. El vindecă, El iartă, El poate chiar și atunci când noi am ajuns la capătul puterilor!

O ofertă neașteptată

La distanță de o casă, în Arad, aveam o vecină prietenoasă, deschisă, și cu o inimă plină de pasiune pentru ajutorarea celor din jur. Vorbăreață cum era, am discutat adesea cu dumneaei despre credință sau alte

subiecte uzuale, firești.

Exact în acea perioadă aveam nevoie de un medic stomatolog; urma să-mi fac programare pentru anumite probleme ale danturii, nu cunoșteam pe nimeni, nu aveam nicio recomandare și eram frământat. Evident, nu m-am arătat bolnav, nu mă durea încă nimic și nu apucasem să cer nimănui lămuriri în privința aceasta. Într-una din zile, vecina sosise în curtea noastră și m-a abordat direct:

- Ai cumva nevoie de stomatolog?

- Aăă, da!, am răspuns eu uimit peste măsură, de întrebarea directă.

- Să știi că băiatul meu lucrează la poliție, în oraș, și este dentist de meserie. Dacă vrei, îi spun să te ajute!

- Mulțumesc!, am răspuns în grabă.

Discuția a mai continuat puțin pe alte subiecte, însă preocuparea mea era de a da răspuns la întrebările năvalnice din minte: De unde a știut această doamnă? Cine i-a spus care îmi era nevoia, că doar problemele mele nu erau vizibile?

QQ \ Sorin Dumitru Cigker

.Și exact așa ceva căutam eu chiar atunci! Oh, dar Domnul știa durerea mea și S-a îngrijit de toate până să apuc să mă interesez eu! Am rugat-o pe doamna să discute cu băiatul ei și ea mi-a făcut programare. Cât am stat în Arad am avut o „cunoștință” la care mi-am rezolvat problema dinților și acest lucru a Cost o binecuvântare pentru mine. Un răspuns la care nu mă așteptam!

Uneori, aceste oferte vin pe neașteptate, fără să te gândești prea mult la ele. Dumnezeu știe de ce avem trebuință și, la momentul oportun, intervine într-un mod suveran, folosind oameni la care nu te aștepți.

Suntem obișnuiți să se folosească doar de ai noștri, însă Domnul trimite și corbii Săi să fie folositori în momentele de cumpănă. Așa lucrează El uneori!

O[^]regătirea pentru seminar

Aveam în Arad un prieten bun, un om al lui Dumnezeu, persoana care m-a învățat trăirea prin credință și perseverarea în principiile Bibliei, un frate în vârstă de peste șaptezeci de ani. Îmi plăcea să mă însoțesc cu oameni maturi spiritual, de la care aveam de învățat. Nu am agreeat niciodată anturajul oamenilor fără principii, fără valori moral-creștine. Acest om duhovnicesc, un adevărat prieten, îmi cunoștea dorința de a merge la seminar; știa situația familiei mele, lipsurile și imposibilitatea părinților de a mă susține financiar. Fratele meu era deja la seminar și o cheltuială asemănătoare era imposibil de realizat din partea celor dragi. Acest frate matur spiritual s-a rugat pentru mine, dar a și vorbit despre starea mea; mi-am dat seama de asta ulterior. Nu eram disperat, însă mă confruntam cu lipsa banilor și

Experiențe sau coincidențe?

încercam să găsesc soluții, deși nu aveam pârghii. Domnul însă știa totul și a direcționat evenimentele astfel încât am văzut concret cum mâna Sa a intervenit!

Din salariul câștigat îmi achitam meditațiile la limba română; mă pregăteam intens pentru examenul de la teologie și toată vara anului 1999 mi-am repartizat-o pentru studio. Eram dornic să slujesc, focul din

interior era aprins, însă problema banilor rămânea un ghimpe... Eram cuprins de îndoieli cu privire la ce urma să fac în următoarea perioadă, îmi ardea inima în mine să știu clar voia Domnului, dar apăreau tot mai multe îndoieli, datorită neclarificării problemei financiare. Eram neliniștit și confuz. Mi-ar fi plăcut să știu concret dacă Domnul îmi deschide ușile spre seminar sau să îmi vorbească despre ceea ce dorește să fac în viitor! Oscilam între încredere și epuizarea cauzată de lipsuri și de incertitudine. Aveam dorința de a merge înainte, dar și gândurile de a renunța, de a lăsa totul baltă, mă asaltau cu repeziciune.

M-am hotărât să mă rog; am luat un timp de o săptămână, perioadă în care I-am zis Domnului să-mi vorbească precis, referitor la plecarea mea la seminar. Eram hotărât să renunț la orice pregătire, dacă aceasta era voia Lui, ca să nu mă pun de-a curmezișul în traiectoria fixată de El pentru viitorul meu. Stăteam în cumpănă: să rămân la locul de muncă unde îmi plăcea, pentru că lucram într-un domeniu care-mi era favorabil, sau să merg la seminar, să intru în lucrarea Domnului și să renunț la serviciul actual?

Mă rugam zilnic și așteptam ca răspunsul să vină imediat, să-mi vorbească Domnul, să știu încotro s-o apuc. Luând exemplul poporului care a cucerit Ierihonul, mi-am luat o perioadă de rugăciune, cerându-I cu insistență Domnului să-mi clarifice pasul următor. Luni, mari, miercuri, joi, vineri, sâmbătă, zi de zi, m-am rugat și am așteptat răspunsul care... nu

68 \ Sorin Dumitru Ciglier

B venit. Mi-am pus toată nădejdea în ziua de duminică: dimineața devreme am mers la biserică și am stat cu inima deschisă, așteptând să primesc un cuvânt clar prin predică; cuvântul însă nu venea... ori eu eram foarte tensionat și nu I-am putut distinge vocea. Așa că după așteptarea epuizantă, stresat și dezamăgit că nici în Ziua Domnului nu s-a întâmplat nimic, m-am îndreptat obosit înspre casă. Aveam impresia că Dumnezeu m-a uitat și că nu Se mai interesează de mine. Ajuns acasă, de supărare m-am culcat. Starea de tensiune creștea tot mai mult. Pe la ora 17 m-am trezit îngrijorat și fără pic de curaj, și urma să merg din nou la biserică. Poate acum, mă gândeam, îmi va vorbi Domnul... Se apropia de final perioada pe care am „negociat-o” cu El și în care așteptam să-mi vorbească.

Pe măsuta de lângă pat aveam o carte pe care-o citeam în perioada aceea. Am luat-o în mână, am deschis-o și am început s-o citesc, mai mult de supărare decât din interes, pentru a uita de preocupările care mă chinuiau. Trăiam în interior o stare de revoltă; nu aveam liniște și nici pace, deloc. Am deschis cartea și cuvintele care mi-au pătruns adânc în inimă au fost acestea: „Ogorul Evangheliei are nevoie de lucrători! Nu ai vrea să fii și tu unul care să răspundă chemării cerești?” Inima a început să-mi bată puternic, ochii-mi lăcrimau, vorbeam cu textul și răspundeam cu însuflețire: „Da, vreau să fiu eu acela!”

Camera în care locuiam s-a umplut de lumină! Am plâns, m-am pus pe genunchi și I-am spus Domnului că sunt gata să merg acolo unde dorește El! Aceste câteva cuvinte, simple și banale pentru un alt cititor, au fost definitorii pentru mine. Mi s-a umplut viața de fericire și de încredere că toate sunt în controlul lui Dumnezeu. El nu m-a uitat! Am văzut și am

simțit schimbarea radicală, atât în claritatea direcției înspre care
Experiențe sau coincidențe? / QQ

urma să apuc, dar și convingerea că frământările mele nu îi erau străine Domnului. E greu să descriu în cuvinte ce s-a petrecut atunci; totul arăta diferit, urmele de necredință și descurajare au fost șterse. Ființa mea a fost inundată de prezența Domnului! Nu am mai trăit niciodată un moment, la fel de intens, cu totul deosebit și profund. Eram fericit că Dumnezeu mi-a dat răspunsul și aveam totală încredere că El știa ce e mai bine pentru mine. Am fost alt om de atunci și am pășit cu încredere pe noul drum. Evenimentele luau o altă întorsătură pentru viața mea. În perioada următoare am fost chemat să predic în Arad, apoi prin sate și frații misionari m-au invitat să slujesc alături de ei. În vara anului 1999 am dat examenul la Seminarul Teologic din București și am intrat fără nicio piedică. Am fost tare bucuros și am simțit atâta pace atunci când, același frate administrator, mi-a dat vestea că de data asta mă număr printre viitorii studenți la Teologie! Domnul Și-a continuat lucrarea și a început să clarifice cărarea pe care urma să pășesc în următoarea etapă a vieții mele. Ce a urmat a fost confirmarea acestei chemări.

iRăsounsiif cai

emaru m

SIL

'u/ire

Într-o dimineată, prietenul meu din Arad m-a sunat mai devreme ca de obicei, așa că m-am gândit că s-a întâmplat ceva rău. Într-adevăr, urma să se petreacă un lucru neobișnuit, dar nu era cazul să-mi fac griji, dimpotrivă... Eram invitat la o familie, atât mi-a spus. Nu mi-a dat toate detaliile, ci insista doar ca în ziua respectivă să ne vedem. Ne-am întâlnit chiar în după-amiaza aceea și am călătorit cu tramvaiul spre cartierul

70 \ Sorin Dumitru Cigner

Aradul Nou. Aici locuiau doi bătrâni: el avea peste 80 de ani, iar ea peste 70 de ani. Nu i-am cunoscut, nu i-am văzut în viața mea, însă m-au îndrăgit din prima clipă când le-am pășit pragul casei. Am discutat împreună diverse subiecte, le-am povestit despre mine, despre chemarea primită, ne-am rugat și, spre final, fratele mi-a zis:

- Du-te la seminar!

- Asta e chemarea Domnului pentru mine!, i-am răspuns cu convingere.

- Noi vom fi alături de tine și te vom susține!, mi-a răspuns fratele, privindu-mă în ochi.

- Domnul să vă răsplătească!, a fost tot ce am putut rosti cu emoție în glas.

Aceste cuvinte s-au adevărat și Domnul a lucrat prin acești „părinți adoptivi”. Ei și-au arătat preocuparea față de mine, m-au încurajat, m-au susținut, mi-au trimis bani ca să-mi acopăr toate cheltuielile și s-au rugat pentru mine. Sunt convins că toate erau sub supravegherea lui Dumnezeu, care i-a folosit. Cred că El Se folosește de oamenii dedicați și, atunci când vrea să binecuvânteze, împletește lucrurile într-un mod diferit de felul nostru de înțelegere. Pas cu pas, Tatăl ceresc a netezit drumul umblării mele. Binecuvântările Sale au curs în măsura perfectă, nu prematur, ci la momentul oportun!

A venit toamna și am pășit pe poarta Seminarului din București, încrezător în Acela care m-a chemat și care mi-a promis că mă și susține! Nu știam nimic din ceea ce îmi rezerva viitorul, dar am acționat prin credință, bazat pe promisiunile Lui. În toată perioada seminarului, Dumnezeu a fost credincios până în cele mai mărunte detalii. Urma să experimentez în fiecare zi din plinătatea bunătății Sale! După ce am fost ales păstor în Abrud, la finalul anilor <le studiu, am primit un telefon; fratele care mi-a fost ca un

Experiențe sau coincidențe?

părinte adoptiv, a plecat în veșnicie, după ce Domnul l-a ajutat să-și respecte promisiunea de a mă ajuta.

Gole durile

ega și gândurile negre

Se finalizase o zi obositoare de muncă. Era seara și mă îndreptam spre casă, mergând alături de o colegă de la magazinul firmei. După puține cuvinte schimbate, aceasta mi-a întins un bilețel. Cuvintele așternute acolo m-au cutremurat! Fata îmi împărtășea că intenționa să își pună capăt zilelor, că viața e prea grea de trăit, că a ajuns la capătul puterilor, că nu mai găsește resurse de a continua, că nu mai e speranță și că, dată fiind situația, mintea ei a născocit această singură soluție: sinuciderea! Oh, Doamne! Cum s-a putut naște o asemenea monstruozitate într-un copil al Tău?

Ne-am așezat pe o bancă în parc și am ascultat-o. Avea probleme în relația cu prietenul ei și se afla în pragul depresiei. Simțeam că trebuie să o încurajez; mă temeam să nu ducă la îndeplinire gestul necugetat, pentru că disperarea i se citea în privirea pierdută, în fizionomia marcată de suferință, îmi alegeam cuvintele cu grijă, mă rugam ca Dumnezeu să-mi dea putere, să o cerceteze și să o întoarcă din drum! După o vreme de îmbărbătare, din ochii ei au început să curgă lacrimi, să-și mărturisească viața dezordonată și trăirea fără Hristos și să ceară ajutorul Său! Continua să meargă la biserică, însă trăirea ei era departe de a se asemana cu Domnul Isus. Acolo și-a recăpătat încrederea în Domnul Isus, L-a invitat să ocupe pe deplin toate ungherele ființei ei și să-i transforme viața! Și El a făcut-o! Ne-am despărțit: eu, bucuros că am reușit să încurajez pe cineva care avea nevoie de El și că, prin exemplul

72 \ Sorin Dumitru Cigher

fazanului pierdut, am învățat să nu ratez ocaziile pe care Domnul mi le așeza pe tavă și ea pentru că a experimentat transformarea radicală înfăptuită de Duhul Domnului. M-am bucurat că Domnul nu i-a îngăduit să-și pună planurile în aplicare. A doua zi am intrat în magazin și am găsit-o radiind! Bucuroasă, mi-a spus:

- Mitică, sunt fericită! Sunt fericită!

- Isus ți-a adus eliberarea!, i-am spus zâmbind.

El a descătușat-o de gândurile negre care o stăpâniseră, i-a adus mântuire și eliberare în suflet! A devenit alt om! A-ceastă domnișoară L-a crezut pe Isus și l-a îngăduit să-i schimbe gândurile negre, planurile diabolice, și să o transforme într-o ființă nouă! Cât am lucrat acolo, am observat-o: era tot cu zâmbetul pe buze, împlinită sufletește și mulțumită

că Domnul n-a părăsit-o în ceasul de neveghere...

Când a sosit vremea să închei această perioadă, am mulțumit Domnului pentru prietenii trainice legate acolo, pentru oamenii de nădejde care m-au încurajat și alături de care am simțit o părtășie plăcută. A fost un timp binecuvântat. Mi-am luat rămas bun de la echipa de lucru și m-am pregătit pentru un nou capitol al vieții, studenția.

9nti

Ic

ararea la seminar

Am crezut că seminarul are pământ sfânt și că voi fi transformat de îndată ce voi intra pe porțile lui... Însă Domnul m-a învățat lecția realității: nu există pe pământul acesta locuri sau obiecte sfinte, ci doar oameni sfinți, puși deoparte pentru slujirea divină. Astfel că iluzia sfințeniei fulgerătoare mi s-a spulberat imediat; Domnul m-a adus cu picioarele pe

Experiențe sau coincidențe? / 73

pământ și am continuat să trăiesc în binecunoscuta lume plină de frământări și de probleme... Am întâlnit oameni ai lui Dumnezeu, oameni sfinți, răscumpărați de același Hristos care a avut milă și de mine. Simțeam coordonarea Lui, știam că totul e în mâna Lui și că nimic nu se desfășoară în această lume fără ca El să cunoască, să planifice sau să accepte totul.

Studiul în seminar mi-a oferit uneltele cu care să lucrez mai departe. Nu am primit totul de-a gata, ci am fost instruiți cum să învățăm, unde să căutăm informațiile, cum să le utilizăm și ce strategii să aplicăm în diferite laturi. Seminarul a avut rolul de a ne pregăti pentru adevărata lucrare, aceea de pe teren. Situațiile pe care le-am întâlnit ulterior în câmpul Evangheliei au fost, adesea, diferite de ceea ce învățasem la școală. Însă timpul petrecut alături de colegi a fost unul deosebit de important în ce privește formarea mea ca slujitor. Am întâlnit acolo oameni diferiți, din culturi diferite, cu educație și cu mentalități deosebite, însă farmecul acestei diversități a fost unitatea sub aceeași cruce a lui Hristos. Dumnezeu îmi șlefuija caracterul, mă deprindea cu slujirea și îmi dădea suficiente ocazii în care să dovedesc ce am învățat, Spre finalul anului întâi de studiu, împreună cu alți colegi, am înființat o organizație a studenților creștini din București și am definit-o „SPERANȚĂ PENTRU MILENIUL TREI”. Am început firav, stângaci; ne-am adunat câțiva colegi și am constatat că era timpul să facem ceva practic, mai mult decât ne solicita programul Seminarului, prin vizitele și predicarea în alte biserici. Am început șase colegi și în câteva luni lucrarea s-a extins în diverse domenii, cu mult mai multe persoane implicate. Doream să îmbinăm partea teoretică cu practica, așa că ne-am canalizat spre evanghelizarea combinată cu susținerea socială, bazată pe asistență și ajutorare. Timpul acesta ne-a dat oportunitatea să ne cunoaștem unii pe alții, să ne

74 \ Sorin Dumitru Cigher

implicăm și să mergem în multe locuri din țară, motivând mulți tineri la o implicare practică.

Călăuzit de Duhul Sfânt, promotorul acestei viziuni a fost pastorul Radu

Câmpean din Sibiu. Încet, încet s-au unit, urmând această viziune, și alți colegi, printre care: Popa Nis-tor, Ionică Raca, Sorin Guler, Duma Vasile și eu. În grupul „SPERANȚĂ PENTRU MILENIUL TREI” eram organizați în câteva departamente de slujire, și anume: lucram cu studenții, făceam vizite în spitale, căutam orfanii - copiii străzii, refugiații și romii. Fiecare lider avea anumite responsabilități; grupele se întâlneau periodic, trasau nevoile, împărțeau sarcinile și mergeau săptămânal pe teren. Datoria mea era să mă ocup de copiii străzii. Cumpăram produse și fetele făceau sandviciuri pentru ei, făceam donații de haine, pe care le ofeream nevoiașilor, stăteam de vorbă cu ei și îi sfătuiam sau ajutam după posibilități, dar cel mai important, încercam prin orice mijloc să le vestim Evanghelia. Tot în acest sens am căutat și o sală mare, în cadrul unei fundații, unde ne adunam duminica și făceam slujbă de biserică alături de ei.

Gu (JoangĂelia Ia frizer

Radu Câmpean m-a invitat într-o zi să-l însoțesc într-o vizită la studenții de la Facultatea de Sport, pentru a împărți borșuri și a împărți Evanghelia. Băieții de acolo erau înalți, solizi și floriși oarecum, pe lângă noi, timizi și slăbuți, abia îndrăznind să ciocănim la ușile lor. Ne-am făcut curaj și i-am abordat; unii ne-au refuzat, alții ne-au invitat în cameră. Le împărțeam broșuri și vorbeam cu ei despre Hristos. Ni s-a întâmplat adesea ca discuția, banală inițial, să se transforme

Experiențe sau coincidențe?

într-o dezbatere. Mulți erau interesați și unii chiar erau marcați de Cuvânt; dar de cele mai multe ori întâlneam ironici care ne puneau întrebări fără nicio legătură cu Biblia, doar ca să ne ia peste picior. Într-o zi, am bătut la o altă ușă, am intrat și am dat peste mai multe persoane aflate într-o cameră folosită ca frizerie. Unul se tunde, alții așteptau la rând și am fost șocați când i-am văzut: mulți, zdraveni, gălăgioși, înfiorători chiar.

- Ce doriți?, ne-a întrebat unul dintre ei.
- Ăăă, bună!, am îngânat cu jumătate de gură.
- Dorim un tuns!, a spus Radu, zâmbind cu înțeles către mine.
- Imediat, a răspuns sportivul care ne-a interogat.

Am înțeles mesajul; m-am așezat pe scaun, numai că e-ram deja tuns și aveam părul destul de scurt! Radu le-a predicat Evanghelia, în timp ce foarfecă se învârtea deasupra capului meu; am rămas fără păr, dar cu Evanghelia predicată. Am plecat bucuroși că am putut împărți Cuvântul în acel loc și aceasta ne-a adus încurajare, dar și relații cu studenții de la Sport. Încă din tinerețe, în armată și la seminar, eu i-am tuns pe alții, însă a venit vremea să fiu și eu tuns de studenți. Roata s-a întors!...

Din perioada seminarului

Aveam un profesor foarte în vârstă, de altă confesiune decât a noastră. Dumnealui predă Psihologie și era foarte priceput în meseria lui. L-am abordat și l-am invitat la biserică, dar la început a fost greu să ajung la inima lui. M-a respins diplomatic, însă după mai multă vreme am reușit să mă apropiu

Sorin Dumitru Ciglier

de el și l-am invitat la o seară de evanghelizare în București. Mi-a promis că vine și m-am bucurat că a onorat invitația. Ne-am întâlnit într-un loc prestabilit din București, după care, încet, așa cum avea dumnealui mersul, ne-am îndreptat spre biserică. Am urmărit, intenționat, să ne așezăm pe rândurile din față, pentru ca musafirul meu să nu fie perturbat.

Totul s-a desfășurat normal; am fost pătruns de mesajul evanghelistului, dar profesorul de lângă mine a ațipit! I-am dat coate, s-a mai trezit din când în când și a început să-mi fie tare rușine că am dus un om în vârstă să doarmă la biserică, de parcă era primul... S-a terminat slujba și ne-am îndreptat spre tramvai. L-am întrebat cum s-a simțit și mi-a mărturisit că i-a plăcut mesajul, dar că a fost cam lung și plictisitor! Am plecat dezamăgit că nu s-a petrecut nimic în viața lui, că Dumnezeu nu l-a cercetat, așa cum sperasem... Am crezut că a fost o experiență pierdută, un timp în care el mai mult a dormit decât a fost treaz...

După câțeva vreme, în București a avut loc o altă evanghelizare, la care invitat era un alt predicator, mult mai dinamic și mai cunoscut în țară. Am îndrăznit să-l invit din nou pe domnul profesor și, spre surprinderea mea, a acceptat invitația. Ne-am dat întâlnire într-o stație de tramvai și m-am bucurat că s-a ținut de cuvânt, însă nu eram la fel de entuziasmat ca prima dată. Ne-am dus în acea biserică arhiplină și ne-am așezat din nou pe locurile din primele rânduri. Mă tot rugam Domnului să-i atingă inima și eram atent la fiecare mișcare a sa. A început programul, a urmat predica, toate au fost minunate! Am simțit Duhul Domnului cercetându-ne prin mesajul transmis cu putere și, urmărindu-mi invitatul, nu-mi venea să cred că era atât de atent; aproape că nu clipea, era cu privirea ațintită spre predicator! Mă rugam Domnului să-i vorbească direct! După terminarea programului, am constatat că Domnul

Experiențe sau coincidențe? / 77

i-a vorbit! Mi-a mărturisit că i-a plăcut foarte mult și la despărțire am observat că avea o altă atitudine. Nu știu ce decizie a luat, ce s-a petrecut în inima lui, dar din acel moment l-am urmărit la cursuri și era un alt om. Vechea atitudine de dispreț față de pocăiți dispăruse și am observat că ne privea cu alți ochi. Dacă până atunci avea un limbaj ciudat, iar cuvintele lui arătau lipsă de respect și desconsiderare față de noi, din acea seară limbajul și relaționarea au fost vizibil diferite! Am învățat atunci că este foarte important să te ții de cuvânt, să insiști și să nu te dai bătut după o primă înfrângere, așa cum spune cântarea: „Acelui rătăcit în lume, te fă păstor: iubit, milos, Aleargă după el într-una până când e al lui Hristos!” în aceste vremuri grele, din urmă, e important să nu ne pierdem interesul pentru oamenii din jur, să fim perseverenți în predicarea Evangheliei, pentru că, la vremea potrivită, s-ar putea ca lucrurile să se schimbe în bine.

Gu africanul pe trecerea de pietoni

Cei șase studenți care am început proiectul „SPERANȚĂ PENTRU MILENIUL TREI”, ne-am adunat la rugăciune în fiecare dimineață la ora șase, timp de mai multe săptămâni, linii eram dornici să slujim în domeniile pe care ni le-am ales. Dumnezeu ne-a dat viziunea și, la fiecare pas, ne-a spus ce aveam de făcut. Treptat, evenimentele s-au derulat ca

un răspuns la rugăciunile și la nevoile noastre. La început am avut trei departamente: lucrarea cu studenții, lucrarea cu copiii străzii și lucrarea în spitale. Ne-am gândit că am putea lucra și cu refugiații din căminele din București, dar nu aveam nicio

Sorin Dumitru Cigher

pârghie. Ne-am rugat Domnului să lucreze într-un mod special și să ne deschidă ușile. Ceea ce a urmat ne-a uimit și ne-a bucurat pe toți! Într-o zi, eram la trecerea de pietoni, așteptam culoarea verde și în dreapta mea am zărit un tânăr african. (încă de atunci aveam o sensibilitate aparte față de poporul african.) Semaforul și-a schimbat culoarea și am traversat paralel cu tânărul, pe trecerea de pietoni. Instantaneu mi-am adus aminte de planul nostru și l-am abordat. L-am întrebat din ce țară e, ce face în România, unde locuiește și așa mai departe. Am aflat că este creștin, student în România, că și el are inimă pentru lucrare, dar nu știe cum și de unde să înceapă. A fost foarte deschis și ne-am bucurat amândoi de viziunea comună. I-am explicat planurile noastre, ce scop avem în cadrul proiectului și l-am întrebat dacă ar fi interesat să ne viziteze. Am văzut ușa deschisă a Domnului, am profitat de ea și l-am invitat la noi, la Seminar, pentru a discuta mai mult. A venit, ne-am întâlnit împreună cu ceilalți colegi, a văzut cu ochi buni inițiativa noastră și am pornit lucrarea printre refugiați. Unul dintre colegi a fost desemnat ca lider al departamentului de refugiați și așa s-a demarat activitatea care, ulterior, s-a dezvoltat mult.

Am primit culoarea verde de la Domnul; planul Său prindea contur în realitatea trăită de noi! S-a început și o biserică a refugiaților în București și până azi această lucrare merge crescând. Au și un pastor acum, un slujitor african care face lucrarea cu dedicare. Când Dumnezeu ne înfățișează culoarea verde a semaforului lucrării Sale, trebuie să pășim paralel cu El și cu siguranță ne va duce spre o lucrare binecuvântată. A fost o încurajare și o îmbărbătare pentru noi să experimentăm răspunsul Său prompt, clar, și să înțelegem că Domnul lucrează treptat și desăvârșit! Am avut și lupte, și

Experieap

*e sau comei
idențe?*

piedici, de cele mai multe ori de la cine nu te-ai fi așteptat, dar nu ne-am dat bătăuți, pentru că am știut pe cine avem drept călăuză!

cunoscut o jaiă

Am fost abordat într-o zi de o colegă de la dublă specializare, fata pe care am întâlnit-o la Calafat pe vremea când eram în armată. Sethiana a fost prima fată care s-a arătat dornică să lucreze cu noi în „SPERANȚĂ PENTRU MILENIUL TREI”. Ea a mai adus alte fete în grup și, tot așa, grupul s-a dezvoltat; de la câțiva colegi în primele zile, am ajuns să numărăm în jur de o sută peste puțină vreme. În anul doi de studenție, Sethiana mi-a prezentat o fată, spunându-mi că și-ar dori să lucreze cu noi, așa că am invitat-o la întâlnirile grupului. Pentru că eu eram coordonatorul secțiunii privind copiii străzii, am discutat cu ea, am hotărât împreună care ar fi laturile de implicare și am supravegheat activitatea generală, observând activitatea și, implicit, pe cei/cele care o

desfășurau.

Fata nouă era modestă, simplă, nu-i plăcea să iasă în evidență, era liniștită, însă era prima care sărea în ajutorul copiilor săraci și nu se trăgea de la greu. Erau mai multe fete în grupul nostru, fete care prin activitatea și acțiunile lor doreau insistent să se facă cunoscute, dar această fată era deosebită și avea ceva care mă atrăgea la ea... Am observat>o discret și încet, încet, am descoperit că este exact ceea ce-mi trebuie; Dumnezeu îmi descoperea ajutorul potrivit. M-am îndrăgostit de Daniela atât de mult, încât mai târziu mi-a devenit soție. Am lucrat împreună: pregăteam mâncarea pentru copiii străzii, organizam întâlniri în care acești copii să-L

80 \ Sorin Dumitru Cigner

cunoască pe Domnul, mergeam în bisericile din București și astfel am început să o cunosc tot mai mult și să-mi placă ce descopeream! Planurile mele erau sedimentate pe acest principiu - cea care îmi va fi prietenă, îmi va deveni ulterior soție, lucru care s-a întâmplat după absolvirea școlii. Daniela a fost studentă la dublă specializare, Teologie -Litere, așa că multe dintre cursurile de teologie le aveam împreună la Seminar, unde am avut ocazia să o observ tot mai mult. Ea și încă vreo câteva fete de la dublă specializare s-au înscris pentru a se implica în activitățile demarate și aceasta ne-a făcut să putem observa lucrurile practice, să ne completăm reciproc în organizarea și rezolvarea sarcinilor. Găseam timp de discuții, îmi plăcea să petrecem mult timp dedicat cunoașterii reciproce și, privind în urmă, mi-e drag să-mi reamintesc de acel timp binecuvântat. Treptat am început să mă îndrăgostesc de ea și să discut deschis despre aceste sentimente. Domnul a făcut ca perioada de practică să o fac în Bucovina și acolo ne-am cimentat și mai mult sentimentele unul față de altul. Am înțeles tot mai clar că Dumnezeu ne vrea unul pentru altul. El a pus în inimile noastre dragoste unul față de celălalt, ceea ce s-a certificat la terminarea seminarului, în iulie 2003, când ne-am căsătorit și ne-am angajat să-L slujim pe Domnul în echipă, bazându-ne împreună pe ajutorul Său!

Am amintiri frumoase din perioada studenției, am fost în multe locuri din țară în perioada vacanțelor, am călătorit mult și am cunoscut diversitatea în lucrarea de slujire. Dumnezeu m-a format prin toate aceste experiențe; ele m-au ajutat să privesc viața într-un mod real și, uneori, chiar dur, călindu-mă pentru ceea ce avea să urmeze...

Experiențe sau coincidențe?

Sjn canalele cfi'n Sara cfe DCoix/

Era în apropierea Crăciunului și am hotărât să le facem o surpriză celor din canalele din Gara de Nord - București, du-cându-le mâncare, portocale și haine. Acolo își aveau ei locuința și ori de câte ori coboram din tren, ne întâmpinau copiii și tinerii drogați, cu aurolacul la brâu, copii ai străzii, lepădătura societății pentru cei mai mulți. Le era teamă multora de acești nefericiți fără niciun căpătâi. Mulți dintre ei erau copii de bani gata, proveneau din familii înstărite, dar au abandonat familia și s-au refugiat la subsolul clădirilor, dormind sub aburii care ieșeau din țevile de încălzire ale orașului. Își duceau veacul printre ruine, sortiți bolii SIDA, tuberculozei sau altor probleme de sănătate. Când erau

drogați nu puteam să ne înțelegem cu ei. Miroseau foarte urât, fiind nespălați, înjurau și erau brutali, unii chiar agresivi. Era multă prostituție și mulți care profitau de pe urma lor. Era o pepinieră a pedofi-lilor din București; toate urâciunile se întâmplau în zona Gării de Nord și seara, după o anumită oră, era înțelept să nu-ți faci drum pe acolo, altfel riscai să fii acostat.

În acea după-amiază am avut o plasă cu portocale, pâine și haine. Am ajuns la canalul nr. 1, am bătut la ușa din tavan, a ieșit unul dintre copii cu ochii încețoșați de aurolac și de somn și ne-a întrebat dacă dorim ceva, vizibil deranjat de prezența noastră acolo. I-am explicat că le-am adus ceva de mâncare. La un semnal dat de el, au ieșit ca șobolanii din locașul lor și îi număram, stupefiați că nu se mai termină șirul... Au fost către douăzeci de tineri, copii și adulți, amețiți, cu ochii injectați, galbeni la față și cu părul vâlvoi. I-ai fi recunoscut de la câțiva metri. Aurolacul îmbibat în hainele și în pielea nespălată producea un miros insuportabil. Când ne-am aplecat

Sorin Dumitru Cigner

să deschidem plasa, au sărit ca lupii flămânzi și în disperarea lor ne-au înșfăcat plasa. I-am privit cum se luptau între ei: hainele zburau deasupra capetelor noastre, portocalele erau aruncate asemenea mingilor de ping-pong, pâinea era ruptă, fiecare lua cât putea și fugea. Asta a fost o primă experiență la început de lucrare, cu copiii străzii din București. Ne-am îngrozit și ne-a fost și teamă de ceea ce am văzut. Mă gândesc acum că numai Domnul ne-a ținut, altfel nu-mi pot explica hotărârea de a nu abandona. Dumnezeu ne-a dat curaj și am avut răbdare, crezând că lucrurile se pot schimba în bine. Și așa a fost! Ne-am împrietenit cu ei, le-am câștigat încrederea, au văzut că nu îi marginalizăm și și-au deschis sufletele. Nu a-veam nicio problemă să trecem prin zona lor, prin perimetrul trasat de ei; pentru că oamenii, în general, ocoleau parcurile unde erau acești nenorociți ai sorții. Noi i-am considerat ființe create de Dumnezeu, le-am transmis acest lucru și ne-am apropiat de ei. I-am dus la biserică, am încercat să le facem legătura cu familiile, le-am dus de mâncare. Ne-am străduit să le rezolvăm problemele; fetele din grup au luat câteva fete și au mers cu ele la medic. Pentru că aveam colege studente la Teologie - Asistență Socială care au învățat să abordeze astfel de cazuri, am putut să găsim soluții pentru dificultățile în care se aflau. Unele fete au fost salvate de la anumite pericole, alți tineri au fost reintegrați. Dintre acei copii, unii și-au refăcut viața, au familii, sunt binecuvântați. Alții au murit din cauza dozelor exagerate de drog sau aurolac.

La câțiva ani după absolvire, am aflat că unii au murit fiind accidentați, în explozii sau incendii; pe alții însă i-am văzut la televizor ca fiind recuperați, găsindu-și locuri de muncă și integrându-se în societate, ajutând chiar pe alți copii asemenea lor. Mare mi-a fost mirarea să aflu că unul dintre ei, fost șef de grup în urmă cu mulți ani, s-a întors la Domnul,

Experiențe sau coincidențe? / 83

are familie și este un om serios. Chiar a fost la o emisiune și a câștigat un premiu, pentru că a fost ales omul anului la firma unde era angajat. Slavă Domnului că El Se apleacă și înspre cei mai neînsemnați și mai

desconsiderați de noi, dar prețioși și curați prin sângele Său!

În ziua de duminică, în timpul amiezei, când nu eram repartizați în alte biserici din oraș, am înființat un grup, o biserică, undeva în sala de mese a unei fundații din apropierea Gării de Nord. În fiecare duminică la ora 14 ne întâlneam cu ei și sala a devenit uneori neîncăpătoare pentru cele șaptezeci de persoane care s-au aflat la un moment dat acolo. Aerul era insuportabil bineînțeles, dar ce mai conta când bucuria lor era vizibilă, când cântau, își mărturiseau păcatele și se rugau cu atâta înflăcărare! Directorul fundației le-a oferit ocazia să facă duș, însă ei trăgeau chiar în fața noastră din pungă și mirosul proaspăt al îmbăierii nu ținea prea mult timp... Erau prostituate, drogați, hoți, bătauși, majoritatea dintre ei analfabeți. Erau însă bucuroși că le permiteam să participe la închinare. Îi chemam în față să conducă cântările și erau tare fericiți când îi puneam să cânte. Eram foarte deschiși cu ei, discutam liber și îi întrebam care ce a mai făcut săptămâna trecută. Se lăudau care mai de care cum și cât au furat, toate mărturisirile fiind prezentate cu multă lejeritate. După ce ne împărtășeau isprăvile, aveam ocazia să le predicăm Cuvântul. Puneau întrebări, unii erau mișcați, alii indiferenți. Unii erau gălăgioși, astfel că uneori am fost nevoiți să fim severi cu ei, ca să-i putem ține în liniște. Toată această lucrare a fost o provocare pentru noi. Ne-am apropiat de ei, le-am vorbit pe aceeași limbă și i-am câștigat ca prieteni. Fetele studente la Litere au început cu ei cursuri de alfabetizare și unii chiar au reușit să învețe să citească!

84 \ Sorin Dumitru Ciglier

A fost cea mai mizerabilă slujbă: să îi speli, să îi cureți de păduchi, să cobori în canalele lor mizerabile, să le accepți îmbrățișările... Dar dacă Domnul Isus a coborât la noi, cei mai mizerabili, și nu I-a fost lehamite de noi, de ce am fi noi mai fuduli? Ce stele, ce epoletți ne cad dacă ne apropiem de semenii noștri? Aceasta a fost logica! Am înțeles din Scriptură că trebuie să facem această lucrare fără să cântim. A fost doar vremea semănatului...

Până la finalizarea seminarului, eu și colegii ne-am implicat în această lucrare și am avut atâtea satisfacții! Înainte de a pleca, am căutat oameni destoinici și am înmănat această lucrare altei generații, care a dus-o mai departe.

Ba

munca în

Era în vara anului 2002 și mă aflam în ultima vacanță înainte de absolvire. Pentru că aveam înainte o perioadă cu multe cheltuieli, urma licența cu toate costurile ei și evenimentele mult așteptate, logodna, cununia civilă și nunta, toate deosebit de frumoase, dar costisitoare, am hotărât să merg la muncă în Italia.

Dimineața devreme, am urcat în microbuzul care avea ca destinație Italia. N-am mai ieșit în Europa, decât în Ungaria, și această nouă vizită mi-a creat oarece emoții, pentru că era o călătorie destul de lungă și într-un loc necunoscut. Mă îndreptam spre o țară despre care auzisem multe lucruri, însă era momentul să mă conving că informațiile auzite sunt, într-adevăr, așa.

După o călătorie lungă cu microbuzul aglomerat de oameni culeși din toată țara, vorbăreți și nerăbdători, sfârșit de

Experiențe sau coincidențe? / 85

oboseală, am ajuns, într-un final, în Florența. Viitorul meu cumnat, Dorin, a venit după mine într-o benzinărie și m-a cazat la el în acea noapte, prima în Italia. Lucra în Florența pentru o vreme și întrucât urma să mergem a doua zi spre Roma, am decis să rămân la el.

Prin geamul deschis se auzea zgomotul pașilor grăbiți pe străzile înguste și pavate și acea noapte în Florența mi-a dat senzația că trăiesc aievea în filmele comisarului Corado Catani. Am fost cazat într-o cameră de subsol, ferecată cu niște gratii, de aveai senzația că ești arestat la domiciliu, dar a fost bine că oboseala mi-a facilitat somnul adânc și venirea rapidă a dimineții.

Am pornit spre Roma. Drumurile erau foarte bune, autostrada era dreaptă și priveam cu mare admirație la construcțiile noi și diferite de cele văzute în România. Am ajuns într-o suburbie a Romei, la Tor Lupara. Aici am avut ocazia să mă întâlnesc cu al doilea frate al soției și cu sora ei, fiind cu toții la muncă în Italia. Au fost foarte primitivi, curioși și ei să-și cunoască viitorul cumnat, pentru că nu ne mai întâlniserăm niciodată până atunci.

După trei zile am și început munca. Am lucrat la o brutărie, pe timp de noapte. A fost obositor, dar am avut experiențe frumoase la acel loc de muncă. Profitând de faptul că eram numai noi, doi români, povesteam întreaga noapte. Colegul nu era străin de Evanghelie, era din familie de credincioși, dar a luat-o pe căi străine, îndepărtându-se de tot ce a învățat în copilărie. M-am apropiat de el și pentru că a avut respect față de Cuvânt; aceasta m-a impulsionat să fiu și mai interesat să-i predic Evanghelia. Ne-am înțeles foarte bine, iubeam ceea ce făceam, însă Domnul a îngăduit să ne și cizeleze prin umilire și dispreț. Lucram toată noaptea, iar dimineața, la sosirea patronilor, eram murdari de făină din cap până în picioare și

86 \ Sorin Dumitru Ciglier

obosiți, că abia ne mai țineam pe picioare. Când veneau patronii, asemenea unui rob în Egipt, eram chemat să le ridic jaluzelele, fiindcă nu se osteneau să ridice nici măcar „seranda”, așa cum spuneau ei acelor obloane de zi. Eram obișnuit deja cu acest tratament din partea lor, dar manifestau atitudinea de superioritate numai pentru că eram niște bieți români care lucram pentru bani, printre străini.

În nopțile călduroase eram vizitați de drogații flămânzi, care ne cereau voie să-și caute mâncare la coșul de gunoi, printre rămășițele și uscăturile pe care le aruncam. Și acolo am dat peste amărății oameni ai străzii și atunci am realizat că imaginea de țară occidentală prezentată la noi nu era tocmai veridică, ci aveau și ei probleme asemănătoare cu ale noastre.

După o perioadă, am lucrat la niște „frați de credință”, români care m-au luat pentru că eram student și mai aveam puțin de stat în Italia. M-au acceptat mai mult pentru discuții și au vrut să mă ajute nu pentru că aveau neapărată nevoie de un muncitor. M-am înțeles tare bine cu toți, însă la masă aveam discuții aprinse despre băutură. Pentru ei nu era o problemă să consume alcool. Lucram la amenajări interioare și la fiecare

masă patroana obișnuia să le aducă mai multe sticle de bere și cutii pe care să le consume în timpul zilei. De rușine sau poate din cauza muștrărilor pe care nu șovăiam să le împart cu dărnicie, n-au mai consumat băuturi alcoolice cât am stat cu ei la masă. Le-am ținut morală, ne-am rugat, iar discuțiile pe tema aceasta au fost destul de constructive. După câteva zile, patroana i-a întrebat ce s-a petrecut de berea este tot în frigider. Nu știu ce i-au răspuns, cert este că nu le-a mai adus băutură câtă vreme am stat acolo.

Printre ei era și un prezbiter, împreună cu care ne-am rugat pentru eliberarea de acest duh, o buturugă mică, dar

Experiențe sau coincidențe? / g7

care oprește binecuvântarea Domnului. Unul dintre muncitori era dirijorul de cor și consuma foarte mult, așa că asta m-a impulsionat și mai intens să-i muștru. Cât am fost cu ei au renunțat la băutură și tare bucuros am fost când, după câteva săptămâni de la întoarcerea în țară, unul dintre ei m-a sunat și mi-a spus: „Frate, Dumnezeu mi-a adus eliberare, nu mai consum deloc și am acest principiu de viață acum - fără băutură!”

M-am bucurat că Dumnezeu aduce eliberarea de orice viciu, de orice lucru, chiar dacă nouă ni se pare mărunț. Slăvit să fie Domnul că El poate descoperi lucrurile ascunse și tot El dă o nouă perspectivă asupra vieții! Am vizitat Vaticanul, am vizitat închisoarea lui Petru și Pavel, am avut sentimente interesante călcând pe drumul pe care cei doi titani ai credinței creștine au pășit. Am vizitat și Colosseumul; multe învățăminte am putut trage din mărturia celor care s-au lăsat martirizați pentru Mântuitorul nostru.

La terminarea perioadei, m-am întors spre România, mulțumitor Domnului pentru aceste experiențe minunate, avute cu frații din bisericiile pe care le-am vizitat. M-am întors în București; urma ultimul an, un an plin de provocări.

Găsă/ar/a și frământările care au însofit-o

Ca să te căsătorești pe viață, așa cum cere Dumnezeu, e necesar să petreci mult în căutarea voii Sale și asta am făcut și noi. Am trăit luni întregi de observare și cunoaștere, de comunicare și căutare a voii lui Dumnezeu. Și am ajuns amândoi la convingerea că Dumnezeu ne vrea împreună. Am făcut planurile de nuntă, ne-am logodit în ziua de Florii, iar în 26

88 \ Sorin Dumitru Ciglier

iulie 2003 ne-am căsătorit. Am făcut nunta în Bucovina, la Bilca; în biserica din care provenea soția s-a oficiat serviciul religios, iar masa a avut loc în Bivolărie, într-o sală din subsolul Bisericii Penticostale. A fost o zi însemnată pentru amândoi, pentru că, de atunci, drumurile noastre s-au unit și am pornit împreună pe un singur drum. Dumnezeu face lucrurile frumoase la vremea lor! Am făcut legământul de căsătorie după mai mulți ani în care am întâmpinat obstacole, incertitudini, multe frământări și lipsuri, însă Dumnezeu ne-a fost alături și a fost credincios. Părinții ne-au ajutat cum au putut pentru organizarea nunții, dar au fost alături de noi și asta a contat cel mai mult. Soția provine dintr-o familie

numeroasă, care n-a avut să-i ofere zestre materială, însă i-a dat cea mai mare bogăție - o educație aleasă, valori pe care le-a inoculat în caracterul ei și călăuzire în umblarea cu Domnul, cele mai de dorit investiții. I-am spus soției că avem doar două geamantane, unul cu cărți și altul cu haine, însă II avem pe Domnul, care e net superior bogățiilor acestei lumi. Am pornit pe un drum necunoscut de noi, al căsniciei și al lucrării, însă cunoscut de Dumnezeu! Am fost chemați în această onorabilă slujbă și cine te cheamă, te și susține! Asta s-a întâmplat cu noi, începând în mod special din vara anului 2003. Am fost martorii minunilor pe care Dumnezeu le-a făcut cu viețile noastre. L-am luat în serios pe Dumnezeu și am luat în serios prietenia noastră, în sensul că niciunul n-a intenționat să se joace cu sentimentele celuilalt, „să sară din floare în floare”, dovedind lipsă de respect, de statornicie, astfel că Domnul ne-a răsplătit cu binecuvântarea Sa!

Ce s-a întâmplat de fapt? Cum am văzut, practic, că mâna Lui bună ne-a însoțit spre locul unde ne-a așezat imediat după terminarea studiilor?

Relatarea următoare vă va convinge

Experiențe sau coincidențe? / 89

că e atât de bine să te bazezi pe Domnul! Nu știam nimic de Abrud; din păcate, nici măcar unde se află pe hartă... Am fost invitat în alte locuri din țară, dar cu acest oraș s-au încheiat frământările și incertitudinile. Când aveam 16 ani, Domnul m-a încurajat printr-o promisiune a Cuvântului: „*Îți voi da case pe care nu tu le-ai zidit, fântâni pe care nu tu le-ai săpat și vii pe care nu tu le-ai sădit...*”. Aceste cuvinte nu mă părăseau, erau asemenea unui ecou în inima mea, pentru că am știut că vin de la Domnul și L-am crezut pe cuvânt! Aveam garanția că El este în control și nu m-am îndoit de asta nici atunci când mi-am întemeiat o familie și nu aveam locuință, mașină ori măcar vreun set de tacâmuri sau farfurii... Nu știam cum ne va purta de grijă, dar El a făcut-o mai bine decât aș fi făcut-o eu!

În vremea prieteniei, am avut o discuție serioasă cu cea care urma să-mi fie soție:

- Eu știu că fetele au nevoie de siguranță..., am spus, încercând să dau glas gândurilor ascunse.
- Așa este, mi-a răspuns ea. Dar eu am siguranță în prezența ta! Nu știu unde vrei să ajungi...
- Încerc să-ți spun că unii dintre păstori trăiesc modest, salariile lor sunt mici, adică nu vom avea o viață prosperă, am spus cu tristețe în glas.
- Pentru mine nu este o problemă să trăiesc modest, că doar am exersat asta timp de 20 de ani!, mi-a răspuns ea, încurajator.
- Dacă te măriți cu mine, nu vom avea nimic, vom fi săraci! Am doar două genți și asta e toată averea mea!, am continuat eu, încercând să prezint cât mai sincer realitatea.

Mi se rupea sufletul când rosteam cuvintele acestea; eram neputincios și voiam s-o conștientizez de asta, ca să nu aibă așteptări ireale...

90 \. Sorin Dumitru Cigher

- Stai liniștit, Dumnezeu va fi cu noi! Vom primi binecuvântarea Lui și dacă vom avea ce îmbrăca și ce pune pe masă, ne va fi de ajuns!, a răspuns ea încrezătoare, zâmbind și strângându-mă tare de mână.
- Vrei să te măriți cu mine în condițiile acestea? Nu-ți pot asigura nimic

material, însă ce-ți asigur este dragostea mea! Pâinea nu va fi dulce, poate amară uneori, dar acesta este prețul slujirii la care am fost chemați!

- Dragostea ta și siguranța că suntem în voia Domnului e tot ce contează!, a spus ea. Și mi-a povestit că exact în acea perioadă a stat de vorbă cu o soție de pastor din zona Bucu-reștiului, care a întrebat-o dacă știe la ce se înhamă, dacă e conștientă de viața grea ca soție de pastor, că vor fi multe probleme, și atunci i-a răspuns că preferă să aibă probleme din exterior în interior și nu invers!

- Așa este! Vom lupta împreună împotriva problemelor și nu unul împotriva altuia, i-am răspuns, mulțumitor Domnului pentru fata aceasta descotorosită de tot ce e material și important pentru lumea aceasta! Dana s-a căsătorit cu mine și acest lucru m-a făcut atât de fericit, de împlinit, ca să nu mai spun că pe urmă au apărut și alte surprize plăcute. Colegul meu, George, care păstora atunci biserica din Abrud, a fost pilonul de care Dumnezeu S-a folosit pentru a ne binecuvânta la începutul slujirii noastre. El m-a sunat pe când încă eram la Seminar și m-a invitat la o primă vizită în Abrud, pe data de 8 decembrie 2002, în timpul unui weekend. Am fost invitat să predic, fără să știu că următorii zece ani îi voi petrece în zona respectivă.

În luna următoare am fost deja ales ca pastor. Înțelegerea mea cu Domnul s-a adevărat, așa că am acceptat să-mi încep slujirea în Munții Apuseni. Fratele coleg mi-a spus că

Experiențe sau coincidențe? / 91

vecinul lui are un apartament de vânzare și m-a întrebat dacă aș fi interesat. Sigur, eram interesat, că doar nu aveam nicio casă, dar de unde să iau bani ca să-l plătesc? El mi-a spus că acest lucru nu trebuie să fie o problemă, Domnul va purta de grijă! Numai că, peste câteva zile, m-a sunat iar și mi-a dat o tristă veste - apartamentul s-a vândut deja! Eram dezamăgit și m-am gândit de ce-o mai fi vrut Domnul să-mi dea iluzii, dacă știa dinainte că se va vinde. Dar, spre surprinderea noilor proprietari, apartamentul ne era destinat nouă și evenimentele au luat o altă întorsătură!

Înțelegerea a fost ca apartamentul să fie golit de mobila existentă, noul proprietar având propriul stil în decorarea locuinței. Însă urcând greu cele trei etaje cu dulapurile în spinare, când să-și tragă sufletul în holul casei, a constatat că apartamentul era plin și nu avea unde să-și monteze mobila transportată cu dificultate. Supărarea pricinuită a fost atât de gravă, încât a anulat înțelegerea, și-a cărat dulapul din nou pe scări în jos și a plecat! Rămas fără client, proprietarul apartamentului ne-a contactat din nou, prin fratele George, și ne-a rugat să-l luăm, scăzând din preț! Ce mare Dumnezeu avem! Așadar, colegul George m-a sunat din nou, împărtășindu-mi o veste bună, de data asta. Am împrumutat banii; nu era o sumă foarte mare, pentru că apartamentele din acea zonă și în acea vreme erau foarte ieftine. Așa că, la două zile după absolvirea Seminarului, am plecat în grabă spre Abrud, ca să semnez contractul pentru noua noastră locuință, lucru petrecut fără prea multă premeditare. Prin urmare, nu s-a uscat bine cerneala pe actul de absolvire și eram proprietar de locuință, de fapt și prima pe care am avut-o.

Tinerii din Abrud m-au ajutat la zugrăvit, însă, neintenționat, am mai lăsat niște uși de vopsit și câteva geamuri de șters, pentru ca noua proprietară să facă exerciții și să se

92 \. Sorin Dumitru Cigher

bucure de minunea înfăptuită de Cel Atotputernic! După nuntă am reușit să înapoiem o parte din suma împrumutată și de restul am fost așteptați mai multă vreme; prin ajutorul Domnului, timp de zece ani am tot plătit, până ce ne-am achitat de datorii.

Nu aveam mașină și zona de munte în care ne aflam presupunea multă energie, dar și un mijloc de transport pentru a ajunge la familiile care stăteau pe coasta muntelui, la câțiva kilometri de oraș. La scurt timp după ce ne-am mutat, Domnul a fost credincios promisiunilor. Același coleg păstor a prezentat nevoile și situația noastră, ca noi lucrători în Apuseni, și a pledat pentru noi. Nu i-am cunoscut pe frații de peste hotare, nu am știut cine sunt cei prin care Domnul ne va binecuvânta; am aflat doar că niște copii americani au lucrat spălând parbrizele mașinilor și ca vânzători de ziare și au trimis bănuții lor unui tânăr pastor care urma să fie la dispoziția Domnului în Apuseni. Proaspăt mutat, nu apucasem să mă dezmeticesc și aproape că m-am trezit cu mașina la scară! Fără să cerem de la cineva ceva, fără să prezentăm nevoia, fără să ne plângem, Domnul ne-a trimis banii necesari pentru o mașină. La o lună de la mutarea în această parte a țării, am avut și mașina pe care am păstrat-o șapte ani de zile. Nu am căutat, nu am folosit niciun mijloc de sensibilizare a străinilor, nu am dat niciun raport, ci am crezut în providența divină!

Așadar, s-au împlinit promisiunile pe care Domnul Isus mi le-a făcut în tinerețe! Am locuit singuri în casa noastră, ceea ce pentru doi tineri căsătoriți este cea mai mare binecuvântare. Este o recomandare pe care o fac tuturor familiilor nou înființate. Tânăra familie își formează o identitate nouă, împlinind cuvintele Scripturii: *„De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și cei doi vor*

Experiențe sau coincidențe?

fi un singur trup” (Geneza 2:24). Soția și-a început activitatea chiar în acel an, ca profesoară de limba română la liceul din oraș, iar eu eram implicat în Biserica Baptistă din Abrud.

SÎncepuia

începu,

'ucrării m

useni

În ultimul an de studii eram invitați de diverse biserici din țară pentru practică și o posibilă colaborare pe viitor. Am fost chemat la Năvodari, am fost chemat în Suceava, dar invitația la care am răspuns a fost în Abrud, deși condițiile erau mai vitrege în comparație cu celelalte zone ale țării. Dumnezeu a deschis ușile spre Abrud, călăuzirea a fost foarte clară în această direcție și am acceptat fără cârtire.

Nu am cunoscut Abrudul și nu am știut pe nimeni acolo. Nici măcar nu știam unde este pe hartă acest orașel de munte, cu toate că nu este departe de satul în care m-am născut, la aproximativ 200 de km. Un rol important în ce privește începutul lucrării în Apuseni l-a avut colegul

meu, pastorul George Gligor, împreună cu soția lui, Noemi, care au venit din Statele Unite și au construit noua biserică baptistă din oraș. Am fost invitat să predic și, înainte de a ne despărți, m-a invitat și pentru perioada sărbătorilor de iarnă, să-mi desfășor acolo ultima practică din perioada seminarului. Prin urmare, am făcut practica de iarnă în Abrud, în iarna anului 2002, și după sărbători am plecat spre Suceava, urmând ca frații din Abrud să discute situația mea și posibila invitație oficială din partea bisericii, de a le sluji ca pastor.

În București era o vreme frumoasă, așa că n-am mai cărat bocancii cu mine, deși aveam să ajung în creierii munților! Eram în pantofi și la colindat am fost nevoit să rămân în

94 \ Sorin Dumitru Cigher

mașină pentru că îmi înghețau picioarele. Era un început al acomodării cu două anotimpuri: iarna care ținea din noiembrie până în aprilie și vara care își apropria celelalte luni rămase. În această zonă mirifică, timpul este mai întârziat cu câteva săptămâni. Șase luni beneficiam de un timp călduros, iar celelalte șase luni aveam un timp ploios, geros, în care trebuia să facem foc în apartament.

A fost convocată biserica pentru adunare generală, în luna ianuarie 2003. În acel moment, eu număram încă șase luni de școală, după care urma căsătoria și eventual mutarea mea acolo. M-am rugat Domnului pentru ca această călăuzire să fie concretă și nimic din ce se petrece acolo să nu aibă amprenta intervenției umane. M-am rugat să-mi arate, concret, locul unde mă vrea și am procedat asemenea lui Ghedeon, care altădată L-a pus pe Domnul la încercare. Mi-am zis: „Dacă la vot vor fi cincisprezece oameni care vor vota împotriva, înseamnă că nu este locul meu acolo!” N-am avut liniște și am tot negociat cu Domnul, am tot scăzut numărul asemenea lui Avraam, până am ajuns la zece. Am stabilit cu Domnul că dacă sunt mai mult de zece oameni împotriva, acesta să fie semnul că locul meu este în altă parte.

În urma adunării generale, au fost doar șase membri care au votat împotriva mutării mele în Abrud. Eram acasă la familia soției când fratele Gligor m-a sunat, mi-a transmis situația voturilor și m-a întrebat care mi-e răspunsul pentru biserică. Bineînțeles că acesta a fost DA, fiind convins că, pentru o vreme, Dumnezeu dorește să rămân în Apuseni. A fost un moment de destindere fizică și emoțională, am primit pace și am înțeles că Domnul ne vrea acolo. Cine știe, poate că voi ieși la pensie din Abrud. Am crezut în călăuzirea Domnului, soția nu a obiectat cu nimic, pentru că a avut siguranța chemării lui Dumnezeu într-acolo și am primit această lucrare ca din

Experiențe sau coincidențe?

partea Lui. Totul s-a legat pe urmă atât de minunat, cum doar Domnul știe să planifice. Confuzia a fost că pastorul Gligor s-a mirat de acest număr și m-a întrebat:

- De unde ai știut?
- Ce să știu?, l-am întrebat.
- De numărul zece!

I-am explicat că Duhul Domnului mi-a pus în inimă acest lucru și că asta a fost înțelegerea mea cu El. Fratele mi-a mărturisit că aceeași rugăciune, același număr 1-a stabilit și el, fără să știm unul de altul, la

venirea lui în Apuseni.

Și iată-ne în zona Munților Apuseni, cu noi perspective, cu un elan păstrat din seminar, cu entuziasmul de a mă apuca imediat de lucru, însă realitatea a fost că informațiile acumulate nu se potrivesc întotdeauna cu cerințele de pe teren. Așadar, am început perioada de adaptare, de practică a noului stil de viață.

Când eram în anul trei de seminar, m-am întrebat serios care ar trebui să fie strategia mea pentru biserică și Domnul mi-a dat o viziune cu privire la punctele esențiale ale unei adunări creștine. În locul unde voi lucra, voi pune accent pe valorile Scripturii, astfel încât biserica să fie:

■ o comunitate a rugăciunii;

- în unitate - relații bune între frați;
- pasionată de misiune.

Pe tot parcursul perioadei de ședere în Apuseni, am încercat ca această viziune să o pot transmite mai departe! Ea nu mi-a aparținut, a fost viziunea Domnului și de aceea am crezut în aplicabilitatea ei!

Am avut casa noastră, am fost singuri în ea, am început să ne acomodăm unul cu altul și, împreună, cu noua lucrare la care am fost chemați. Nu a fost o perioadă ușoară, dar Domnul a îngăduit-o ca să ne fortifice relația. Ne-am avut unul pe altul

96 \ Sorin Dumitru Cigner

și, mai important, L-am avut pe Acela care aduce mângâiere și binecuvântare atunci când te aștepți mai puțin. A fost momentul noilor începuturi: început de drum în familie, la locul de muncă, cu noua casă, cu noile condiții, cu frații, cu zona, cu problemele, cu frământările și cu bucuriile pe care le-am avut. Tot ce întâmpinam, de fapt, era nou pentru noi! Am început activitățile din biserică, am făcut cunoștință cu membrii bisericii, am făcut vizite și am mers în recunoașterea zonei din Apuseni. Condițiile sunt foarte vitrege acolo.

În data de 8 decembrie 2002, când colegul m-a luat pentru prima dată din gara orașului Alba Iulia și m-a adus 65 de km până în Abrud, era noapte. Pe drum, am discutat pe diverse teme, ne-am cunoscut și n-am văzut prea multe pentru că era întuneric beznă, orașul nefiind iluminat. Erau multe curbe, drumul nu era foarte bun, însă dimineața, când am plecat la biserică, m-a izbit realitatea! În fața mea se afla un bloc, chiar la intrarea pe strada unde locuiam. Văzându-l, am avut un gust foarte amar: era o clădire înaltă, ce părea că supraviețuise bombardamentului din vremea războiului, fără geamuri, cu vopseaua decojită, având o culoare afumată, combinată cu mirosul înțepător ce răzbătea de la gunoaiele din apropiere... A fost prima imagine și m-am gândit că nu m-am așteptat să locuiesc într-un asemenea mediu.

Tot ce a construit Domnul în zonă este foarte frumos: o perdeă verde de brazi tineri înconjoară orașul situat într-o vale; drumul este mărginit de câmpii întinse, cu iarbă proaspătă, liniștea relaxantă îți învăluie mintea, iar adierea vântului alungă căldura care-ți dădea târcoale în zilele caniculare de vară. Ceea ce însă a întocmit omul este deplorabil! Mai bine zis, lipsa îngrijirii, a întreținerii, a determinat starea precară a orașului. În ciuda acestui fapt, am mers înainte și, timp de zece ani, am locuit la etajul trei, am cărat lemnele pentru

Experiențe sau coincidențe?

încălzirea cu teracotă, am acceptat cele două ore de apă rece dimineața și tot atâtea seara în lunile de secetă ale verii și nu ne-am legat de condiții favorabile sau nu, de confort, ci ne-am legat de oameni. Fiind crescuți la țară, nu ne-a fost greu să ne adaptăm. Duceam zilnic lemnele la etajul trei și făceam foc în soba de teracotă. Căldura era sănătoasă, numai că aveam de zugrăvit în fiecare an, pentru că pereții se înnegreau datorită fumului. Apa era la porție și ne simțeam penibil să-i instruim pe musafiri cum să folosească toaleta în vreme de criză, aju-tându-se de ligheanul cu apa adunată dimineața devreme, în vană. Dar am fost mulțumitori Domnului pentru purtarea de grijă, neținând cont de condițiile precare. A fost prima noastră locuință și aceasta ne-a adus bucurie și siguranță.

Primul an a fost unul foarte greu în ce privește adaptarea la noul fel de slujire și la relațiile pe care le-am încheiat cu comunitatea. Am fost convinși de Domnul că este chemare Lui pentru această slujbă și că suntem acolo de dragul Lui și al fraților, altminteri am fi plecat fără să privim înapoi. Ne-am făcut slujba cu devotament pentru El. Am avut cununii, binecuvântări, botezuri, înmormântări, dezgropări, întâlniri de toate felurile, bucurii și necazuri. Acolo au crescut copiii cei mari, cei mici nemaipucând decât foarte puțin. Pe nesimțite traversam procesul de călire, de maturizare, și acest lucru ne-a fost de un real folos.

Predicarea Evangheliei a fost prioritară pentru mine în lucrarea încredințată și am făcut aceasta cu responsabilitate față de El.

A fost un început al experiențelor minunate cu Domnul, care s-au ținut lanț de noi în decursul celor zece ani cât am petrecut împreună cu familia, în Apuseni. Am învățat că Dumnezeu nu rămâne dator, că El răsplătește întotdeauna ascultarea cu o măsură mai mare.

Sorin Dumitru Cigher

Vizita în miez de noapte

A sunat telefonul și am privit la ceas: era în jurul orei 24. Era iarnă și eu eram la începutul lucrării în Apuseni. Vocea de la celălalt capăt al firului era una disperată, a unui soț deznădăjduit, care-și privea neputincios soția care trăgea să moară. „*Nu ne ardea inima în noi*” să mergem la câțiva kilometri de Abrud, pentru că era și sâmbătă seara, am avut și musafiri în ziua aceea, zăpada era mare și drumul anevoios, dar colegul a insistat să mergem. Am urcat în mașină și am plecat. Am intrat în casa aceea și am găsit o femeie cu dureri cumplite; plângea, se văita, gemea de durere - era în metastază și fața ei contorsionată ne spunea exact câtă amplexare avea suferința. Am stat împreună cu colegul pastor la căpătâiul ei, ne-am rugat noi și ea a repetat aceleași cuvinte, după care am citit din Biblie. Am vorbit cu ea și am încurajat-o prin cuvintele Scripturii. Nu a durat mult și respirația i-a devenit normală, zâmbea chiar. Liniștită, cu încredere, și-a exprimat dorința de a-L primi pe Domnul în viața ei. Am terminat părtașia târziu, ne-am întors către casă și am stabilit cu soțul să ne întoarcem zilele următoare să o botezăm, așa cum ceruse. El continua să fie disperat, credea că doar botezul o poate salva și trebuia înfăptuit numaidecât. Era foarte târziu și nu aveam cum să o botezăm în acea noapte.

A doua zi aveam evanghelizare la biserică. Afară era frig, zăpada mare,

asa că am stabilit ca luni, la prima oră, să o botezăm. Soțul ei a pregătit apa caldă pentru vana pe care am luat-o cu noi și am plecat la drum spre familia aceasta, pe la ora 10 dimineața; dar am fost sunați și întorși din drum...

- Nu mai veniți, e prea târziu!, ne-a spus aceeași voce disperată la telefon.

Experiențe sau coincidențe? / 99

- De ce e prea târziu?, am întrebat nedumeriți.

- Este prea târziu, soția mea a murit! N-ați venit mai repede s-o salvați!, ne-a spus el, crezând că botezul era singura ei șansă. Așa a înțeles, că omul poate fi salvat de la pierzare printr-un ritual al botezului. Am ajuns la ei acasă, am încercat să-i mângâiem pe soț și pe băiat, le-am spus că tâlharul de pe cruce a pășit cu Isus în cer în ultima clipă și nu a mai apucat să fie botezat.

Ce lecție am învățat atunci! Există un „prea târziu” pe care îl putem experimenta din comoditate. Doamne păzește-ne! Am înțeles că este o vreme de har și că această vreme este limitată. Am luat aminte că moartea vine atunci când nu te aștepti și că pentru cei mai mulți din familie este un șoc. Știm doar că această femeie a avut liniștea sufletească și fața ei senină, zâmbetul, privirea blândă și cuvintele ei ne-au confirmat că s-a împăcat cu Domnul și a fost pregătită să-l calce pragul împărăției. Noi nu stabilim locul, nici destinația vreunei persoane, doar predicăm despre aceste locuri, invităm oamenii să pășească pe calea îngustă; invitația o facem, dar decizia finală aparține fiecăruia!

fiul 2003 - un an plin cfe semnificații

Anul 2003 a fost, din prima și până în ultima zi, un an plin de evenimente neașteptate, un drum lung și greu de parcurs, în 5 ianuarie am fost ales păstor în Abrud, în 20 aprilie, de Florii, am avut logodna cu Daniela. A urmat conceperea lucrărilor de licență și aceasta ne-a adus mult stres și frământare. Aveam multe de făcut în acel an, multe examene, apoi licența, mutarea, angajarea...

Sorin Dumitru Ciglier

Sentimentul că lucrurile se îndreaptă într-o direcție bună l-am resimțit și atunci când am împachetat toate florile soției, din camera de cămin, și le-am trimis la Abrud. A fost încurajator să conștientizăm că, nu după multă vreme, vom fi împreună! În momentul respectiv eram despărțiți: eu, plecat în A-brud pentru rezolvarea documentelor privind achiziționarea apartamentului, ea în drum spre casă, pentru organizarea pregătirilor de nuntă. A fost un eveniment unic, emoționant, frumos și binecuvântat pentru noi. După nuntă, la începutul lunii august, ne-am stabilit în Abrud. A fost un nou început și ca familie, și ca păstor. Ne-am acomodat lent în zonă; după vacarmul din București, liniștea de aici era enervantă uneori...

În luna septembrie ne-am cumpărat prima mașină; a fost așa de frumos să ai prima mașină, la care doar ai visat până atunci! Faptul că am locuit singuri a avut multe avantaje, dar și dezavantaje. Nu ne-a făcut nimeni programul, n-am fost întrebați când ne trezim, ce facem, unde plecăm etc. și identitatea noastră ca nouă familie începea să se contureze.

Aceasta se face mai bine singuri, decât cu socrii sau chiar cu părinții, însă când apar copiii, simți lipsa bunicilor! În aceeași lună s-a angajat și soția, așa cum spuneam, la liceul din oraș, iar în decembrie am fost ordonat ca al doilea pastor al bisericii, primul fiind George Gligor, sosit în zonă cu șapte ani înaintea mea. Acesta a fost anul adaptării, anul binecuvântat de Dumnezeu!

j3inecuaân/dri neaș/ep/a/e

După ce ne-am stabilit în oraș, am fost invitați în diverse familii, pentru a cunoaște comunitatea din Apuseni. O familie din biserică ne-a chemat acasă, pentru a o întâlni pe fata ce

Experiențe sau coincidențe?

era plecată din țară, dar care tocmai sosise în concediu.

Am ajuns în această casă, ne-am prezentat și am stat la povești. Dintre toate, povestea care a prins contur cu adevărat în mințile noastre a fost relatarea fetei, care fusese atrasă într-o grupare religioasă neevanghelică și a crezut atunci că totul se rezumă la respectarea cu strictețe a unor reguli. Nu a durat mult și a conștientizat că această religie nu e suficientă, nu îi aduce împlinire sufletească, ci mai degrabă apăsare și o scufundare în lumea păcatelor. Fata s-a îndepărtat de învățătura Evangheliei, nu frecventa biserica, trăia în lumea plăcerilor și își găsisese refugiul în muncă. Părinții s-au rugat mult pentru ea și acum eram față în față, ascultând povestea tristă a vieții ei și rugându-ne Domnului să o ajute. I-am povestit despre fiul risipitor, am ajutat-o să înțeleagă că nu religia eliberează, ci Hristos. Domnul i-a atins viața! A început să plângă, să fie cercetată de Cuvânt și să ia o decizie care i-a marcat traseul viitorului. A fost o seară minunată, în care ea s-a întors spre Cel care i-a dat iertare și reabilitare. Fiica risipitoare a revenit acasă!

Fata a plecat în străinătate, a căutat o biserică evanghelică în care se predică adevărul biblic și și-a recăpătat fericirea, siguranța și pacea. Domnul a binecuvântat-o cu un soț și cu un copil. Astăzi, ea recunoaște că Domnul a avut milă de ea și i-a dat o a doua șansă. A venit acasă pentru a-și recăpăta siguranța și fericirea sufletească și El a ascultat-o! Familia a fost mulțumitoare Domnului că a răspuns rugăciunilor fierbinți! Domnul este singurul care face minuni în viața cuiva; dintr-un om mort în păcat, El dă suflare și îl aduce la viață. Adevărata Evanghelie face dintr-un om vechi, un om nou!

Abandonează orice formă de religie care nu face altceva decât să pună poveri pe oameni și verifică dacă ești într-o relație personală cu El!

Sorin Dumitru Ciglier

SJncurajări la început de lucrare

Biserica ne-a acceptat și am început să lucrăm cu pasiunea pusă de Domnul în inimile noastre. Între timp, ne-am cunoscut și vecinii. Într-una din zile, am coborât scările și la etajul doi am întâlnit un vecin credincios, din aceeași biserică; acesta era dezamăgit pentru că tocmai cumpăraseră niște porci, care s-au îmbolnăvit și erau pe moarte. Era tare mâhnit în suflet. Am trecut pe la el, ne-am rugat pentru vindecarea porcilor și pentru ca Dumnezeu să-i redea speranța, eliminând supărarea din sufletul lui; apoi ne-am despărțit, eu întor-cându-mă la treburile mele. Ne-am reîntâlnit a doua zi și, cu bucurie în glas, mi-a povestit că porcii

erau vindecați, că s-au ridicat și au mâncat și că Domnul făcuse o minune! Am fost tare bucuroși! Mărturisesc că n-am crezut că se vor vindeca; îmi zisesem doar că îl voi încuraja pe fratele, rugându-mă împreună cu el. Domnul a fost credincios, a trecut peste necredința mea și a vindecat porcii fratelui. Domnul lucrează dincolo de limitele noastre; rugăciunile sincere nu trec neobservate și El răspunde când și cum dorește. Domnul a văzut apăsarea inimii, frământarea care-i măcina sufletul și trupul (animalele fiind o sursă de venit) și a hotărât să-Și arate dragostea prin această experiență!

Dumnezeu prezent și în Srecia

Primul concediu bătea la ușa; era anul 2004 și ne-am hotărât, mai multe familii, să mergem în Grecia. Am pornit cu mare entuziasm, dar fără să ne documentăm în privința traseului, a locurilor ce urmau a fi vizitate și a condițiilor de

Experiențe sau coincidențe? / 103

cazare. Aveam câteva cunoștințe în Atena, dar până să ajungem acolo, drumul era lung...

Am ajuns în Salonic și acesta a fost primul nostru contact cu experiențele biblice, pe urmele lui Pavel. Am constatat că nimic din ceea ce am învățat din Biblie nu se mai potrivea cu ceea ce vedeam la intrarea în Grecia. Un singur lucru ne-a atras atenția: părea asemănător cu scrierile biblice, dar se distanțase de Scriptură prin multe icoane, multe statuete și multe, multe troițe, plasate strategic pentru a favoriza turismul și comerțul. Am întâlnit o țară împământenită în religia tradițională, cu forme fără fond, fiind departe de a se putea numi creștină. Am avut același sentiment pe întregul traseu din Grecia, de la Salonic și până la Corint.

Am călătorit mult și spre seară am ajuns în Atena, un oraș aglomerat. Se întuneca și oamenii se îndreptau grăbiți spre casă, iar noi căutam acul în carul cu fân... Aveam o adresă notată pe-o bucătică de hârtie, însă nu știam care ar fi traseul într-acolo. Ne-am oprit pentru că, după harta noastră, o luasem greșit. Staționând, am văzut niște români pe stradă și, intrând în vorbă cu ei, am constatat că sunt frați de credință! În vacarmul unui oraș necunoscut, am găsit „întâmplător” niște frați pe care i-am recunoscut ușor ca fiind de-ai noștri... Le-am cerut să ne îndrume către adresa notată, spre familia respectivă și, surprinzător, erau cunoștințe de-ale familiei pe care o căutam, din aceeași biserică cu ei. Ne-am bucurat că Domnul ni i-a scos în cale! Ne-au dirijat prin sugestii, dar nu puteau face mai mult, deoarece se grăbeau la muncă. Ne-am îndreptat spre zona indicată, dar ne-am încurcat din nou datorită aglomerației. Lipsa orientării într-un oraș străin și străzile încurcate ne-au făcut să ne rătăcim!

Am oprit într-o parcare a unui supermarket și ne-am sfătuit... Ce să facem? Era acolo un tânăr musulman, cu un

104 \ Sorin Dumitru Cigker

scuter. Am intrat în vorbă cu el, dar nu a înțeles românește și nu a știut engleză decât foarte puțin; ceea ce a însă a înțeles a fost că suntem din România. Avea o cunoștință în țara noastră și a fost atât de amabil încât a sunat-o. A prezentat acestei femei situația în care ne aflam și ne-a dat-o la telefon. I-am explicat adresa și doleanța noastră, iar româncă i-a

tradus în greacă tot ce am avut de spus. El a zâmbit și, prin traducătorul necunoscut, ne-a explicat că este tocmai vecin cu cei pe care îi căutăm și că ne va duce direct în fața blocului. Ne-am privit stupefiați! Nu ne venea să credem că ce trăim este aieuea! Acel tânăr musulman ne-a direcționat prin aglomerația Atenei, uitându-se uneori în spate ca să observe dacă microbuzul verde nu s-a pierdut. Eram tăcuți, nu știam ce să spunem, urmam un străin, necreștin pe deasupra, ne afundam tot mai mult în inima întortocheată a orașului și parcă asistam la o secvență din filme. Scuterul din fața noastră ne-a dus pe străzile aglomerate și a oprit în fața casei unde doream să ajungem; omul a sunat la interfon, a discutat cu gazdele noastre și ele au venit la noi. S-au bucurat și s-au minunat că ajuns așa de repede, că doar adineaori i-am sunat și le-am explicat că vrem să ajungem la ei, dar că nu cunoaștem orașul... Nu știau ce să creadă despre ghidul musulman care ne-a dus cu precizie la destinație. Tânărul n-a acceptat decât mulțumiri și, cu zâmbetul pe buze, ne-am despărțit, sperând că Dumnezeu Se va atinge și de inima lui. L-am apreciat pentru sacrificiul și dorința de a face bine unor necunoscuți. A fost mâna lui Dumnezeu, care lucrează prin oameni, chiar dacă ei au altă orientare religioasă.

Am petrecut mai multe zile în Grecia; am vizitat Corintul, Areopagul, Acropole și multe alte locuri pe unde înaintașii noștri au fost în trecut. Am fost încurajați de prezența Domnului la lucru și într-o lume păgână. Ne-am întors obosiți, dar
Experiențe sau coincidențe?

bucuroși și împliniți sufletește de tot ce ni s-a întâmplat!

Durerea pe care €>Ja luai-o

Mă pregăteam să merg în misiune, într-un sat din apropierea orașului. Frații mă așteptau afară, însă la noi acasă a început calvarul. Soția s-a simțit rău dintr-o dată și se plângea de o durere foarte mare la spate, la rinichi. Nici astăzi nu știm ce s-a întâmplat cu adevărat, deoarece nu am ajuns la medic pentru diagnostic. Durerea se accentua și era atât de profundă, încât a doborât-o la pământ, încovoiată de suferință. Am început să-mi pun întrebări; mă gândeam dacă era timpul să îmi schimb planul. Eram ispitit de gândul să abandonez plecarea în misiune și să rămân cu ea, ca să o duc la spital. Dar înainte de a lua vreo decizie, am apelat împreună la rugăciune. Ea stătea în mijlocul casei, prăbușită de durere, iar eu o priveam stresat, frământat și disperat, neștiind ce să fac! Era simplu să renunț la lucrare și să rămân cu ea; nu ar fi fost o cădere din har dacă nu aș fi plecat, dar am ales să mă rog mai întâi. M-am așezat pe genunchi, ne-am rugat cu pasiune și am cerut marelui nostru Medic să se atingă de ea.

Ne-am ridicat amândoi și ea și-a îndreptat liniștită spatele. Nu mai simțea junghiuri și nu mai avea dureri; se petrecuse ceva: o minune! Durerea i-a fost luată instantaneu, nu a mai avut absolut nimic, iar eu... am primit undă verde să merg în slujire. Analizând ulterior experiența, m-am gândit că, asemenea lui Petru, care se afunda în apele mării strigând: „Doamne scapă-mă!” (Matei 14:30), și rugăciunea noastră a fost scurtă și amestecată cu îndoială, dar Isus ne-a văzut disperarea și a trecut peste

necredința noastră. El a făcut această minune

Sorin Dumitru Ciglier

în trupul soției chiar în acel moment. Rugăciunea a fost fierbinte și din toată inima și-I mulțumim Lui că a ascultat-o!

Z/lsociăfia jlusionară „Speran/d pen/ru ^Apuseni

Trecuse deja un an petrecut în Abrud și experimentam un sentiment de izolare față de celelalte biserici evanghelice din zonă. M-am rugat Domnului să spargă orice gheață dintre noi și am cerut viziune pentru a construi poduri între biserici. Am prezentat dorința de colaborare câtorva slujitori și am plănuit să avem un parteneriat între toate bisericile din Apuseni. Am chemat încă trei slujitori și le-am prezentat dorința de a face misiune împreună în Apuseni, zona fiind foarte largă și anume, o rază de cel puțin 100 de km, cu biserici evanghelice foarte puține. Pasiunea pentru misiune nu era dezvoltată suficient, nu simțeam înflăcărare pentru oamenii neevangelizați ai zonei și toate acestea mă făceau să mă simt izolat și neimplicat în afară. Deși în biserică aveam multe de făcut, diversele activități cerând timp și preocupare, totuși în afara bisericii nu eram implicat deloc. Colegii au fost încurajați și atrași de această viziune primită de la Domnul. Ulterior au mai venit încă doi lucrători și am început bazele misiunii din Apuseni. Aveam trei departamente de slujire:

- cel spiritual presupunea rugăciune, post, vizite în bisericile mici din zonă și un parteneriat de încurajare și schimb de experiență cu toate bisericile. În fiecare duminică trimiteam frați lucrători, prin rotație, în bisericile mici de la țară; peste săptămână, frații erau grupați câte doi, trei și erau repartizați în diferite sate, împărțind Biblii, broșuri, și împărțindu-le

Experiențe sau coincidențe? / 107

credința cu alții.

■ departamentul social avea ca premisă ajutorarea familiilor sărace, implicarea în orfeline, în spitale, la azilul din oraș unde ajutam cu alimente, îmbrăcăminte și ofeream cadouri copiilor de Crăciun, presărând Evanghelia cu prilejul fiecărei acțiuni.

- departamentul educație implica pregătirea biblică, echiparea celor implicați în slujirea de misiune și în cadrul lui se organizau întâlniri de studiu, tabere cu tinerii și copiii, întâlniri de tineret etc.

Am prezentat bisericii această lucrare de colaborare cu bisericile din Apuseni și a fost alături de noi, iar într-un timp scurt s-au alăturat peste 20 de membri din bisericile din jur. Bisericile erau încântate, zidite, încurajate, pentru că veneau frați din alte locuri să-i sprijine în lucrare. În fiecare duminică, doi câte doi, erau trimiși în câte o biserică din Apuseni. Cu ajutorul lui Dumnezeu, din anul 2004 când am început cu patru persoane și până în 2013, în aproape zece ani de slujire, s-au adăugat frați, surori, tineri și am ajuns la peste 50 de membri. Unitatea a fost țelul principal al lucrării noastre din Apuseni. Sprijinul reciproc, încurajarea și plantarea de noi puncte de misiune au constituit viziunea pe care am promovat-o în zona muntoasă a Apusenilor. În toată perioada de slujire, Dumnezeu ne-a arătat credincioșia Sa și niciodată nu ne-a abandonat, deși nu a fost ușor întotdeauna. Toți membrii asociației au

lucrat voluntar, implicându-se cu drag în toate activitățile misiunii. Patru ani am funcționat fără să fim oficializați și am lucrat împreună la nivel local, dar din 2008 am demarat întocmirea dosarului pentru oficializare, iar Dumnezeu ne-a binecuvântat și ulterior, la fel ca și până atunci. Am văzut mâna cea bună a Domnului și protecția Sa în toate zilele! La

Sorin Dumitru Cigher

Îndrumarea și susținerea bunului prieten, fratele Eugen Gro-za din Timișoara, am fost încurajați să mergem mai departe și să ne oficializăm. Un prieten care este paralizat de la gât în jos a conceput și creat o siglă simbolică și reprezentativă pentru cei din Apuseni. Tânărul acesta își mișcă foarte greu mâinile, dar a înțeles cerințele, iar imaginația lui s-a potrivit de minune cu viziunea noastră.

Pe latura misionară, ne-am implicat în slujirea semenilor și în ajutorarea orfanilor, săracilor. Un proiect la care am aderat și noi chiar de la înființarea lui, în parteneriat cu o misiune din Oradea - Fundația Umanitară ITM, a fost „ProAfri-ca”. Acest parteneriat ne-a extins viziunea și am înțeles că este vremea și a slujirii în afara granițelor țării. De asemenea, ne-am implicat în susținerea unei familii din Republica Moldova, iar banii pe care i-am trimis lunar văduvei cu doi copii au venit întotdeauna ca prin minune. La momentul potrivit, Domnul a răspuns concret. Misiunea din Apuseni a fost și rămâne sub supravegherea divină, sub aceeași dorință de a-i căuta pe cei pierduți, de a sluji semenilor în nevoi și de a călca pe urmele lui Isus în toată umblarea noastră. Evanghelia lui Hristos este pentru toți cei în nevoi. Condițiile nu sunt ușoare în Munții Apuseni, dar Domnul are oameni puși deoparte care-L slujesc, indiferent de împrejurări și de greutate.

Omul care s-a împotrivii lucrării lui Dumnezeu

Am fost invitat să predic într-o biserică din Apuseni. La finalul programului, mă grăbeam să mă întorc la biserica din Abrud, deoarece aveam o întâlnire la care nu puteam renunța.

Experiențe sau coincidențe? / 109

Cu toată graba mea, am rămas să dau mâna cu frații la ieșire, pentru că nu erau foarte mulți. Un frate a venit la mine, dorind să-mi vorbească urgent. Era insistent, deși îi explicasem că mă grăbesc și că trebuie să reprogramăm. Nu a înțeles și m-a abordat:

- De cât timp ești în Apuseni?, m-a chestionat direct și cu o oarecare amabilitate prefăcută.

- De trei ani, i-am răspuns respectuos.

- Eu sunt de treizeci!, a replicat el. Eu nu pricepeam legătura, dar el n-a așteptat prea mult până să mă lămurească...

- Cine te crezi în Apuseni de te-ai apucat să faci misiune? Abia ai sosit aici și faci pe grozavul!

Am rămas uimit, privindu-l și așteptând ocazia să rostesc un cuvânt de apărare! Cuvintele lui pline de venin s-au revărsat ca un puhoi de ape tulburi peste mine; m-a jignit, m-a apostrofat și nu-mi credeam urechilor ce auzeam! Cine era omul acesta? Nu l-am văzut niciodată, totuși, ce are cu mine? Cu ce l-am supărat? Doamne, cu ce am greșit?

A fost prima confruntare directă cu un om înfierat de cârtire și mândrie

amară. După el au urmat și alții, lucrarea nu a fost simplă niciodată. Întotdeauna s-au ridicat oameni firești să încurce lucrurile.

Am plecat spre casă; m-am tot gândit la omul care, în loc să tragă la jug, pune piedici! M-am interesat la biserică de acest frate și am aflat că, de fapt, toată viața lui s-a ocupat de aceasta și era un fel de Diotref în mijlocul fraților. Nu i-am înțeles niciodată pe acești oameni doritori de întâietate, cei care trăiesc cu iluzia că nu va ieși nimic bun dacă nu trece, mai întâi, prin mâinile lor... Nu i-am mai dat vreodată satisfacția să mă abordeze, însă ulterior, soția lui s-a apropiat rușinată și mi-a cerut scuze. Nu avea ce să facă decât să ducă crucea grea pe care o avea. Oamenii s-au rușinat de compor-

tamentul lui și frații din biserică la fel, cunoscându-l ca unul pornit pe ceartă. Am lăsat totul în mâna Domnului și am avut un sentiment de compătimire față de el; m-am rugat ca Domnul să-l descopere, să facă El dreptate și biserica să nu mai suporte tratamente de felul acesta...

Nu după multă vreme, ca din senin, am aflat că acest frate care a făcut mult rău bisericii și comunității din zonă printr-o mărturie știrbită, trăia o viață dublă și avea păcate de care nu s-a lăsat. Acuzând mari dureri de stomac, a mers la doctor și a făcut un control. Spre surprinderea tuturor și în mod special a lui, a fost diagnosticat cu cancer. A fost operat, însă boala a recidivat într-o vreme foarte scurtă. Toți s-au mirat de această experiență neplăcută, care prevestea un dezastru iminent. Însă Dumnezeu avea alte planuri, dorind să-și ducă mărturia pe alte coordonate. Dumnezeu S-a săturat de dezonorarea și discreditarea Numelui Său! Pe patul de moarte, omul și-a recunoscut multe din stările mizerabile ale trecutului și, într-un final, a închis ochii pentru lumea aceasta tratată de el cu atâta amărăciune!

Am înțeles atunci că poți funcționa o vreme jucându-te de-a pocăința, că merge să dai cu noroi în toți, să discreditezi lucrarea lui Dumnezeu, dar când intervine El, lucrurile devin imposibil de întors din drum. Dumnezeu este drept și, pe cel care nu știe să-L cinstească, îl face de răs în această lume!

Sper ca acest om să se fi pocăit pe patul de suferință, să fi plecat transformat din această lume! Dumnezeu este Cel care aduce judecata dreaptă peste toți cei ce se poartă cu indiferență față de El.

Sorin Dumitru Cigher

Experiențe sau coincidențe?

Uragedia care se putea întâmpla

Îmi plăcea să povestesc cu soția în timp ce gătea. Într-o zi, eram în bucătărie privind-o cum trebăluiește deasupra aragazului. Discutam vrute și nevrute, spălam vasele, fericiti să facem lucrurile împreună; așa le-am făcut de la începutul căsniciei noastre. Din tavanul bucătăriei atârna o lustră din sticlă, în formă de bol, care ascundea becul. Dana avea de lucru cam în acea zonă. A făcut o singură mișcare din mijlocul bucătăriei spre chiuveță, preț de o secundă. În acel moment, din senin și cu o viteză uluitoare, lustra a căzut la câțiva centimetri de capul ei, făcându-se țândări la picioarele noastre, cu un zgomot asurzitor! Am înlemnit privind cioburile răsfirate pe linoleumul colorat. Albi ca varul, ne-am uitat în sus, am privit becul rămas în tavan, ne-am uitat în jos la

cioburile împrăștiate, ne-am uitat unul la altul și am avut motive de mulțumire la adresa Domnului, care Și-a trimis îngerul păzitor să ne protejeze! Soția nu a fost atinsă nici măcar de un ciob, dar prezența Domnului ne-a conștientizat în acele momente. I-am văzut mâna intervenind cu apărarea Sa și I-am mulțumit pentru situațiile concrete, dar și pentru cele inconștiente, în care ne-a ocrotit fără ca măcar să știm că urma să dăm nas în nas cu pericolul.

Slavă Celui care ne ocrotește atunci când noi nu putem face nimic! În orice clipă se pot întâmpla nenorociri; dacă nu ar fi fost Domnul în apărarea noastră... într-o zi vom vedea din câte situații critice ne-a scos Domnul, din câte nenorociri ne-a scăpat El și atunci vom conștientiza cel mai bine prezența Sa ascunsă și nemărginită care ne-a ocrotit!

Sorin Dumitru Cigher

fjflnul200J și necazuri/e care /—au însoțit

Cu câteva luni înainte de a păși în acest an tulburător, în toamna anului 2004, un verișor primar, medic de profesie, primul născut al familiei sale, a trecut în veșnicie într-un mod subit. A fost o experiență tulburătoare pentru toți și ne-am mirat de această dispariție fulgerătoare, mai ales că nimic nu prevestea acest lucru. Ceea ce a urmat a fost asemenea unei profeții sumbre, care, din păcate, urma să se întâmple: „Urmez eu după Marius!", ne-a spus Daniel, fratele nostru cel mai mare, după înmormântare.

Nu am luat în seamă cuvintele lui, crezând că glumește din cauza problemelor de sănătate care îi dădeau de furcă în acea perioadă. Însă gluma s-a îngroșat din ce în ce mai mult. Daniel s-a simțit tot mai rău, s-a plâns de durere la genunchi și tușea foarte des. A mers la medici, și-a făcut analizele și toate erau suspecte. Avea o pată mică la plămâni și durerea la genunchi era din ce în ce mai mare... Avea 31 de ani, era pastor lângă Oradea și profesor de religie în oraș. Avea două fetițe: cea mare era de patru ani și cea mică era pe drum, nu se născuse când a descoperit durerile. A mers la mulți doctori, și-a făcut analize, a urmat un tratament, dar recomandarea medicului era să accepte intervenția chirurgicală de eliminare a tumorii.

A ajuns la București pentru investigații, era internat în spital și durerile nu încetau; suspiciunea unei boli grave era din ce în ce mai mare. Între timp, s-a născut și a doua fetiță. A revenit acasă pentru a fi alături de soție, și-a înscris fetița și s-a întors la București, pentru următoarele analize. Era programat la operație. Aceasta a avut loc în 13 ianuarie; alături

*Experiențe
sau comcic*

de el, în toată această perioadă, a fost celălalt frate al nostru, Adrian. Mama era plecată din țară, la muncă în Israel. Fusese în vizită cu câteva luni în urmă, dar nu i se părea nimic deosebit la acea vreme.

Soția lui Daniel era proaspăt ieșită din spital, sora cea mai mare a noastră, Adriana, avea și ea un bebeluș de câteva săptămâni și era pe punctul de a se muta din Motru, unde locuise câțiva ani, în Arad. Daniel m-a sunat și m-a rugat să-l însoțesc eu la spital, însă nu puteam șta cu el. Și azi regret enorm... Deși atât de mult mi-aș fi dorit, nu puteam pentru că Dana era însărcinată cu primul copil și termenul nașterii era aproape.

Toate erau așa de legate, încât nu ne puteam desprinde ca să plecăm pentru o perioadă mai lungă. Fiecare aveam ceva foarte important la care nu puteam renunța, dar fratele al doilea a rămas cu el pentru toată perioada.

Vestea că trebuie eliminat un plămân m-a făcut să plâng cu amar; vedeam deja tragedia și ceea ce urma să se întâmple... Au fost alături de el foști colegi de seminar, un profesor care l-a susținut în toată perioada și alte persoane care l-au încurajat. Își ducea durerea cu demnitate, fără să bănuim ce se afla în inima lui. Dar în veșnicie vom ști cu adevărat ce s-a întâmplat în sufletul lui la aflarea vestii de **CANCER CU METASTAZĂ!** Atunci l-am auzit pentru prima dată cu emoție în glas, abia stăpânindu-și lacrimile care încercau să curgă; și-a dat seama de situația lui...

Medicii i-au scos plămânul și totul părea bine. Operația reușise și noi așteptam nerăbdători producerea minunii de care ne agățăm cu toate puterile credinței. Doctorii s-au arătat bucuroși că operația a reușit, dar mai bucuroși au fost după ce o sumă mare de bani le-a intrat în buzunare! Doar că ei bănuiau ce avea să urmeze, omeneste vorbind, pentru că s-au destăinuit lui Adrian: „Se duce fratele vostru!”. Asta însă nu

Sorin Dumitru Cigher

i-a împiedicat să primească banii agonisii cu greu de un tânăr în suferință! Complicațiile au început să apară imediat.

S-a întors acasă, în Oradea, să fie alături de familie. A început tratamentul cu chimioterapie, a început să slăbească și, din acel om activ și puternic, a ajuns să fie o legumă. L-am vizitat și mi s-a rupt sufletul când l-am văzut în pat, ridicându-se greu, susținut de noi, pentru a merge până la baie și pierzându-și conștiința adesea, neputincios și tăcut. Nu era coerent în vorbire și mi-am dat seama că lucrurile sunt mult mai complicate decât par la prima vedere. Rudeniile, prietenii, bisericele, colegii și elevii s-au mobilizat la rugăciune, așteptând cu înfrigurare minunea vindecării divine. Slăbiciunile au devenit tot mai evidente și fața lui lua o imagine de om cu treizeci de ani mai în vârstă. Viața noastră, a familiei, s-a transformat într-un calvar; nu știam ce ne așteaptă, eram îngroziți și încercam să ne ducem traiul agățându-ne de orice promisiune de vindecare.

După o vreme, sora mea care se mutase de curând în Arad din Motru, acolo unde soțul ei, pastor fiind, a slujit câțiva ani, a venit în vizită la Oradea, la fratele nostru. Ea avea un băiețel de cinci luni, căruia i s-au declanșat, dintr-o dată, dureri și neputința de a respira normal. L-au internat de urgență, însă medicii nu au mai putut face nimic pentru Andrei, micuțul care-a trecut în veșnicie la vârsta de cinci luni. I-au descoperit o malformație la inimă și moartea era inevitabilă, judecând situația din punct de vedere omenesc.

Eram acasă, stăteam în pat cu o carte în mână, nu-mi găseam liniștea și somnul întârzia să vină, când a sunat telefonul. Privind la ecranul său, m-am gândit la ce era mai rău în legătură cu Daniel. Mă suna sora mea din spital, care, printre lacrimi, sfâșiată de durere, mi-a spus că Andrei a murit! Am fost șocat! Micuțul nu avusese probleme cu câteva săptămâni

Experiențe sau coincidențe?

Înainte, când ne întâlniserăm cu ei la Oradea! Era un copil drăgălaș, cu

ochi albaștri, cuminte, și nu am putut crede că a murit. Nu știam ce se întâmplă, de ce trece Domnul tăvălugul suferinței peste inimile noastre... Am plecat la înmormântarea care a avut loc în 30 martie 2005. Durerea a fost mare; mama și-a pierdut fiul și aceasta au simțit-o doar cei care au trecut pe aici; doar ei pot ști cât de sfâșietoare e această despărțire fulgerătoare.

L-am vizitat și pe fratele meu; el era acum imobilizat total la pat, era în semiconștientă și voia să se ridice pentru a veni la înmormântare, dar nu putea... I-au mai rămas doar râvna și pasiunea de a merge și de a fi alături de cei dragi, dar nu avea nicio putere, era foarte slab.

Înmormântarea micuțului s-a desfășurat chiar în satul natal, în casa părintească. Am ajuns și am plâns împreună, am încurajat-o pe Adriana, dar mângâierea deplină a primit-o de la Cel ce poate mângâia în aceste situații grele, Cel care știe totul. Cuvintele noastre erau sincere, dar goale în comparație cu nevoia ei de a-1 avea din nou pe Andrei. Ne-am despărțit cu durere, după ce și-au petrecut copilul la groapă, însă Dumnezeu le-a dat mângâierea Sa. Au trecut peste aceasta și Dumnezeu le-a dat putere să-și continue viața alipiți de El!

Toți cunoscuții din sat m-au întrebat de situația fratelui meu, mi-au cerut să le spun cum se simte... și nu știam ce să le răspund. Voiam să strig, să aflu toți că e bine, că Domnul îl vindecă, că se observă progresul spre vindecare, însă nu am putut decât să spun că Dumnezeu este în control! Am plecat spre Oradea și m-am întâlnit, pentru ultima dată aici pe pământ, cu fratele meu. Era din ce în ce mai rău. Mi se umpleau ochii de lacrimi văzându-l cât suferă și conștientizând că suntem atât de neputincioși în fața durerii sale sfâșietoare...

Întors acasă, după câteva zile, am avut un vis în care se
Sorin Dumitru Cigher

făcea că un coleg de-al fratelui meu m-a anunțat că Danu a murit! M-am trezit speriat, am plâns și am început să mă gândesc la această realitate tragică. M-am bucurat că a fost doar vis, dar în subconștient aveam această neliniște, așteptam parcă să fiu anunțat în orice moment! La prima oră din ziua următoare, am sunat la Oradea și soția lui mi-a spus că totul era ca și până atunci... Boala s-a agravat, situația nu s-a îmbunătățit deloc, deși au apărut tot felul de profeți falși, care ne-au asigurat că va fi vindecat, că totul e doar o încercare de moment și că el va umbla ca mai înainte...

Familia și-a pus nădejdea în vindecarea promisă, dar dezamăgirea a fost și mai mare. Atunci am realizat cât de naivi putem fi să dăm crezare tuturor șarlatanilor și să ne punem încrederea în toți inventatorii de povești amăgitoare. Am avut un gust amar privind la oamenii de tot felul, care s-au perindat pe la patul fratelui meu și au făcut tot felul de pronosticuri, care mai de care mai încurajatoare. O soră, care era în vizită la el, ne-a spus că „Danu va cânta din nou, așa cum a mai cântat cu soția, în duet”, deși n-a avut voce și n-a cântat niciodată; era și el afon! Câtă amăgire, câtă șarlatanie!

Eram la Abrud, în data de 17 aprilie 2005, și aveam un grup de tineri din Orăștie la noi. Soția urma să nască în câteva zile și, pentru că avea probleme cu tensiunea, în drum spre casă de la terminarea slujbei de seară a bisericii, ne-am oprit la o familie care i-a măsurat tensiunea.

Chiar acolo, stând pe pat, am primit apelul cumnatei mele, care, cu glasul stins și trist, mi-a spus: „Dani s-a dus!” Am crezut că se prăbușește totul sub picioare. Cu vocea tremurândă, am încercat s-o încurajez și nu mai știu ce i-am spus, dar încercam să găesc sprijin și pentru mine prin ceea ce spuneam. Am plecat în grabă acasă și ne-am plâns necazul. Am avut o noapte de lacrimi și de întrebări. Am fost pregătiți, în parte, pentru această veste,

Experiențe sau coincidențe? / 117

dar durerea n-a fost mai ușoară știind că inevitabilul se va produce... Mă așteptam să primesc vestea în orice moment, dar voiam, oarecum, să resping această realitate; mintea mea nu putea accepta ca fratele meu să plece dintre noi la doar trei luni de la operație, la vârsta de 31 de ani...

Luni dimineața, după o noapte de durere, am fost nevoit să-i anunț pe cei dragi și cel mai greu a fost să-i sun pe cei din familie. I-am lăsat îndurerați și triști la închiderea telefonului, dar nu și-au manifestat disperarea. Într-un fel, s-au așteptat la acest deznodământ mai mult decât mine, pentru că au fost acolo permanent și au văzut evoluția bolii. Urma să o sun pe mama care era plecată în Israel. Am luat telefonul în mână și am încercat să găesc cuvintele potrivite, dar ce să spui unei mame care urmează să-și înmormânteze întâiul născut? Cum să-i spui că Dumnezeu știe ce face, chiar dacă fiul ei cel mare e într-un sicriu?

Am sunat-o la ora opt dimineața și ea, ca orice mamă, a simțit că ceva nu este în regulă cu acest telefon matinal. După ce am discutat mai multe, încercând să găesc momentul prielnic, la un moment dat m-a întrebat:

- Ce face Danu? I-am spus:

- E bine..., a plecat la Domnul!

Am simțit că i se înfige un cuțit în inimă! Țipetele de durere au răzbătut până la mine, suferința ei adâncă m-a făcut să mă cutremur, asistând neputincios la jalnicele strigăte ale disperării. Nu-mi doresc să iau parte la o altă asemenea situație. A fost una dintre cele mai cumplite stări prin care am trecut! Și acum, după nouă ani, ochii mi se umplu de lacrimi și mă înfior amintindu-mi imaginea mamei care își plânge fiul plecat în veșnicie...

Mama a rămas marcată de acest eveniment. Șocul resimțit

Sorin Dumitru Cigher

atunci o face să fie suspicioasă la orice veste pe care o primește astăzi.

Trăiește cu teama că primește o altă veste dramatică și că se poate întâmpla orice, din nou...

Au început pregătirile de înmormântare și am mers iar la Oradea, după mai puțin de trei săptămâni de la ultima vizită făcută cu prilejul înmormântării nepoțelului. Mama a încercat să vină în țară, și-a cumpărat bilet pentru ziua înmormântării, dar nu a reușit să ajungă din cauza legăturilor de avion. Durerea i-a fost și mai mare știind că pe fiul ei îl îngroapă, iar ea, ca un leu în cușcă, nu poate ajunge! 0, Doamne, atâta suferință!...

Tata a venit și imaginea lui o voi păstra în amintire pentru întreaga viață. L-am văzut intrând prin spatele bisericii, cu capul plecat, cu câteva flori, tremurând de durere. A venit să-și ia rămas bun de la băiatul lui. Cu atâta tristețe, aplecat deasupra sicriului, tatăl se desparte de fiul său întâi născut. Lacrimile au fost sfâșietoare, imaginea a fost greu de supor-

tat, pentru că atunci nu puteam să ne gândim că este o despărțire temporară. Domnul ne-a promis că într-o zi vom învia! Cei ce-au murit în Hristos se vor revedea! Cu toată durerea sufletească, am simțit încurajările Domnului, iar mângâierea nu a întârziat să ne învăluie. Doar întrebările au mai rămas...

Soția mea, Daniela, a fost dusă de urgență la spital chiar în ziua înmormântării; durerile au apărut și o naștere înainte de termen se apropia. Am aflat aceasta abia după multă vreme, căci nu m-a sunat imediat, dorind să nu-mi amplifice durerea. De pe patul de spital, Dana a suferit cu mine, a auzit programul transmis prin telefonul unei surori care a contactat-o și mi-a fost alături, chiar dacă nu cu trupul. Am participat la înmormântare și acea durere profundă a lăsat urme adânci în viețile noastre, chiar dacă despărțirea este numai pentru o vreme.

Experiențe sau coincidențe?

Durerile resimțite de soție atunci au fost o alarmă falsă; totuși, după opt zile de la înmormântare, Domnul ne-a binecuvântat cu primul nostru copilăș, micuțul Darius, care a adus atâta mângâiere sufletului meu ciopârțit de încercare... Complicațiile nașterii erau iminente, dar nu am știut aceasta atunci când ne-am rugat insistent ca soția să nască natural, deși medicii susțineau că e nevoie de cezariană. Tensiunea era mare, sarcina avea peste 41 de săptămâni și analizele arătau prezența albuminei în organismul soției, ceea ce nu era deloc bine pentru copil. Băiatul avea triplă circulară ombilicală, dar Dumnezeu a fost bun cu noi când ni l-a dăruit viu și sănătos, chiar dacă a venit prin operație. Am simțit profund mângâierea și ocrotirea lui Dumnezeu. Dar am văzut și loviturile și încercările celui rău de a ne doborî și de a ne îndepărta de lucrarea Sa, numai că Domnul a biruit întotdeauna. El are ultimul cuvânt! După o suferință îndelungată, Domnul ne-a adus o oază de nădejde și atâta mângâiere! Chiar dacă a fost un an dificil, timpul a așternut o mahramă de acceptare a voii Sale, care a acoperit durerea. El a luat toate suferințele noastre și a schimbat totul în binecuvântare! Soția fratelui meu, Lavi, a trecut, cu ajutorul Domnului, peste aceste necazuri; fetele au crescut, iar ea s-a recăsătorit cu un credincios care a cunoscut aceeași traumă: la nașterea celei de-a doua fetițe, soția lui a murit. Acum, el avea două fetițe, iar cumnata mea avea și ea două fetițe. Dumnezeu i-a adus împreună, părinți pentru cele patru fetițe, ca o mângâiere unul pentru celălalt! Astăzi, au încă o fetiță, a cincea, și Dumnezeu Și-a revărsat purtarea de grijă asupra lor!

OxpA'ca/j'i oeru/an/e

În toată perioada aceasta de mare suferință ne-am tot întrebat ce s-a întâmplat de fapt cu familia noastră. De ce a îngăduit Dumnezeu să trecem prin cuptorul încercării? Răspunsul a venit foarte simplu: „Ați avut parte de cercetarea Domnului. El a vrut binele vostru și al familiei voastre! Trebuie să vă apropiați de Domnul și să luați în serios umblarea voastră cu El!”

Un prieten credincios, un om al lui Dumnezeu, mi-a povestit într-o zi o experiență trăită:

„Călătoream cu trenul de la Arad spre Oradea și eram cu un frate credincios în tren. Am discutat multe și, la un moment dat, când trenul a

trecut prin Tămașda, acel frate m-a întrebat:

- Cine este familia Cigher, o cunoști? Eu i-am răspuns:
- Da, sigur, știu familia aceasta! Iar fratele a continuat:
- Dumnezeu mi-a arătat că deasupra casei lor este un foc aprins... Nu știu ce se întâmplă, nu știu ce înseamnă aceasta, dar Domnul asta mi-a arătat! Nu cunosc familia, nu știu cine este, dar aceasta este ce am primit de la Domnul!

Am plecat mai departe și ne-am continuat discuțiile, fără să mai revenim asupra acestui foc văzut deasupra casei voastre!"

Niciodată n-am fost condus de fanatism, nu am acceptat visele în mod concret ca mijloace de îndrumare, dar Dumnezeu călăuzește diferit oamenii, prin tot felul de căi și nu după șablonul nostru. Bineînțeles că toate trebuie verificate în lumina Scripturii și apoi acceptate! Am rămas fără replică la

Sorin Dumitru Cigher

Experiențe sau coincidențe?

relatarea fratelui, baptist de altfel; chiar dacă nu există prea des, în tiparele noastre, această formă de comunicare, totuși am acceptat-o ca din partea Domnului. Acest prieten 1-a vizitat ulterior pe fratele meu când era bolnav, i-a povestit întâmplarea și fratele meu a zis:

- Oare acesta să fie focul despre care ați vorbit în tren?

întrebările au fost fără răspuns și am putea să punem pe seama coincidenței relatarea fratelui, însă potrivirile sunt prea mari ca să fie doar o pură întâmplare... Chiar în acea perioadă sora mea era încurcată cu mutarea în Arad; a ajuns în Oradea și apoi în casa părintească... și și-a înmormântat acolo copilul, în Tămașda. Oare să fie totul la întâmplare? Nu cred!

O altă nedumerire: în duminica plecării în veșnicie, fratele meu a cerut să fie dus la Nădlac, orașul de unde provenea soția lui. Acolo a cunoscut-o, acolo erau rudeniile ei, acolo a făcut armata și acolo a locuit o perioadă scurtă de timp. Ca o prevestire de rămas bun, el a insistat să fie dus, iar soția, ajutată de părinții ei, i-a împlinit dorința. L-au urcat în mașină și pe drumul dinspre Oradea spre Arad, pe când se aflau în dreptul satului Tămașda, fără ca cineva să-i spună, a întors capul așa slăbit și neputincios cum era și și-a îndreptat privirea spre sat, într-un semn de rămas bun... Oare toate acestea să fie simple coincidențe? Pentru unii da, dar pentru noi au fost un răspuns foarte clar că nimic nu e la întâmplare! A fost ultimul drum pe care 1-a făcut în viață. Pe același drum, în sens invers, adică de la Nădlac spre Oradea, l-au adus două zile mai târziu, în sicriu. A mers să-și ia rămas bun de la familia soției lui, a mers să le spună și lor LA REVEDERE!: „La acele țărături, dincolo de râu... ne vom revedea!"

Am fost derutați chiar mai mult după aflarea amănuntelor care s-au legat așa de bine, numai că sunt unele pe care Dumnezeu ni le va arăta doar în veșnicie!

Sorin Dumitru Cigher

n satul ncdaf

Mergeam în satul natal, Tămașda, cam de două ori pe an, însă ori de câte ori mergeam acasă, aveam probleme cu durerile de stomac, cauzate de apa murdară, plină de viermi și de mizerie. Sătenii erau nemulțumiți

pentru că apa era infestată și mulți copii ajunseseră internați la spital din această pricină. De asemenea, drumurile erau foarte rele, neasfaltate și pline de praf. De la șoseaua principală parcurgeam patru kilometri până în sat, pe un drum pietruit și plin de gropi. Îți distrugeai mașina când mergeai în sat.

Conducerea primăriei căuta împlinirea intereselor proprii și, în timp ce alte sate erau frumos amenajate, al nostru era marginalizat și desconsiderat; aceasta și pentru că acolo locuiau mulți romi. Oamenii erau amăgiți cu tot felul de promisiuni în campania electorală, însă după alegeri consumau aceeași apă și circulau pe aceleași drumuri, cu speranța că într-o zi se va remedia și situația din satul lor.

Mă întristam de câte ori ajungeam în sat și situația era la fel ca ultima dată, fără nicio schimbare de la un an la altul. Am simțit îndemnul și am contactat o televiziune din Bihor, care s-a deplasat în sat spre a filma condițiile groaznice în care oamenii erau nevoiți să trăiască. Reporterii au venit echipați, dar pentru că au fost omeniți cum se cuvine de către conducerea primăriei, au uitat de apa plină de viermi, de motivul pentru care veniseră, și s-au întors acasă pe același drum... Nu m-am dat bătut! Am sunat la București și am contactat o televiziune națională, greu de corupt, care prezenta cazuri șocante din toată țara. Realizatoarea emisiunii cu pricina mi-a promis că nimic nu le va sta în cale și că își vor da silința să schimbe realitatea pentru sărmanii oameni. S-au ținut de

Experiențe sau coincidențe?

cuvânt și au filmat tot, au luat interviu oamenilor din sat, au căutat să discute cu cei din conducerea satului și să ceară explicații. Momentul acela a fost decisiv. S-a descoperit că fuseseră alocați bani pentru reparația drumului și curățarea apei, dar banii au fost dirijați în alte părți și bieții oameni și-au continuat viața în aceleași condiții.

Dumnezeu nu a lăsat nimic nedescoperit, pentru că satul era iubit de El, mulți oameni s-au pocăit de-a lungul timpului și rugăciunile lor au fost ascultate. Ei s-au rugat pentru rezolvarea problemelor și răspunsul venea acum!

Într-o zi, am primit un telefon chiar din partea prefectului de Oradea; omul s-a prezentat și mi-a spus că acest caz este în atenția lui personală și că lucrurile se vor schimba foarte curând. Îmi venea să zâmbesc, pentru că Dumnezeu a schimbat evenimentele într-un mod interesant. Eu eram doar un simplu pastor dintr-un oraș de munte, însă rugăciunile sătenilor au fost ascultate și Dumnezeu a atins inimile oamenilor influenți din județ. Am dat un telefon, am trimis prefectului o scrisoare și l-am rugat pe Dumnezeu să răsplătească oamenii sinceri din sat. Rezultatele au apărut imediat; drumul a fost asfaltat, pentru apă s-a forat, problemele au fost rezolvate într-un timp scurt, iar reputația oamenilor corupți din conducere a rămas șifonată până în ziua de azi.

Concluzia e că „minciuna are picioare scurte” și adevărul învinge întotdeauna, mai devreme sau mai târziu. Credincioșii care s-au rugat pentru localitate au fost răsplătiți de Dumnezeu. Orice dregătorie este rânduită de Dumnezeu, însă fiecare este responsabil de ceea ce se întâmplă în jurul lui! Când mai mulți se roagă, Dumnezeu nu rămâne indiferent!

Sorin Dumitru Cigher

O nouă Binecuvântare: o Jetifă

La diferență de un an și zece luni de la nașterea primului copil, Dumnezeu ne-a făcut o nouă surpriză! Când am primit vestea că soția este însărcinată, ne-am bucurat foarte mult. Am iubit copiii și am considerat că sunt darul lui Dumnezeu pentru noi. Când, cu ochii în ecranul ecografului, medicul ne-a spus că vom avea o fetiță, am fost așa de încântați încât i-am sunat pe toți frații. Sarcina a decurs normal, soția nu a avut complicații și Dumnezeu i-a purtat de grijă până la finalul sarcinii. A sosit și vremea nașterii și, pentru că prima naștere a fost cu cezariană, tot așa a fost nevoită să nască și de data aceasta. Nu am simțit emoțiile de la prima naștere, ci a fost mai multă bucurie decât emoție. Știam de acum că trebuie să o luăm de la capăt. Totul a decurs normal și eram deja părinți cu doi copii.

Fetița a sosit acasă, iar băiețelul de aproape doi ani s-a acomodat ușor cu mogâldeța plângăcioasă și au crescut împreună. Chiar în ziua externării, soția a avut o problemă gravă: se simțea tot mai rău, temperatura corpului crescuse peste 39 de grade și durerile de cap, frisoanele și starea de epuizare nu o slăbeau deloc. Eram îngrozit, mă gândeam chiar că Domnul mă lasă în situația de a rămâne singur cu cei doi copii mici. Medicii nu-i găseau problema, însă Dumnezeu S-a îndurat de noi, i-a dat sănătate și posibilitatea să-și crească micuții și să se bucure de ei. Fetița noastră, Sara, a fost tare ușor de crescut, pentru că dormea toată noaptea și era cumintică în comparație cu ce fusese băiatul; ne-a fost chiar ușor să ne acomodăm cu amândoi. Bineînțeles că nopțile nu erau lungi, pentru că sintagmele: „vreau apă”, „am căzut din pat”, „mă doare burta”, am

*Experiențe
e sau comei
idente?*

visat urât”, aveau de grijă să nu adormim prea adânc. Nici până astăzi nu știm cum e să ai o noapte întreagă de somn, fără să te trezești la scâncetul copiilor, însă cu toate acestea, suntem așa de mulțumitori că Dumnezeu ne-a îngăduit să fim părinți!

Copiii sunt asemenea florilor unei grădini și oricât ar fi de împovărat să-i îngrijești, să le facilitezi creșterea prin asigurarea hranei și tratarea problemelor de sănătate, să te ocupi de educația lor, este un greu frumos, un greu suportabil, natural. Greul este amestecat cu un sentiment plăcut, unicat, de părinte protector. Copiii ne-au format răbdarea, pentru că înțelegerea slujirii a început din casă.

Casa s-a umplut de zgomot și atmosfera s-a modificat complet. Ne-am obișnuit rapid cu noul statut de familie lărgită, mai ales că fetița a fost sănătoasă, a crescut bine și îl slăvim pe Domnul că mângâierea produsă ca urmare a pierderii fratelui meu ne-a învăluit tot, tot mai intens. Ne-am bucurat pentru toți copiii pe care Dumnezeu ni i-a dat! Sara, prințesa, ne-a uimit încă din primii ani, prin comportamentul ei sensibil, prin maturitate în gândire și prin prezența-i liniștită, aducătoare de pace sufletească!

Darius și mâna luxată

Copiii se adunau în fiecare duminică dimineața separat și studiau lecții

potrivite vârstei lor. În jurul orei unsprezece se pregăteau să intre în sala mare și așteptând cântarea fraților, era agitați, nerăbdători, zburdalnici și profitau de încă puțin timp liber ca să se joace. Unul dintre adolescenții bisericii era la fel de zburdalnic și îi plăcea să se joace cu cei mici, așa că l-a luat pe Darius, băiețelul nostru de mai bine de doi ani, Sorin Dumitru Cigner

l-a ridicat în brațe, l-a învățat și i-a sucit mâna. Copilul a început să plângă și panica s-a instalat între mămicile care erau în camera din spate; micuțul nu-și putea mișca mâna și lacrimile lui te făceau să alergi degrabă la Urgențe.

Am coborât din birou, pentru că urma să intrăm cu toții în biserică și când soția mi-a prezentat situația, m-am văzut pus în postura de a alege: să-l duc la spital ori să mergă soția cu el și eu să urc la amvon. Dacă optam pentru prima variantă, s-ar fi creat panica în biserică și s-ar fi dat programul peste cap. Dacă o alegeam pe a doua, dădeam dovadă de insensibilitate și, în plus, nu mă lăsa inima să-mi continui slujba știind că fiul meu suferea și avea nevoie de mine, ca tată, să-l ajut! M-am retras și am avut îndemnul să mă rog pentru Darius, așa că următoarele cuvinte mi-au ieșit de pe buze, fără să mă gândesc prea mult la ele: „Tată, te rog să ai grijă Tu de copilul meu, iar eu voi avea grijă de lucrarea Ta!

Mulțumesc și știu că va fi bine!" Am primit pace în suflet și ne-am liniștit. Ajutată de o soră din biserică, Adina Borza, soția l-a dus pe micuț la Urgențe, iar noi, ceilalți, am intrat în sala mare și am continuat cu serviciul divin. Frații din biserică nu au știut ce s-a întâmplat, pentru că totul s-a desfășurat fără agitație, doar noi, cei implicați direct ne simțeam inimile cât un purice și emoțiile ne-au dat târcoale până la aflarea diagnosticului.

Nu după mult timp, i-am văzut intrând pe ușa din față; soția zâmbea, copilul era vioi ca întotdeauna, își mișca normal mânuța și nu părea să fi avut recent probleme cu ea! Am simțit că totul era bine, am văzut zâmbetul de izbăvire al soției, aprobarea din ochii ei și aceasta mi-a dat mult curaj. Domnul Se atinsese de Darius, dar noi nu știm ce a fost, pentru că la intrarea în cabinetul de primiri urgențe, băiatul nu mai avea nimic. Soția le-a explicat cadrelor medicale situația. Acestea, uitându-se la mâna lui, masând-o și văzând că durerile au

Experiențe sau coincidențe?

dispărut, că nu e umflată, nu s-a înroșit și copilul nu dă semne de suferință, i-a trimis acasă, cu recomandarea de a avea mai multă grijă data viitoare.

Noi am fost martori ai acestui eveniment! Ne cunoșteam băiatul și-i înțelegeam intensitatea suferinței în funcție de plâns, iar ce s-a întâmplat acolo nu a fost de trecut cu vederea. Au mai fost ele și alte căzături sau loviri, însă se liniștea imediat ce era luat în brațe. Ce-a fost, nu știu, însă sunt convins că l-am rugat pe Tatăl Ceresc să aibă grijă de copilul meu și El m-a ascultat. Am atâtea motive de mulțumire față de credincioșia și bunătatea Lui! Încercările prin care am trecut au fost pentru verificarea și întărirea credinței noastre. Ne-am minunat de bunătatea pe care ne-a arătat-o și de această dată! E atât de liniștitor să constăți, după ce treci prin experiențe, că Dumnezeu a fost acolo și a înfăptuit minunea, dar este adevărat că ne displace să trecem prin încercare, preferând să-L

vedem la lucru în viețile altora... E plăcut să vorbesc despre experiențele altora, dar când îmi vine rândul să-mi fie testată credința, parcă n-aș dori să gust suferința. Orice test al vieții are ca scop apropierea de El, consolidarea credinței și pregătirea pentru ceea ce urmează. Fiindcă vor fi și altele, din ce în ce mai grele...

\uisparifia Lui \uarius

Ispitele se țin lanț; o poți învinge pe prima, dar vin altele mai dificile! Vrajmașul nu ne lasă, dă târcoale zilnic pentru a ne prinde în mreжіle păcatului. Dacă Domnul Isus a fost ispitit de diavolul, care nu a renunțat la ispită după prima eșuare, ci a insistat, încercând să-L doboare, cu mult mai mult va

Sorin Dumitru Cigker

încerca să ne înduplece pe noi, care suntem atât de vulnerabili. După venirea copiilor, ispitele parcă s-au înmulțit, însă mai accentuat am simțit prezența lor în perioadele în care ne propuneam să ne apropiem de Domnul, să căutăm sfințenia, să ne dedicăm total slujirii. Proporțional cu dedicarea noastră veneau și ademenirile și loviturile celui rău asupra familiei noastre. Acesta este prețul pe care trebuie să-l plătim, altfel ne-am lăsa târâți înspre comoditate, necredință și despărțire de Dumnezeu. Pentru că slujba îmi cerea să fiu mai tot timpul plecat și pentru ca soția să se poată descurca singură cu treburile gospodărești și cu fetița de câteva luni, am hotărât să-l înscriem pe Darius la cămin și să-l ducem măcar două, trei zile pe săptămână, când treburile se aglomerau și nu le mai puteam face față. Într-o zi, am plecat într-o vizită în afara orașului. Soția era acasă cu fetița, iar Darius, în vârstă de doi ani și cinci luni, era la grădiniță. Fusese și ziua precedentă, însă nu dădea încă semne de acomodare. Totul a fost perfect până la somnul de amiază. Copilul a participat la joacă și la masa de prânz, dar în timp ce educatoarele se îndreptau spre dormitor, el a dispărut pe ușa din spate, fără ca vreun adult să sesizeze. Soția l-a auzit plângând și deschizând ușa apartamentului, l-a găsit singur, murdar pe genunchi, pentru că tocmai se chinuise să urce până la etajul trei. În limba lui stâlcită, i-a explicat că el doarme acasă în patul mare și nu la grădiniță în pătuțuri.

Primul impuls a fost să informeze educatoarele că băiatul este acasă, însă ele n-au fost de găsit, pentru că îl căutau desperate prin împrejurimi; i-au observat dispariția abia când pătuțul i-a rămas neocupat. Nu știam pe cine să tragem la răspundere și a cui era vina: inconștiența educatoarelor, hiperdinamismul copilului, pasivitatea pusă pe seama neexistenței unei situații similare până atunci... Știm doar că au lăsat ușa

Experiențe sau coincidențe? / 129

de la intrare deschisă și copilul nu s-a oprit din alergat până nu s-a văzut în siguranța căminului. S-a strecurat printre blocuri, pe străduțele înguste și a găsit blocul pentru că Dumnezeu l-a însoțit la fiecare pas! Blocul avea interfon, iar el nu ar fi reușit să intre dacă vecinul nu-și căra lemnele exact în acel moment și dacă nu sprijinea ușa cu un bolovan. Auzindu-l pe hol, soția își imaginase că am ajuns mai devreme și l-am luat sau că doamnele educatoare nu l-au mai putut ține și l-au adus mai repede, însă deschizând ușa, a găsit copilul singur. M-a sunat și mi-a povestit ce s-a întâmplat, iar eu nu știam dacă să plâng sau să râd! Cum la

telefonul fix nu a răspuns nimeni, doamnele fiind ocupate cu căutările, soția a contactat-o pe directoare pe mobil și aceasta a trimis două reprezentante care și-au cerut scuze și au luat copilul înapoi. Soția a insistat să nu-l mai ducă, însă doamnele au convins-o că era mai bine pentru el; aveau ele experiență și știau că așa se procedează cu un copil îndărătnic și care le poartă pe drumuri!

Din momentul acela copilul n-a mai avut nopți liniștite: se trezea plângând că nu vrea la grădi și avea coșmaruri. Am renunțat la ideea de a ne ajuta cu creșa din oraș. Ulterior, lucrurile s-au schimbat în bine. Grădinița n-a mai avut astfel de incidente, cadrele s-au reorganizat și au pus accent pe securitatea și siguranța copiilor. După ce a împlinit trei ani, Darius a fost luat de o altă educatoare, la program normal, și s-a acomodat fără nicio problemă. Am mulțumit Domnului pentru ocrotirea Lui, pentru că a vegheat asupra micuțului, însă am avut și o atitudine de desconsiderare la adresa educatoarelor, de acuzare pentru neglijență în serviciu...

Fusese o zi epuizantă de vineri și după atâtea peripeții derulate de-a lungul zilei, ne îndreptam spre biserică pentru a ne găsi liniștea în cadrul serviciului de rugăciune care urma. Am ajuns în curtea bisericii, cu cei doi copii. I-am scos din

Sorin Dumitru Cigner

mașină, soția a luat fetița și s-a grăbit spre intrarea din față. În același timp, eu m-am îndreptat spre biroul din spatele bisericii, având de luat ceva înainte de a coborî în sala mare. Nu m-am uitat înapoi și m-am grăbit să-mi rezolv problemele. Crezând că băiatul este cu mine, soția s-a așezat liniștită pe o bancă și a povestit cu surorile ajunse mai devreme. Impresia mea era că ambii copii au mers cu ea. Și uite-așa, în aceeași zi, Darius a dispărut pentru a doua oară! Așa ceva era de neconceput! Eram maturi, responsabili, obișnuți deja să nu-i pierdem din vedere, așa că ceea ce trăiam era de neimaginat!

L-am căutat peste tot! Frații s-au împărțit și au apucat pe drumurile care se răsfirau din curtea bisericii înspre oraș, iar surorile îl strigau și-l căutau în interiorul clădirii. Inima îmi galopa și mintea mi se întuneca numai privind spre râul învolburat din cauza ploilor care se revărsa paralel cu curtea bisericii noastre... Am înghețat! Plasa din gardul firav avea mici porțiuni lipsă și în acele momente am conștientizat câte pericole ascundea acel spațiu pentru un copil! Soția a colindat băile, camerele din spate, biroul și camerele de sus, sălile din față. Băiatul nu era nicăieri! Unul din frați a luat mașina și a plecat spre centrul orașului, care nu era departe, și 1-a căutat prin parcul din fața primăriei. După câteva minute care au însemnat o veșnicie, l-am zărit! Nu departe de biserică noastră se afla un atelier de lăcătușerie; proprietarul avea înșirate pe masa din curte diverse unelte, iar lângă ușa atelierului ținea motoscutere și un ATV pe care Darius îl descoperise cu ceva timp în urmă, dar nu avusese vreme să-l studieze. Era pasionat de tot ce însemna drujbe, scule, mașinării de tot felul și în special motociclete. A plecat singur pe străduța care ducea într-acolo, a pășit paralel cu râul și s-a oprit să admire atelierul la o oarecare distanță, cu mâinile la spate. Așa l-am găsit și nu vă pot exprima în cuvinte bucuria pe care am simțit-o! Eram

atât de mulțumitor Domnului că e în viață, că 1-a păzit, că pot să-1 strâng în brațe, încât am uitat de neglijența noastră, de graba mea în a rezolva probleme mai puțin urgente decât vegherea propriului copil...

Mi-am dat seama cât am greșit judecându-le pe doamnele care l-au pierdut, îngrijind alți 28 de copii pe lângă el! Domnul ne-a dat o prețioasă lecție de viață: să nu judecăm, să fim toleranți, pentru că putem ajunge și noi în situații similare și să greșim la fel... Nu suntem mai buni cu nimic decât ceilalți și, dacă nu alunecăm prea des, dacă reușim să ne menținem pe cale, e numai mila Domnului care ne susține!

Supărarea unui copil

Stăteam pe canapea într-o duminică dimineața și așteptam ca soția să se îmbrace pentru a pleca la biserică. Darius, care avea atunci aproximativ patru ani, se tot învârtea pe lângă mine și încerca să-mi atragă atenția. Eram în camera mare cu Biblia în mână și, răsfoind-o, nu-i dădeam atenție. Copilul s-a apropiat supărat, mi-a apucat Biblia din mână și mi-a zis:

- Tați, astăzi nu mai predici!
- Ce vrei să spui?
- Vreau să stai cu mine pe bancă, să nu mai mergi la amvon..., mi-a spus cu voce înceată.
- De ce, Darius?, l-am întrebat, luându-l în brațe.
- Vreau să stai cu mine pe bancă, cum stau ceilalți tătici, mi-a răspuns el cu tremur în glas.
- Oh, dragule, am încercat să-mi adun cuvintele, trebuie să predic, altfel Domnul Se supără pe noi și nu ne mai trimite binecuvântările Sale, nu vom mai avea mâncare...

Sorin Dumitru Ciglier

Dar copilul m-a lăsat vorbind și a dispărut în camera alăturată, cu Biblia mea subsuoară. Ce a înțeles, nu știu, însă a revenit câteva minute mai târziu și, trântindu-mi Biblia în brațe, mi-a zis:

- Na, predică acum!

L-am privit cum pleacă supărat și m-am gândit că are dreptate. Eram cu el în fiecare zi peste săptămână, rareori îl lăsam acasă, de cele mai multe ori îl căram pe toate coclaurile și el îmi simțea lipsa duminica, privind spre celelalte familii care stăteau împreună și-și ocroteau copilașii. Soția se ocupa îndeosebi de Sara și el se simțea neglijat. Cuvintele lui mi s-au întipărit în minte și-mi revin adesea cu intensitate, mai ales atunci când nu-mi pot lua copiii cu mine, lăsându-i plângând în pragul ușii. Mi-am însușit muștrarea din acea dumi-ni-că dimineață când copilul m-a tras de mânecă și mi-a reamintit că are nevoie de atenția mea și duminica. Ce bine că în biserica actuală, la „Sion”, nu avem amvon și pot să stau pe bancă lângă copii, uneori!

răspuns la rugăciune

De mai bine de șapte ani, credincioșii se mutaseră în noua clădire a bisericii, preocupați fiind și de cea veche, care începuse să se deterioreze. Era o bisericuță frumoasă, cu ziduri, pardoseală și geamuri din lemn, situată aproape de centrul orașului. Râul ce se revărsa pe lângă clădirea părăsită, își croise drum prin subsolul ei și produsese destule

stricăciuni. Pardoseala șubrezită era mâncată de carii, la fel și zidurile, lemnul din tocul geamurilor abia mai susținea sticla spartă pe alocuri, iar varul căzuse distrugând pereții. Acoperișul era în

Experiențe sau coincidențe?

mare parte găurit și, așa cum spuneam, apa se infiltra în pereți. O parte a zidului de la etaj se prăbușise, fiind mâncat de vremea nemiloasă.

Subsolul arăta asemenea unei locuințe vătămate de obuzele unui bombardament.

Nu aveam nicio variantă pentru recondiționare și nu ne permiteam să acoperim costurile financiare datorate reparațiilor. Era singura biserică din Apuseni care avea sub amvon un râu. Da, am zis bine, biserica a fost contruită peste un râu. Apa trecea exact pe sub biserică și, cu timpul, și-a făcut treaba: s-a infiltrat în pereți și a început să distrugă tot ce întâlnea în cale. Dar Domnul lucrase aici, își chemase oamenii pe nume, îi mântuise pe unii care-i călcaseră pragul, multe suflete L-au descoperit pe Mântuitor de-a lungul timpului și era păcat s-o lăsăm în paragină... Când ne cheamă pe nume, Domnul nu ține cont de locație și nici de râul care curge pe sub amvon, căci „*Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, Domnul Se uită la inimă*” (1 Samuel 16:7).

Un tânăr credincios dintr-o altă biserică m-a vizitat într-o seară și, povestind pe diverse teme, l-am întrebat cum îi merg afacerile și ce și-a propus pentru perioada următoare. Mi s-a destăinuit că are probleme cu chiria, că proprietarul în spațiul căruia își desfășura activitatea i-a mărit-o de curând și că ar căuta o altă suprafață pentru a-și continua afacerea cu mobilă la comandă. Nu mi-a trecut prin cap că aș putea să-i recomand clădirea fostei biserici, însă Dana i-a sugerat că spațiul i s-ar potrivi. Nu mică mi-a fost mirarea când a acceptat! Și-a dorit să o preia și să ne plătească o chirie lunară. Asta s-a și întâmplat imediat. Am semnat contractul de comodat pe o perioadă de cinci ani și el a început să pregătească spațiul pentru ceea ce urma să întreprindă acolo. S-a apucat de treabă, dar la ceva timp după ce lucrările au fost demarate, a conștientizat în ce s-a băgat și și-a pus mâinile în cap! Dar pentru că

Sorin Dumitru Cigner

era biserică și a avut respect pentru Domnul, și-a ținut promisiunea și a continuat să lucreze... Nu s-a dat înapoi; a investit foarte mult, a betonat, a schimbat uși, a făcut ceea ce alții ar fi dărmănat. A refăcut zidurile și a reconstruit totul. Biserica a avut un aspect diferit, iar noi, care am crezut că totul avea să se dărâme, am fost mulțumitori Domnului că ne-a scos în cale oameni dornici să salveze dărmăturile.

După mai multă vreme mi-a mărturisit că nu-i pare rău că a investit în biserică, pentru că Dumnezeu l-a binecuvântat foarte mult și afacerile i-au prosperat de când s-a mutat în noua locație. Noi ne-am bucurat că a salvat clădirea, care nu a mai fost o pată de rușine la adresa creștinilor din cauza aspectului, iar el și-a făcut treaba în pace și liniște, dezvoltându-și afacerea. A recunoscut purtarea de grijă a Domnului și răsplata Sa pentru decizia de a investi într-o casă de rugăciune.

Întrucât geamurile de la etajul unu nu puteau fi salvate, am hotărât să le schimbăm și să-i dau o mână de ajutor. Vorbind cu un prieten care iubea lucrarea Domnului, l-am rugat să-mi facă o ofertă pentru geamuri, deoarece ne-am propus să folosim sala pe post de capelă a bisericii. Asta

s-a și întâmplat; el a avut pe inimă să sprijine lucrarea și ne-a trimis, pe gratis, douăsprezece geamuri termopan, de o calitate bună. Le-am montat și ulterior locul a devenit potrivit pentru desfășurarea serviciilor de priveghi și înmormântare. Și uite-așa, biserica din Abrud și-a făcut o capelă și poartă, până în prezent, amprenta susținerii divine. Un om care a decis să se pună la dispoziția Domnului cu tot ce a avut, atunci când nimeni nu era interesat să facă ceva, a fost răsplătit de Domnul și, cu siguranță, investiția lui nu este zadarnică. Domnul nu uită niciodată osteneala făcută pentru El. Prietenul care a donat geamurile a fost și el binecuvântat de Domnul, pentru că El nu rămâne dator nimănui. Știe El să-i răsplătească pe cei credincioși!

Experiențe sau coincidențe? / 135

ZjĭJŭJ dărâmat Je ape

Râul Abrudel trece exact prin spatele curții bisericii din Abrud. Este un râu care colectează mai multe pârâiașe din zonă; nu este o apă curată, ci este roșiatică și poluată, dar și poluantă. Curtea fiind așezată într-o curbă din traseul râului, apa creștea tot mai mult când erau ploi și mai întâi lovea în zidul bisericii, apoi lua direcția spre vale. Tot lovind, tot înghețând, apa a săpat cu timpul la temelia zidului și, puțin câte puțin, s-a infiltrat și peretele s-a dărâmat. Apa avea toate șansele să își facă loc și să intre în curtea bisericii. Am sesizat autoritățile; a venit primarul, au venit și cei de la Apele Române din județul Alba, au fost făcute promisiuni peste promisiuni, dar nu s-a realizat nimic practic. Toți ridicau din umeri și ne mințeau cu zâmbetul pe buze.

Nu am avut niciodată o reacție de dezamăgire și întărâ-tare mai accentuată ca atunci când am fost mințit, pentru că n-am suportat ca omul să înșele cu atâta nonșalanță. I-am tot rugat și au venit, și mi-au promis, dar promisiunile nu reparau zidul. Stricăciunea se făcuse datorită apei; era a lor și ei erau obligați să rezolve problema aceasta. Ne-au tot amăgit până când, într-un final, un muncitor sincer mi-a spus: „Domnule, oamenii mint, nu au bani și nu vor face, îi cunosc, vă tot promit, dar... nu se va face nimic!” I-am răspuns atunci că lucrurile vor fi rezolvate de ei, pentru că Dumnezeuul nostru are grijă de Casa Lui. Mi-a răs în nas, pentru că el își cunoștea șefii, dar eu îl știam pe „Șeful” meu! Am încercat prin toate mijloacele să rezolv problema; am sunat la biroul județean, dar nu s-a întâmplat nimic, așa că m-am întărâtat și i-am dat pe mâna Domnului, ca El să-i facă de răs. Directoarea responsabilă pe județ a venit, a văzut situația și mi-a promis că va

Sorin Dumitru Cigher

rezolva, dar... nu s-a întâmplat.

În cele din urmă, am trimis la București poze și o petiție prin care le-am transmis: „Pentru că suntem pocăiți ne tratați cu atâta discriminare”...

Scrisoarea a ajuns la București, la Apele Române, și a doua zi dimineața fratele administrator de la biserică m-a sunat și mi-a spus:

- Frate păstor, vino repede la biserică!
- Ce s-a întâmplat?, l-am întrebat.
- Avem musafiri!, a răspuns el.
- Cine sunt?, l-am întrebat curios.
- O delegație cu membri de la București și de la județ, din Alba.

Am ajuns și eu, somnoros, pentru că era dimineața devreme, dar zâmbitor că Domnul ne-a răspuns la rugăciune. Curtea bisericii era plină de șefi care discutau, își făceau calculul, se sfătuiau. Directorul Apelor Române pe Regiunea din centrul României a venit special și m-a abordat:

- Domnule, de ce m-ai chemat din București pentru atâta?

- Eu nu v-am chemat pe dumneavoastră, eu am cerut doar ca situația să se rezolve, i-am răspuns.

Toți ceilalți șefi subordonați lui umblau ca pe ace; erau stingheri în prezența lui și nu știam cine este și ce funcție are. Am aflat doar mai târziu, însă comportamentul celorlalți mi-a dat de gândit. L-am invitat în biroul bisericii, i-am spus că zidul trebuie făcut și că este de datoria lor să-l rezolve. El mi-a zis că nu trebuia să precizez în petiție de discriminare, că ei nu se uită la cine solicită ajutorul, că nu contează religia și că a călătorit toată noaptea cu trenul ca să ajungă la noi.

Atunci, l-am întrebat:

- Dacă era o biserică ortodoxă, ați fi reacționat la fel? Întrebarea a rămas fără răspuns, dar m-am gândit: Cine l-a pus să vină cu trenul? Eu sunt vinovat că subordonații

Experiențe sau coincidențe? / 137

lui au fost indiferenți? Și-a dat seama că lucrurile sunt altfel văzute de la birou și că nu și-au făcut treaba cei care erau datori să acționeze. A fost dezamăgit și el de inactivitatea celor din zonă, de întregul sistem românesc...

Mi-a dat în scris că problema va fi rezolvată imediat; l-a chemat apoi pe directorul zonei, în birou, și i-a spus că are un termen scurt în care trebuie să rezolve totul. Am semnat și eu că am primit procesul verbal, cu promisiunea că lucrurile se vor rezolva în timp scurt. Cei de afară erau speriați și muncitorii se apucaseră deja de treabă. Eu am lăsat toate problemele privind zidul și am început o conversație biblică cu el. I-am vorbit despre credința în Hristos, i-am dat o Biblie și am discutat constructiv. Am stat multă vreme în birou, de fapt mai mult am petrecut în birou cu probleme spirituale, decât cu problemele de afară. Zidul a fost rezolvat repede, însă acum mai aveam un zid de dărâmat, zidul păcatului din viața acestui om. Am avut și puncte comune: locuia pe strada Berzei, în București, exact lângă Seminar, așa că am avut și alte discuții.

Spre final, am concluzionat: „Pentru aceasta a trebuit să veniți în Abrud”. Am coborât în curte. Toți ne priveau speriați, însă noi zâmbeam și ne-am despărțit, el cu Biblia în mână, eu cu procesul verbal. Cred că pentru problema sufletului a fost nevoie de vizita lui urgentă. M-am rugat pentru sufletul lui, ca Dumnezeu să-i dea viața din belșug.

Ce s-a întâmplat ulterior? În decurs de câteva zile am avut șantier în curtea noastră; toată lumea tăcea și muncea. S-au găsit bani, au avut de toate acum. L-am întrebat pe inginer cum de se poate? Le-am adus aminte că Dumnezeu este în control și are grijă de casa Lui! Zidul s-a terminat înainte de termen, noi am fost bucuroși, iar ei supărați că au fost obligați să lucreze pentru pocăiți; o mare jignire pentru ei, dar și Domnul are simțul umorului!

Uiziia preohifui

De pe scări ajungea până la noi sunetul de clopoței, pe care echipa preotului îl folosea pentru a da de știre locatarilor că e prin preajmă. Preotul, cantorul și încă una, două persoane intrau din apartament în apartament să sfințească locuința și tot ce era în ea, mai puțin oamenii... Pentru că își făcuseră apariția prin sunetul clopoțelului, nu mai sunau la ușă, nu mai așteptau să li se deschidă, ci dădeau buzna în casă. Și așa au nimerit și în locuința noastră. Când m-a văzut, preotul s-a schimbat la față însă l-am rugat insistent să intre. Cantorul a început să cânte, a interpretat o strofă și s-a oprit pentru că preotul n-a făcut nimic: nu a dat cu busuiocul, nu a cântat..., ci m-a îmbrățișat, mi-a spus „La mulți ani!” și le-a dat bomboane copiilor. L-am rugat să ia loc, dar, pentru că mai avea multe familii de vizitat, nu a rămas. M-a întrebat una, alta și a fost surprinzător pentru mine că știa despre noi multe amănunte. Știa de unde sunt, de unde provine soția și în ce proiecte suntem implicați. Am rămas surprins de aceste informații pe care le deținea. A băgat mâna în buzunar și mi-a dat niște bani pentru copiii din Africa. Știa despre proiect de la soția lui, educatoare la grădiniță, care ne respecta datorită parteneria-tului încheiat cu prilejul distribuirii cadourilor de Crăciun. Relațiile au fost foarte bune, deși era împotrivitor pocăiților; am construit în timp o relație de prietenie, de respect și ori de câte ori ne întâlneam, discutam. În anumite situații el ne-a apărut și a pus o vorbă bună pentru noi. Am fost invitat la el acasă, la casa parohială am stat la masă, la discuții și relația a fost una amicală. Constatarea mea a fost că avea un respect pentru credincioșii pocăiți serioși.

Într-o zi, m-am oprit pe stradă să discut cu primarul

Sorin Dumitru Cigner

Experiențe sau coincidențe?

orașului și eram în apropiere de biserica ortodoxă. Aveam o relație bună și cu primarul și mi-a propus să mergem împreună la preot, ca să mi-1 prezinte. Eu îl cunoscusem deja, dar m-a surprins atitudinea primarului: „Sorin, domnul preot este preotul meu... Voi trebuie să vă înțelegeți bine, ca frații, că avem Același Dumnezeu!” Mi-a plăcut atitudinea și mesajul transmis de el. Ba mai mult, când am fost amenințat de preotul dintr-un sat învecinat, acest preot prieten m-a apărut și l-a muștrat pe tânărul preot care s-a impus fără înțelepciune. Dumnezeu să fie slăvit că am învățat un principiu sănătos, de la un profesor înțelept, cu experiență: „Decât să te lupți cu omul, mai bine lucrezi cu el”. Acest preot și alții din parohia lui au fost implicați în susținerea copiilor din Africa.

£>ooi/uri aduse Siseric/j

Terenul pe care este construită biserica din Abrud a fost cumpărat de la o familie cu mai mulți frați, printre care unul din Cluj, care s-a întors

împotriva ei, târând-o prin tribunale. După tranzacție, după achitarea sumei negociate, după încheierea documentelor oficiale, toată lumea a fost mulțumită, inclusiv el, susțin cei din familie. Doar că după finalizarea construcției bisericii, după mai mulți ani, omul s-a răzgândit, ex-primându-și nemulțumirea față de vinderea terenului. A început calvarul pentru familia lui și biserica a resimțit această frământare a familiei. I-a dat în judecată pe toți frații, i-a purtat pe drumuri o bună bucată de vreme și, pentru că noi eram terță persoană implicată, ne-a târât și pe noi la tribunal.

În prima etapă, care a durat ceva vreme, lucrurile s-au rezolvat și a fost dovedit a fi rău intenționat; fiind acuzat de

Sorin Dumitru Cigker

rea-credință, a pierdut procesul. Biserica nu a cerut nicio despăgubire, deși avea dreptul acesta. Familia lui s-a dezbinat, nu a mai păstrat legătura cu el și omul acesta ne-a cerut, pentru pomenirea lui, să-i împlinim o dorință. Să îi permitem să-și construiască o troiță în curtea bisericii! Nu era o pretenție exagerată, sigur, doar o cruce îngrădită și el să aibă acces la ea când dorește... Noi am refuzat categoric, pentru că biserica nu este un loc de pelerinaj unde să aprinzi lumânările și să faci ritualurile, așa cum își închipuia dumnealui. Biserica este locul în care se adună copiii Domnului, pentru închinare directă în fața tronului sfânt, fără nicio urmă de ritualuri intermediare, sau cel puțin așa ar trebui să fie toate bisericile...

Se părea că ne-a înțeles; s-a încheiat prima lovitură și am avut impresia că s-a potolit. După mai mulți ani, însă, s-a trezit în el „duhul de patriotism religios” și s-a gândit că poate obține ce-și dorește, că merită să lupte pentru această dorință. Ne-a dat din nou în judecată, iar în această a doua rundă, alături de noi a fost și familia lui. Ne-am angajat un avocat care să ne reprezinte cauza. În prealabil, am discutat multă vreme la telefon cu cel care a inițiat procesul, dar nu am ajuns la o înțelegere, deși l-am rugat să nu se lupte cu Dumnezeu, pentru că El își va apăra Casa! L-am rugat să se potolească; om în vârstă de 80 de ani și lui îi trebuiau frământări... Am apărut în multe înfățișări la tribunal și, prin urmare, pata era pentru Biserica Creștină „Harul” din Abrud, în calitate de PĂRÂTĂ!

Era o situație penibilă să primim citație de la tribunal, târâți în procese de un om fără înțelepciune, un *netăiat împrejur*, într-un final, după mai multe prezentări și dezbateri la tribunalul din Câmpeni, după rugăciune și post, pentru că tulburarea creată s-a resimțit în toată comunitatea, Dumnezeu a adus și verdictul: Biserica e nevinovată! Problemele familiei

Experiențe sau coincidențe? / III

lor nu constituiau baza purtării noastre prin tribunal, prin urmare am câștigat procesul. Domnul respectiv a fost nevoit să plătească toate cheltuielile de judecată. Am luat legătura cu el, amintindu-i de sentința favorabilă nouă. Aveam și sentința prin care trebuia să-1 executăm silit, dacă nu se achita de obligații. L-am iertat!

Atunci am văzut șiretenia lui: s-a văitat că-i om bătrân și că noi suntem pocăiți și de ce-am vrea să-1 distrugem? Așa ne învață Biblia, să luăm pielea de pe el? Încerca toate strategiile pentru a ne îndupleca. I-am amintit că nu l-a pus nimeni să se joace cu Dumnezeu! I-am adus aminte

că Dumnezeu este Cel care ne apără și că s-a luat la trântă cu El! A simțit înfrângerea și s-a lăsat păgubaș; s-a lămurit că nu merge să lupți cu Biserica lui Hristos! Dumnezeu ne-a dat biruință și prin aceasta s-a potolit. Și-a dat seama că n-are sorți de izbândă, așa că, în anii următori, biserica a avut liniște în această privință.

Mai târziu, când una dintre nepoatele sale mi-a trimis câteva din scrisorile expediate familiei de acest om, am descoperit motivul pentru care a dat biserica în judecată. Una dintre scrisori suna așa: „Nu am avut nimic cu voi, familia, doar am vrut să mă RĂFUIESC cu bap̃tiștii!” Numai că familia a avut mult de suferit de pe urma lui. Sora lui a murit de inimă rea, iar alte rudenii s-au îmbolnăvit datorită hărțuiei cauzate de el! Am zâmbit descoperindu-i „nobilul” scop avut! A vrut război cu noi, voia să se răzbune pe Biserica lui Hristos, dar și-a făcut rău sieși și propriei familii! Domnul își apără lucrarea!

Sorin Dumitru Cigher

prin

i

e f̃lpuseni

Singurul ziar care circula în zona Munților Apuseni a fost „Ziarul de Apuseni”. Peste 5.000 de exemplare erau distribuite în fiecare vineri, gratuit, în toată zona. Dumnezeu a deschis o ușă prin care Cuvântul să fie transmis și pe această cale. M-am împrietenit cu reporterul care se ocupa strict de partea religioasă a ziarului și l-am invitat la biserică. A fost foarte încântat și mi-a propus să scriem în ziar despre evenimentele semnificative ale Bisericii Baptiste. I-a intervievat pe musafiri și a scris mesajele fără să le cenzureze, în articolele destinate informațiilor religioase.

Ceva mai târziu, m-a rugat să-i dau materiale ori să scriu eu articole pe diverse teme, pe care dumnealui să le publice în paginile ziarului. Am fost impresionat că nu tăia din ele, nu le modifica, ci apăreau în forma completă, chiar dacă erau directe sau deranjante pentru religia majoritară! Am scris un articol despre cine este Domnul Isus Hristos, punând accent pe divinitatea Lui. Un altul se intitula „Biblia la români”, altul s-a numit „De la cruce la mormânt”. M-am deprins să mă fac precum zice Pavel: „ *Cu iudeii m-am făcut iudeu, ca să câștig pe iudei; cu cei ce sunt sub Lege m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege*” (1 Corinteni 9:20), pentru ca să ajung la inimile lor. Am vorbit foarte mult despre cruce, în accepțiunea creștină bineînțeleasă, și într-o zi am fost abordat de o doamnă preotească în vârstă, care m-a felicitat pentru articolele publicate, spunându-mi: „Domnule pastor, sunteți un mare ortodox”. Am vorbit despre cruce, însă doamna nu a fost prea atentă la conținut. Mesajul se referea la importanța Calvarului, nu a lemnului.

Experiențe sau coincidențe?

Totuși, semnificativ pentru mine a fost ca oamenii să primească Evanghelia transmisă de un pastor neoprotestant.

Un alt preot m-a invitat în casa lui, pentru a discuta diverse aspecte teologice și mi-a mărturisit că a fost plăcut impresionat de doctrina noastră, că nu se aștepta ca noi să-i prețuim pe părinții bisericii, să dăm

importanță crucii, să predicăm umanitatea și divinitatea lui Hristos. Și-a schimbat părerea și atitudinea față de noi! Și, dacă s-a petrecut ceva bun ca urmare a împrietenirii noastre, acel ceva a fost remarcat imediat de oamenii care asistau la predicile părintelui, care nu-i mai ataca pe sectanți. N-am avut pretenția să răspundă invitației de a participa la slujbele noastre, însă am apreciat decența și respectul arătat evanghelicilor. Relațiile s-au schimbat între noi și ne-am tratat cu prețuire și acceptare, construind o relație amicală.

S-a întâmplat însă, odată, ca un preot ortodox, îmbrăcat în straiile specifice portului lor, să ne însoțească la un eveniment al bisericii. I-am dat un cuvânt de salut, s-a închinat cu noi, ne-am rugat și am putut sluji împreună, chiar dacă eram îmbrăcați diferit și aveam, probabil, înțelegeri distincte asupra relației omului cu Dumnezeu. Acest preot nu este departe de Evanghelie. Și mai mulți preoți din Apuseni au fost atinși de Cuvânt. Au recunoscut adesea că tradiția este punctul central al învățăturii lor și că acum e nevoie ca Evanghelia să fie răspândită mai mult ca oricând printre ei.

Prin proiectul misionar organizat de Asociația „Speranță pentru Apuseni - Zilele Bibliei în Apuseni 2013” - am distribuit peste 4000 de Biblii în câteva săptămâni. Sfânta Scriptură a ajuns în casele oamenilor și îmi doresc să le fie spre mântuire, nu spre mărturie. *„Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor”* (Matei 24:14) și trebuie să ajungă în toate

Sorin Dumitru Cigner

văgăunile, în toate locurile ascunse de pe pământ, în Apuseni, în zone greu accesibile, peste tot. Dacă nu ajung acolo predicatorii, misionarii, ajunge Biblia, iar dacă nici Biblia în formatul clasic nu va fi acceptată, atunci radioul și ziarele își vor deschide ungherele, pentru ca orice iotă a Cuvântului să se împlinească până în cele mai mici detalii.

Qu musafiri p masa <joală

Eram vizitați foarte des și uneori primeam zilnic musafiri în casa noastră. Am fost educați că e creștinește să fii ospitalier și am adoptat acest principiu biblic și în viața de familie. Ne bucuram de vizita musafirilor și încercam să le oferim tot ce aveam mai bun. Să ne ierte Domnul însă, că am cârtit de multe ori, mai ales atunci când se anunțau și nu a-veam nimic de mâncare în casă, dar nici bani cu ce să o cumpărăm. Așa s-a întâmplat și la vizita despre care vă povestesc.

Am deschis ușa zâmbind, dar inima noastră știa că suntem într-o mare dificultate. Frigiderul gol și cămara pustie puteau admite că nu era vremea de primit musafiri... Am invitat persoana în casă și, pentru că știam că va sta câteva zile, m-am retras într-o altă cameră, încercând să găsesc o soluție rapidă; eram stresat de ceea ce va urma - se apropia momentul cinei. Și am primit un îndemn să cobor și să verific cutia poștală. Am ajuns la parterul blocului și am deschis cutia. Erau plicuri cu facturi, printre care se afla și un alt plic care mi-a atras atenția. Fusese trimis din Canada, de persoane pe care nu le văzusem niciodată, dar pe care le cunoșteam prin intermediul scrisorilor și al fotografiilor trimise de pe vremea seminarului. Am deschis plicul și am găsit acolo suficienți

Experiențe sau coincidențe?

bani încât să ținem musafirul mai multe zile la noi! N-am spus nimănui, soția a aflat ulterior, dar Domnul a știut!

Dumnezeu știe să poarte de grijă când te aștepți cel mai puțin! El nu i-a lăsat niciodată pe ai Lui. Știm că viața nu-i simplă, nu-i ușoară; trăim prin credință, dar e așa de încurajator să-L ai alături pe Cel care știe să poarte de grijă în vreme de nevoi! Am trăit experiențe minunate prin credință. Dacă am fi avut din belșug, nu am fi gustat din bunătatea Domnului și nu am fi experimentat răspunsul prompt la nevoile noastre, ajutorarea în vreme de strâmtorare!

Urimisuf Domnului

m ceas de seara

Problemele și lipsurile nu ne-au ocolit. Domnul nu ne-a promis că vom scăpa de greutate, că nu vom avea întristări, ci dimpotrivă, ne-a avertizat că vom avea necazuri în lume, dar să îndrăznim cu încredere... Mulți nu recunosc că trec prin lipsuri și prin probleme, accentuând o Evanghelie a prosperității, alții însă se află la polul opus și se plâng neconținut de greutățile vieții, iar cârtirea aceasta nu-I este plăcută Domnului. Însă trebuie să recunoaștem că viața credinciosului e presărată cu îndoială, nefericire, frustrare și lipsuri, frământări pe diferite laturi, menite să ne învețe dependența de El!

Așteptam musafiri de departe, un frate cunoscut. Soția încerca să pregătească o masă îmbelșugată, dar cum nu aveam ceva deosebit, am pregătit din ce am avut. Când omul acesta a intrat în casa noastră, era încărcat cu plase îndesate cu fructe, alimente, dulciuri, bunătăți de tot felul. S-a umplut masa cu diverse sortimente de carne, mălai, ulei, făină, zahăr, orez, pâine, dulciuri pentru copii... Am rămas muți de minunea

Sorin Dumitru Cigher

Domnului, de modul în care El chiar a făcut „ferestre în cer” și a revărsat binecuvântarea peste noi! Pe fratele l-am considerat trimisul lui Dumnezeu, pentru că doar El putea să răspundă atât de bogat nevoilor noastre. Am trăit un sentiment de protecție din partea Tatălui îndurător. Am avut musafiri cu bun simț, credincioși care au simțit cu noi și până să ajungă să ne întâlnească personal. Și noi am văzut cum Dumnezeu trimite ajutor, deși nici nu știu dacă am apucat să mă rog! Dar El mi-a cunoscut frământarea și ne-a văzut inima doritoare să ofere ce avea mai bun!

Catalogând după bagajele aduse, ne-am imaginat că vor rămâne pentru câteva zile, însă a doua zi de dimineață ne-am despărțit... Atâtea daruri doar pentru familia noastră! Dumnezeu ne-a dovedit că nu e cazul să ne îngrijorăm, El e susținătorul și are corbi pe care îi folosește ori de câte ori dorește și de data asta i-a folosit pentru noi!

Uizi/a caris/i/ar din Suceava

Un parc mobil de distracții, venit tocmai din Iugoslavia, s-a instalat pe un teren neted, nu departe de blocul în care locuiam. Orașul era în agitație, copii din toate colțurile și de orice vârstă soseau în fiecare zi, pentru a testa noile trenule-țe, caruselul săltăreț, pentru a călări căluți din lemn, pentru a se plimba cu mașinuțele electrice sau cu orice minunăție a noii tehnologii. Vacarm, muzică tulburătoare și multă voie bună pentru vizitatori.

Exact în acea perioadă, fără să știm de poziționarea a-cestor vizitatori, am solicitat primăriei aprobarea unui program de evanghelizare în aer liber. Conducerea orașului a în-

Experiențe sau coincidențe?

cuviințat, doar că evanghelizarea s-a suprapus cu activitatea parcului de distracții, spațiul solicitat fiind comun. Și ei primiseră aprobare pentru a-și desfășura activitatea în aceeași locație, primăria neglijând că terenul a fost deja închiriat. Am avut vizitatori din Suceava, corul Bisericii Baptiste „Marana-tha” și fanfara bisericii; aproximativ 50 de persoane erau în vizită în Apuseni. Programasem ca duminica după-amiaza să organizăm un program în aer liber și, între timp, exact în același loc și-au instalat circarii aparatele și au amplasat scena în mijlocul parcului. Ce era de făcut? Cine avea prioritate?

Primarul orașului a fost cinstit față de noi, ne-a spus că avem întâietate și că străinilor li s-a aprobat cu condiția să se înțeleagă cu noi, să negociem o soluție benefică tuturor. Însoțit de un ofițer al poliției locale, m-am întâlnit cu patronul parcului. I-am explicat ce aveam de făcut, ce intenționam să organizăm în ziua de duminică și, surprinzător, patronul era un creștin evanghelic! A zâmbit și s-a bucurat de inițiativa noastră, promițându-ne toată susținerea lui.

A venit și ziua de duminică, o zi plăcută, favorabilă evanghelizării în aer liber. Ne-am adunat la biserică, ne-am bucurat de slujirea cântăreților, iar după programul de după-amiaza ne-am îndreptat către locul de distracție. Zona era ticsită de oameni dornici de relaxare, polițiștii dirijau mașinile și asigurau ordinea, iar noi ne-am strecurat, oarecum pe neobservate. Corul a urcat pe scenă și, până ce oamenii să se dezmeticească și să realizeze ce se întâmplă, muzica s-a oprit brusc și corul a început să cânte! S-a așternut liniștea, priveau toți cu uimire, nu știau ce să creadă, însă muzica le-a atins sufletul și au ascultat cu atenție. Primarul și alte persoane din conducerea orașului erau prezenți acolo și au auzit vestea salvării prin Hristos! Corul a cântat foarte frumos, melodiile fanfarei au răsunat până departe și mesajul Evangheliei a fost proclamat cu putere.

De la blocurile din împrejurimi, oamenii au ieșit la ferestre să asculte și mulți credeau că evenimentul e parte din programul de distracție, atât de rapid s-a realizat predarea de ștafetă. Până s-au dezmeticit împotrivorii, programul s-a terminat și scopul evanghelistic a fost atins!

Ce frumos a deschis Domnul toate ușile, cât de bine s-au legat toate!

Sucevenii au coborât de pe scenă și exact în acel moment au început să cadă primii picuri de ploaie. Fusesse înnorat, însă Domnul a ținut vremea până s-a rostit „aminul” de încheiere! Ploaia i-a împrăștiat pe toți cei care au venit la distracție. Musafirii au plecat spre casă și în seara aceea s-a pornit o furtună aprigă, o rupere de nori. Multe drumuri din zonă au fost blocate de copacii căzuți sau din pricina alunecărilor de teren. Minunea a fost că imediat după ce autocarul cântăreților a trecut spre Turda, drumul s-a blocat din cauza furtunii. Am rămas surprinși, din nou, de modul în care Domnul știe să deschidă ușile de biruință și să le închidă pe cele de blocare, pentru ca lucrarea Lui să fie dusă la îndeplinire.

Din discuția cu primarul, din următoarele zile, am aflat că în mulțimea adunată la sărbătoare s-ar fi aflat și o doamnă cu influență în oraș, care a

fost revoltată de acțiunea pocăiților și a încercat vehement să acuze conducerea orașului pentru aprobarea dată, pentru că le-am stricat distracția cu programul nostru religios. Cum de-a fost posibil ca pocăiții să aibă acces atât de ușor în acțiunea orașului? De ce ne-a fost permis să organizăm activități fără acordul lor? Dar întrebările acestea nu-și mai aveau rostul. Faptul era consumat, Domnul își făcuse lucrarea și comentariile ulterioare chiar nu au mai contat, însă Domnul e și ironic uneori: dacă atunci i-a permis acestei femei să-i batjocorească pe copiii Săi, după ani de zile s-a atins de ea și astăzi este o membră devotată Lui, în Biserica

Sorin Dumitru Cigher

Experiențe sau coincidențe?

Baptistă din Abrud! El ne îndeamnă să punem sămânța, să semănăm Cuvântul „*la timp și ne la timp*”, iar El Se ocupă să îl încolțească și să aducă rod la vremea Lui!

Q/n caJou neașteptat

îmi pregăteam predica pentru duminica ce urma. Mă afluam în biroul bisericii, era seară și priveam spre schița pe care notasem câteva puncte principale, concentrându-mă să o detaliez și să-i găsesc un titlu. În sinea mea mă rugam ca Domnul să atingă inimile noastre prin ea. Ochii mi s-au oprit pe al doilea punct din predică, intitulat „Experiențe cu Dumnezeu”. În timp ce continuam să scriu în dezbaterea acestui paragraf, am fost întrerupt de telefonul care a început să sune. La capătul firului era o doamnă din Lugoj, care m-a sunat să mă felicite pentru că o companie mi-a făcut cadou o cameră de filmat! Nu am avut până atunci nicio cameră și îmi doream una ca să păstrez vii amintirile familiei. Am fost tare curios să aflu circumstanțele selectării mele ca beneficiar și faptul că Domnul a îngăduit să fiu sunat tocmai când mă pregăteam să scriu despre experiențele altora cu Dumnezeu. Doamna mi-a spus:

- Domnule Sorin, vă dau o veste bună, ați primit o cameră de filmat!
- O cameră?
- Da, da, este la mine în mână și sunt încântată să v-o pot aduce!
- Ce surpriză!, am exclamat.

Slăvit să fie Domnul, m-am gândit apoi, că El știe de ce avem nevoie!

Puteam trăi bine și fără cameră, dar Domnul

Sorin Dumitru Cigher

mi-a cunoscut dorința de a filma și de a o folosi eficient. Toate sunt cunoscute de El, viitorul nu îi este străin, însă acționează după voia Sa! Noi nu cunoaștem evenimentele zilei de mâine, însă Domnul este deja acolo și știe cel mai bine cum și când să intervină. Mărturisesc că nu m-am rugat pentru cameră, nu am cerut-o de la Domnul, deși ne doream așa ceva. Copiii creșteau și voiam să rămânem cu amintirile primilor pași, ale primelor cuvinte și Domnul ne-a binecuvântat așa de minunat! În acest caz nu a fost un aparat foto, dar am primit atât de multe de la El! Camera era foarte bună, înregistrările erau clare, sonorul bun, însă Domnul știa că mai mult decât eu, cei din Africa aveau nevoie de ea. Am lăsat-o echipei de slujire „ProAfrica” din Kenya, în iarna anului 2011. Domnul i-a avut și pe ei în vedere și am renunțat foarte ușor la ea, deși ziceam că niciun cadou nu se înstrăinează, dar am înțeles intenția Domnului și n-am făcut decât s-o ajut să ajungă la destinație. Nevoia lor

era acută și aveam convingerea că așa trebuie să procedez. La scurt timp după întoarcerea din Africa, cineva mi-a făcut cadou o altă cameră, astfel că în a doua călătorie în Africa aveam altă cameră de filmat! Prin oameni străini, prin oameni care nu cunosc nevoile, Domnul lucrează și are agenți peste tot! Slăvit să fie El!

Am avut apoi destule motive să termin și punctul al doilea al predicii și, de fapt, am scris întreg mesajul cu multă ușurință și mulțumire, datorită încurajării primite de la Domnul. Dumnezeu a sincronizat teoria cu practica, pentru a-mi da încă un imbold pe calea credinței!

Experiențe sau coincidențe?

^Renovări la Biserică si ues/ea care ne—a încălzii

Consumul de gaz și de lemne era foarte mare la biserica din Abrud și am hotărât cu frații să schimbăm sistemul de încălzire, să-1 facem mai eficient. Proiectul ne-a provocat la o investiție foarte mare. Aveam o parte din bani, am adunat și din biserică, de la membri, iar restul i-am primit din alte locuri, de la oamenii darnici și care au simțit cu nevoile moților.

Am împrumutat ultimii bani ca să putem acoperi toate cheltuielile. Cineva din Oradea a aflat de investiția noastră și de faptul că avem nevoie de ajutor. Acel frate cu inima sensibilă față de țara Moților era originar din Apuseni și s-a lăsat folosit de Dumnezeu, așa încât suma oferită a acoperit exact datoriile avute! Am aflat pe urmă că n-a avut pace, liniște în suflet știind că frații trec prin nevoi; dacă la început a ignorat vocea lăuntrică, până la urmă i-a dat curs, pentru că s-a confirmat a fi vocea lui Dumnezeu. După ce a plătit datoria, a avut eliberare și pace sufletească. Noi am schimbat sistemul de încălzire și am constatat că s-au redus cheltuielile cu cel puțin 50%, iar căldura era foarte plăcută.

În anul acela, puțin înainte de perioada înlocuirii sistemului de încălzire, am venit în fața bisericii cu proiectul „ProAfrica”. Mai multe persoane s-au implicat în această lucrare, biserica a agreat și a susținut acest proiect. Așa că, dacă noi ne-am făcut partea noastră, am dăruit pentru alții mai nevoiași decât noi, la fel, Domnul Și-a făcut partea Lui și ne-a binecuvântat cu finalizarea proiectelor propuse.

La final de an am descoperit că a fost cel mai profitabil an din punct de vedere financiar. Oameni care erau cu inima strânsă în ce privește dărnicia, au început de atunci să se implice tot mai intens în susținerea lucrării din Africa sau din Apuseni. Am experimentat împlinirea motto-ului „*cine udă pe alții, va fi udat și el*”.

JDiserică în casa noului convertii

Timp de aproape doi ani am fost vizitați la biserică de un domn; greșeala noastră a fost că nu l-am prea băgat în seamă, am crezut că nu va fi consecvent și că e mai bine să așteptăm... Timpul a dovedit că era o persoană serioasă, căuta Adevărul și frecventa biserica cu credincioșie. L-am acceptat la cursul de cateheză, a venit cu bucurie și am început perioada de pregătire. A cerut să fie botezat și, pentru că semnele unei vieți schimbate au fost dovedite, nu aveam niciun motiv să-1 respingem. După începerea cursului de asimilare a învățăturilor scripturale, am

constatat că era destul de greu pentru el să participe și la programele bisericii, și la cateheză. Venea la biserică cu bicicleta și nu întotdeauna reușea să vină la curs, așa că am hotărât să-l vizitez acasă și să-i predau acolo noțiunile de bază ale Bibliei.

El era tare bucuros că sunt în casa lui, dar soția lui era o femeie împotrivoare, religioasă, care mă privea cu atâta suspiciune, încât mă simțeam tare prost când trebuia să le calc pragul casei. Transformasem cursul de cateheză în discuții libere, în evanghelizare și veneau mai mulți în camera unde țineam lecțiile; unii erau atenți, alții nu, dar fratele era pătruns de Cuvânt. Proaspăt întors și cu dragostea dintâi față de Isus, fratele își invita fetele, nepoții, ginerii... Am discutat cu soția lui și i-am spus că nu mai vin la ei dacă deranjez...

Sorin Dumitru Cigher

Experiențe sau coincidențe?

Ea era o fumătoare înrăită, însă avea o părere bună despre sine; era religioasă, dar nepracticantă. Iubea excesiv bijuteriile și nu s-ar fi lepădat de ele cu niciun chip. Doamna mi-a zis că pot veni din partea ei, că nu se deranjează, doar că eu mă simțeam deranjat de deranjul ei...

Într-un din discuțiile noastre, i-am spus fratelui:

- Aici, în casa dumneavoastră, trebuie să fie o biserică! Oamenii vă respectă, vin aici și, după botez trebuie să ne adunăm negreșit!

- Oh, Doamne-ajută!, a spus el, entuziasmat.

Fratele ar fi acceptat orice ar fi adus bucurie și pace familiei. L-am botezat și a fost tare fericit, încântat și încurajat. Am stabilit să ne întâlnim în fiecare săptămână, acasă la el, să ne pună la dispoziție o cameră și să își invite familia, vecinii și pe oricine este dornic să audă Evanghelia. El radia de bucurie, soția lui era neagră de supărare, dar optimismul și răbdarea fratelui au biruit-o!

Doamna încerca să fie o gazdă bună, participa la întâlniri din bun simț probabil, însă fața posomorâtă ne transmitea că ne vedea scoși cât mai repede din casă! Dumnezeu a avut răbdare cu ea. Fratele a dat exemplu demn de urmat, a fost un model de creștin față de soție și, după câteva luni de participare la întâlnirile pocăiților, soția a capitulat! S-a îndreptat sfioasă spre mine și mi-a zis:

- Domnul frate pastor (abia mi-am stăpânit râsul auzind adresarea ei), vreau să vă spun că m-am hotărât pentru Domnul! Vreau și eu să mă pocăiesc!

- Slavă Domnului!, i-am răspuns surprins, deși știam că soțul ei s-a rugat foarte mult pentru ea.

- Ce s-a petrecut în viața dumneavoastră?, am întrebat.

- Nu știu să vă explic, mi-a răspuns cu emoție, dar sunt alt om! Nu mai găsesc satisfacție în nimic din vechiul trai!

154 \ Sorin Dumitru Cigher

Dumnezeu a produs transformare în viața ei; L-a descoperit pe Isus, a cunoscut eliberarea de sub domnia lui Sa-tan, de sub viciul fumatului și a fost debarasată de mândria ce-o ținea captivă în întuneric. A participat și ea la cursul de cateheză, tot la ei acasă, pentru ca și ceilalți din familie să aibă prilejul de a asculta Evanghelia, apoi a fost botezată. Era tare nerăbdătoare și a fost atât de fericită, de mulțumitoare Domnului pentru

că s-a îndurat și i-a adus pace, siguranță și iertare! Viciile au devenit istorie, aurul pe care l-a iubit atât de mult, l-a abandonat fără ca cineva să o atenționeze. Continuam să ne întâlnim în casa lor, duminică de duminică, iar părtașia și bucuria resimțite împreună au fost de neînlocuit!

Pentru un suflet salvat s-a meritat orice ocară, orice sacrificiu și împotrivire. Isus a părăsit cerul pentru noi când încă nu-L cunoșteam și felul nostru nelegiuit de a trăi l-a adus ocară.. Și noi să ne „șifonăm” la o primă împotrivire? Ajută-ne, Doamne, să-i privim pe oameni cu ochii Tăi, să-i acceptăm cu dragostea Ta și să ne preocupe salvarea lor! Îmi aduc cu bucurie aminte de acele vremuri, de acea experiență din casa fraților, de familia lor primitoare și foarte ospitalieră de acum!

O plasă cu mâncare

Dependența de Dumnezeu se câștigă în vârtoarea crizei, când nu găsești sprijin decât în sus... Lecția dependenței totale față de Dumnezeu se cimentează atunci când n-ai nimic; în niciun caz când buzunarele îți sunt pline... Bunăstarea omului a creat mai degrabă ateismul, decât credincioșii dependenți de Dumnezeu!

Experiențe sau coincidențe? / 155

Fiecare avem cel puțin o experiență prin care ne aducem aminte de purtarea de grijă a Tatălui ceresc. El lucrează prin oameni, alteori prin evenimente, prin uși deschise, dar a dovedit că știe să aibă grijă de copiii Lui! Poate nu toți credincioșii știu să devină unelte sensibile folosite de Creator pentru ajutorarea altora și atunci El recurge la alte mijloace. Domnul a folosit în vechime niște păsări care au ascultat cu strictețe glasul Său. Mă întrebam mereu de unde au avut acei corbi carne pentru Ilie; probabil au luat-o de la alții, binecunoscut fiind faptul că acest tip de pasăre obișnuiește să fure mâncarea prinsă de animale sau de alte păsări. Oare cine-o fi uitat carnea friptă nesupravegheată? Cine știe, poate că oamenii lucrau la câmp și-au uitat bagajele desfăcute și corbii au trecut, au apucat în cioc și au mers la destinația stabilită de Dumnezeu. Cum de n-au fost ispitiți să o mănânce ei?

La fel se întâmplă cu cei care își pun viața la dispoziția Domnului; sunt nevoiți, uneori, să se lase pe ei, pentru a fi de folos altora. Pentru că niciodată în această viață, profesorii și pastorii nu au avut salarii mari, familiile formate din asemenea combinații au avut lipsuri. Sunt de fapt momente în care Dumnezeu le încearcă încrederea în promisiunea Cuvântului: „*Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi*” (Evrei 13:5). Am trecut prin multe momente în care Dumnezeu ne-a încercat credința. De cele mai multe ori am vociferat, L-am ispitit pe Domnul, L-am întristat prin lipsa răbdării și prin nemulțumirile noastre. Aproape întotdeauna ne-am dovedit a fi lipsiți de credință, dar El și-a dovedit consecvența și credincioșia.

Îmi amintesc de o zi când am rămas fără mâncare și, evident, fără niciun ban în portofel. Nu eram disperată, mai experimentasem asemenea frământări, însă am fost neînțeleptă că am ales să cârtim și nu să ne bazăm pe promisiunile

Sorin Dumitru Cigher

Lui... în ultimă instanță ne-am rugat Domnului, pentru că salariul venea

abia peste câteva zile. La nivel de teorie știam că trebuie să depindem de El, că mâna Lui bună nu ne-a părăsit niciodată, însă în momentele de criză uiți care îți este identitatea în Hristos; te bălăcești în balta necredinței și a mor-măielilor...

În aceeași zi, spre seară, am primit o plasă mare cu mâncare! N-a știut nimeni, n-am cerut, n-am căutat să sensibilizăm pe nimeni, pentru că n-am agreat niciodată cerșetoria directă sau apro-po-urile subtile.

Dumnezeu a știut întotdeauna cel mai bine când să ne ridice la suprafață, ca să nu ne înecăm! El este Același care de secole întregi a îmbrăcat crinii, a hrănit păsările și poartă de grijă omului, așa încât „*n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea*” (Psalmul 37:25). Am rămas surprinși, din nou, de purtarea de grijă a Domnului în momentele potrivite, de nevoie!

'j în oia/d // Ia moarte

Am vizitat multă vreme o familie din zona Abrudului; mergeam cu cina în fiecare lună la sora, membră a bisericii noastre și povesteam cu soțul sorei, care nu era întors la Domnul, îi predicam Evanghelia și îl chemam să se împăce cu El. El mă refuza politicos de fiecare dată, însă nu renunțam și, ori de câte ori aveam ocazia, îl „stresam” cu Evanghelia. Eram perseverent, fiind conștient că poate acea ocazie reprezintă ultimatumul lui Dumnezeu...

M-a surprins într-o zi când mi-a spus, senin, că dorește să se împăce cu Domnul. S-a gândit mult, a simțit cercetarea Domnului și a ajuns la convingerea personală că trebuie să

Experiențe sau coincidențe?

facă pasul credinței, să-1 mărturisească pe noul Domn în apa botezului. Avea în jur de 80 de ani și, din cauza durerilor de picioare, nu se putea deplasa. Am hotărât să-1 botezăm în vana din baia lui, de acasă. Totul era planificat pentru ziua din Joia Mare și ne-am strâns acolo aproximativ douăzeci de persoane. Acest om era nerăbdător să încheie legământ cu Domnul Isus. Dacă până atunci tot amânase, odată pricepută chemarea la mântuire, nu mai avea răbdare; voia să împlinească porunca Scripturii cât mai repede!

Îmbrăcat în alb și fericit cum era, l-am ajutat să intre în apă și l-am scufundat în apa caldută. După ce l-am scos din apă, fața lui a strălucit într-un mod surprinzător, asemenea unei fețe angelice! Era foarte bucuros că a reușit, aproape în al doisprezecelea ceas, să încheie legământ cu Domnul. Toți am privit cu mirare spre fața luminoasă a fratelui! Privirea îi radia, zâmbetul larg de pe fața sa și emoția bucuriei erau molipsitoare. După trei luni de zile, am primit vestea că a trecut la Domnul, că și-a încheiat socotelile cu viața aceasta.

În aceeași zi, un fost coleg de-al său de război, din același leat cu el, frate în aceeași biserică, a trecut și el la Domnul. Locuia pe un alt deal, la o depărtare de câțiva kilometri. De acum aveam două priveghiuri, doi morți, doi frați, prieteni în viața de-aici, care au plecat împreună și spre cea de dincolo. Am ținut serile de priveghi când la unul, când la altul. Ziua înmormântării am planificat-o cu câteva ore diferență. Domnul a mângâiat familia prin împăcarea lui cu Isus și timpul ne-a dovedit că toate erau sub atenta priveghere a Domnului. În providența Sa, El i-a mai

dat o șansă în ultimul ceas al vieții!

Celălalt frate care a trecut la Domnul avea un băiat îm-potrivor; atât el, cât și soția lui erau departe de Adevăr. Pe lângă ei, la înmormântarea care a avut loc în acea după-amia-ză, au fost mai mulți vecini, străini de Evanghelie. Totul a

Sorin Dumitru Cigner

decurs bine, Cuvântul a fost semănat și Domnul 1-a făcut să rodească.

După înmormântarea tatălui, băiatul și nora fratelui s-au hotărât pentru Domnul. Dar și unii dintre vecini, un tată și fiul său au hotărât să pășească după Isus! De asemenea, o bătrânică de 80 de ani le-a urmat exemplul. Toți s-au decis să îl urmeze pe Acela care este deasupra morții, Tatăl orfanilor și Apărătorul văduvelor.

Dumnezeu Și-a arătat puterea în acel an, când în urma unui serviciu de înmormântare din aceeași zonă, cinci suflete s-au împăcat cu Isus, persoane care n-avuseseră tangență cu biserica evanghelică mai înainte. Bucuria a fost mare, atunci când golul lăsat de cei ce au plecat deodată, doi prieteni în viață și nedespărțiți la moarte, a fost ocupat de mai multe persoane. Nimic nu este la voia întâmplării. Îmi aduc și astăzi aminte cu mare bucurie de acel moment trăit și de faptul că puterea Cuvântului a străpuns viețile și a adus roadă. Ei sunt acum fericiți că L-au găsit pe Isus. Au plecat doi și s-au întors cinci! Slavă Domnului pentru dărnicia peste așteptări!

O mașină potriuită pentru misiune

Era a doua zi de Crăciun și am plănuiră cu frații să facem o bucurie credincioșilor dintr-o bisericuță de lemn, situată la patruzeci de kilometri de Abrud, în Luminești. Aceasta era filiala bisericii noastre, unde trimiteam frați sau mergeam personal pentru a da credincioșilor Cina și pentru a-i încuraja pe cei rămași în vârful muntelui, în acea localitate greu accesibilă și uitată parcă de toți.

I-am urcat pe copii în mașină și am pornit către cea mai îndepărtată biserică din Munții Apuseni. Era zăpadă, vântul

Experiențe sau coincidențe?

sufla crengile copacilor și gerul aspru îți amorțea obrazii, dar era bine cât timp ne aflam la adăpostul mașinii încăpătoare, în condiții de iarnă se ajungea foarte greu acolo, așa că după vreo jumătate de oră am lăsat mașinile într-o parcare și am început urcușul greoi pe povârnișul muntelui. Doar cu mașini echipate special de iarnă sau cu mașini de teren ne puteam deplasa până la ușa bisericii.

De la locul unde lăsam mașinile, aveam de mers pe jos, pe drum de munte, aproximativ o oră și jumătate. Acestea erau condițiile vitrege din Munții Apuseni. Soția cu fetița și alte surori au fost luate de o mașină de teren, care a reușit să urce pe drumul înghețat, iar noi, bărbații, am rămas pe jos. La un moment dat, băiatul a obosit și l-am luat pe umeri. Viscoalea și zăpada înghețată ne izbea în față; alunecam pe gheața netedă ca sticla, sudoarea îmi curgea șiroaie pe șira spinării, dar ne străduiam să ajungem. Frații ne așteptau cu soba încălzită, plini de nerăbdare să ne bucurăm împreună, și nu-i puteam dezamăgi. Am făcut de multe ori traseul acesta pe jos, dar atât de greu ca atunci nu mi s-a mai părut niciodată. Urcam plângând cu copilul pe umeri și îl rugam pe Domnul să

ne curme suferința, să ne dea o mașină de teren, pentru ca să putem face lucrarea fără suspine. M-am „certat” cu Domnul și L-am implorat să ne răspundă... Pas cu pas, în tăcere - pentru că nimeni n-avea putere să deschidă o conversație, efortul ne slăbise de orice chef de-a deschide gura - am ajuns sus, în vârful muntelui, acolo unde era situată bisericuța din lemn. Eram obosiți și eu eram ud până la piele. Mi-am dat jos maioul ud learcă, mi-am îmbrăcat restul de haine, am intrat în biserică și am început părășia. Biserica era veche, pereții nu se mai zugrăviseră de cincizeci de ani, o parte din tavan căzuse, ușile și geamurile erau îmbătrânite și pe la îmbinări erau spații atât de mari, încât puteai să privești peisajul imaculat al iernii.

Sorin Dumitru Cigner

Frații musafiri au început să cânte, să-i colinde pe frații obosiți de traiul greu de la munte și, în acord cu melodia interpretată de ei, se auzea și crivățul de afară. O ușă din față era acoperită cu o perdea, menită să-i ascundă lemnul putred, însă vântul ce-și făcuse loc prin crăpăturile ei fâlfâia perdeaua și acompania colindul fraților. Soba din lateral dădea căldură amestecată cu fum, dar acceptabilă în asemenea condiții. Priveam spre copilașii care stăteau în apropierea ușii cu pricina și am fost mahnit de condițiile grele în care erau sortiți să trăiască și să se închine acești frați. Am și astăzi imaginea în fața ochilor, cu soba care dădea mai mult fum decât căldură, cu ușile și geamurile care lăsau viscolul să intre și cu fețele triste ale copiilor din sat, care veniseră să-i cânte Pruncului născut în iesle.

A fost o părășie tare frumoasă, în ciuda condițiilor precare; am plecat bucuroși că am putut fi de folos, că am adus o oază de încurajare în sufletele acestor frați. Am luat-o pe jos, din nou, doar că spre coborâre a fost mai ușor - într-o oră am ajuns la mașinile parcate în vale. Eram conștienți că lucrarea trebuie făcută și nu puteam să cârtim sau, dacă mai eram ispitiți s-o facem, ne războiam cu Domnul în gândurile noastre, fără să ne audă cineva.

După două zile, m-am trezit brusc la ora trei din noapte și n-am mai putut să adorm. Mi-am luat de pe noptieră cartea pe care o citeam, era cartea „Stop mersului la biserică”, și am deschis la pagina 115, acolo unde rămăsesem cu cititul. Titlul noului capitol, „Am nevoie de un jeep”, mi-a atras atenția și mi-a stârnit curiozitatea. Am început să mă întreb dacă nu cumva autorul îmi citise gândurile! Somnul mi-a dispărut complet. Eram interesat și am citit rapid acel capitol care descria experiența primirii unei mașini de teren de către un pastor, în timp ce citeam mă întrebam: Doamne, ce vrei să-mi

Experiențe sau coincidențe?

transmiți? Vrei cumva să ne dai un jeep? După ce am terminat pasajul, somnul mi-a revenit; m-am culcat și am adormit. Am dormit foarte bine până dimineața, când mi-am adus aminte ce am citit și ce mi s-a întâmplat noaptea trecută; m-am întrebat iar dacă Domnul dorește să ne dea un jeep...

În zilele următoare am fost antrenat cu pregătirile slujbei pentru sfârșit de an, ni s-au anunțat musafiri și, prins în vârtoarea activităților, am uitat de întâmplare. La finalul serii de Revelion, m-a căutat un frate și mi-a zis: - Frate, vino repede, am găsit o mașină de teren!

- Unde-ai găsit-o?, am întrebat oarecum nepăsător.
- Musafirii care au venit din Botoșani au un jeep de vânzare!, mi-a răspuns el entuziasmat.
- Lasă!, i-am spus, făcând cu mâna un gest de nepăsare. Eram prins cu ceva treabă și n-avem vreme de povești.
- Hai, frate!, a insistat el și într-un final am ieșit în parcare bisericii. Era o mașină de teren cu volan pe dreapta și nu m-a încântat deloc, deși arăta foarte bine. Probabil pentru că nu aveam bani sau îmi pierdusem nădejdea, nu știu, însă n-am fost entuziasmat deloc. Ne rugam pentru o mașină de teren pentru drumurile accidentate ale zonei și cum nu se întâmplase nimic, îmi pierdusem nădejdea. Am stabilit ca să ne întâlnim pentru negocieri; frații mi-au zis că e mașină bună, că este ce căutăm noi, însă le-am zis că dacă e de la Domnul va fi pentru noi, iar dacă nu, El ne va da ceva mai bun.

După Revelion, în doi ianuarie, am convocat un grup de frați din Asociația „Speranță pentru Apuseni” și am tot discutat situația mașinii. Am întors problema pe toate părțile și, până la urmă, am refuzat mașina din Botoșani pentru că taxele erau foarte mari. Dar am hotărât să continuăm căutările, mai ales că doi dintre frații prezenți ne-au asigurat că ne

Sorin Dumitru Cigner

împrumută banii necesari achiziționării unei mașini ieftine. Am căutat pe internet, am discutat cu cineva din Germania și timp de două zile am încercat în toate părțile. Până la urmă, am găsit o mașină în Pitești, un Mitsubishi Pajero din 1994, mașină de teren, numai bună pentru nevoile proiectului nostru. Menționez că nu am avut niciun ban pentru mașină, am pornit doar prin credința că El ne va purta de grijă! L-am sunat pe unul dintre frații care ne-au promis împrumutul și i-am spus:

- Pace, frate Doru, ce faci?
- Pace Sorin, suntem în concediu!, mi-a răspuns el. (După acea întâlnire, el plecase cu familia la Băile Felix.)
- Am găsit o mașină la Pitești, e exact ceea ce căutăm! am spus entuziasmat.
- Cât costă? m-a întrebat el.
- 4.800 de euro..., i-am răspuns cu dezamăgire în glas.
- Uite ce e, noi nu suntem acasă și trebuie să-mi sun băiatul să văd câți bani am acolo. Te sun imediat să ne înțelegem cum procedăm.
- Bine, frate Doru, ne auzim!, am exclamat cu încredere. A vorbit cu fiul său și acesta i-a spus că are în casă 3.700 de euro. Mihăiță, băiatul mi i-a adus imediat, apoi a plecat la părinți, la Felix. Diferența până la 4.800 de euro am primit-o de la celălalt frate. Am plecat la drum cu credința că Dumnezeu ne va ajuta să returnăm datoria. În ziua de Bobotează, după serviciul avut în biserică, am pornit spre Pitești, împreună cu alți doi frați din asociație: Timi Borza și Jantea Teodor, un frate priceput în cunoașterea mașinilor. Am ajuns spre seară, ne-am întâlnit cu proprietarul, am văzut mașina și ne-a plăcut. Urma să ne revedem dimineața pentru întocmirea actelor.

A doua zi am dus mașina la verificare, am testat-o, am

Experiențe sau coincidențe?

renegociat prețul și-am ajuns la ultimul preț de 4.500 de euro. Ne-am

îndreptat spre locul unde finalizam actele și pe când eram cu ele în mână, m-a sunat un prieten pastor din Timișoara, fratele Eugen Groza. El m-a întrebat ce fac, i-am spus că sunt plecat și el mi-a zis:

- Sorin, cât costă un jeep? Pentru că niște prieteni din America vor să vă ajute să cumpărați o mașină de teren pentru misiunea din Apuseni!

- ăăăă, frate, ce să zic..., am bolborosit, pentru că mi-era rușine, nu știam ce să-i spun! Cum să-i spun că deja am cumpărat mașina?

Dar adevărul te face liber, așa că mi-am făcut curaj să continui:

- Frate Eugen, am cumpărat mașina și tocmai sunt cu actele ei în mână!

- Dar cum, de unde ai avut bani?, m-a întrebat el surprins.

- Am împrumutat!

- Pentru cât timp i-ai primit?, s-a interesat el.

- Nu știu, am răspuns, trebuie să-i întreb pe frați!

- Sorin, sună-i repede și spune-mi cât timp vă așteaptă de bani, te rog!

Trebuie să dau un răspuns urgent prietenilor din America!

- Bine frate, vă țin la curent! am răspuns, răsuflând ușurat.

L-am sunat pe fratele care ne dăduse suma mai mare:

- Pace frate Doru, vă deranjez din nou!

- Pace Sorin, spune, ai luat mașina?

- Da, chiar acum sunt cu actele în mână, dar am o altă problemă, i-am spus eu rapid.

- Care?

- Trebuie să știu, pentru cât timp ne-ai împrumutat banii?

- Păi, stai puțin frate, ce mă grăbești așa? Stai să-L întreb

164 \ Sorin Dumitru Cigker

pe Domnul, să văd ce-mi spune, nu pot să-ți dau un răspuns așa, la repezeală!, mi-a spus el cu voce hotărâtă.

- Și când puteți ști?, am insistat eu.

- Deseară mă duc la biserică și să văd ce-mi vorbește Domnul! Sună-mă mâine, mi-a răspuns el.

L-am întrebat și pe al doilea frate, care era lângă mine și mi-a spus că ne așteaptă un an de zile. Ne-am întors acasă cu mașina proaspăt cumpărată. Era o zi de vineri.

A doua zi, am sunat:

- Bună dimineața! Am revenit, frate Doru, trebuie să știu răspunsul, am spus grăbit.

- Ascultă Sorin, faci ce știi, dar banii nu mai sunt ai mei!, mi-a spus fratele cu calm.

- Stai puțin, n-am înțeles!

- Uite ce mi-a spus Domnul, a continuat el. Eram cu familia în biserică aseară și de cum am intrat, Domnul ne-a vorbit ca banii aceștia dați împrumut să-i lăsăm pentru lucrarea Lui.

- Cum așa?, am spus curios și bucuros în același timp.

- Ne-am întors toți trei la hotel, că între timp a ajuns și băiatul, și cum în biserică nu vorbiserăm între noi, acum ne gândeam fiecare cum să deschidem subiectul. Când le-am spus că Domnul mi-a vorbit să vă donăm banii, ei mi-au răspuns că au avut aceeași încredințare!, mi-a povestit el bucuros.

- Aleluia!, am răspuns plin de încântare.

- Noi dăm banii aceștia Domnului și lucrării Sale, așa că treaba voastră ce faceți cu ei!, mi-a spus el râzând.
- Slavă Domnului!, am mai putut exclama, fericit că era în control.
L-am sunat pe fratele Eugen din Timișoara, i-am povestit dialogul avut cu fratele de la Felix și el a fost la fel de impresionat de modul în care Domnul a lucrat.

Experiențe sau coincidențe? / 165

În următoarea perioadă am primit ajutorul fraților din America, 2500 \$, suficient ca să plătim toate cheltuielile de înscriere și datoria la cel de-al doilea frate care ne-a împrumutat, în data de zece ianuarie am înscris mașina și, analizând timpul scurt în care Domnul a răspuns nevoilor noastre, m-am gândit la drumul parcurs la Luminești, la somnul întrerupt din noaptea lunii trecute, la mașina roșie cu volan pe dreapta care ne-a stârnit curiozitatea și ne-a dinamizat spre c-ăutări... Cât de frumos a îmbinat Domnul toate lucrurile pentru binecuvântarea noastră! Ce mare Dumnezeu avem!

Am trăit experiența aceasta și membrii misiunii noastre au fost cu toții bucuroși că Dumnezeu a înfăptuit această minune chiar sub ochii noștri. Am folosit mașina la renovarea bisericii din Luminești și în alte puncte unde ajungeam greu cu mașinile noastre.

Am învățat că atunci când Domnul te trezește să-ți comunice un plan al Său, nu te supăra pe El! La vremea Lui, El ne-a oferit mai mult decât am meritat!

Din sudalmă în Binecuvântare

Pe un deal, singură, fără curent electric, fără condiții decente de viață, locuia o bătrânică ce își „încuraja” traiul cu băutură, țigări, sudalme, ură față de apropiați și de vecini. Depart de civilizație, femeia aceasta nu știa foarte multe despre creștini, despre pocăiți, ci mai degrabă îi înjura când avea ocazia. Dar Cuvântul are putere de schimbare chiar și în viața analfabeților, a celor împotrivitori, a celor posedați de diferite duhuri, stăpâniți de multe vicii. A auzit Evanghelia la înmormântarea vecinului ei. A rămas străpunsă de Cuvânt și la

vârsta înaintată pe care o avea, a ajuns la concluzia că Isus Hristos este Domnul și că trebuie să încheie legământ cu El în apa botezului. A venit să-mi mărturisească viața ei, cum a eliberat-o Dumnezeu de vicii, de înjurături și de tot ce-a fost vechi. Cât a putut să priceapă a fost suficient pentru mântuirea ei; a înțeles că Isus este Mântuitorul și Cel ce iartă păcatele! La această convingere a ajuns și a fost destul!

După sărbătoarea botezului, cu entuziasmul omului înaintat în vârstă, dar cu manifestarea unui copil, a venit și mi-a mărturisit următoarele: „Dacă aș mai putea trăi încă vreo câțiva ani, că-i tare bine cu Isus și abia acum sunt fericită! Domnul a avut însă un alt plan, să o cheme în adevărata fericire, mai devreme decât s-a așteptat ea. A scăpat de viața vitregă și sărăcăcioasă din căsuța ei afumată și modestă! A strămutat-o în cetatea cu străzi de aur!

Domnul are milă de oricine îl cheamă dintr-o inimă curată; nu se are în vedere trecutul și cine vine la El cu sinceritate, indiferent de vârstă, poate primi adevărata viață, curățită de întinăciunea acestei lumi! Câtă vreme suntem în viață nu-i prea târziu, dar este un târziu când firul vieții

se termină, ochii se închid și ne-am încheiat socotelile cu pământul. Atunci, nimeni nu ne mai poate salva din întunericul veșniciei!

S/sus Se apropie și de ceijără carte

Am cunoscut doi oameni simpatici, aflați amândoi la o vârstă înaintată, locuind undeva pe un deal, departe de civilizație. Ajungeam greu la ei, mai ales în timpul iernii, când drumul se acoperea de promoroacă și cauciucurile patinau, mașina refuzând să se urnească din loc. Domnul nu i-a desconsiderat,

Sorin Dumitru Cigher

Experiențe sau coincidențe?

chiar dacă erau izolați și nebăgați în seamă de semeni. Vârstele lor erau foarte înaintate, în jur de optzeci de ani. Soț și soție, erau analfabeți; nu știau să citească, doar să socotească știau foarte bine. Bărbatul despre care vă povestesc știa anul, luna, ziua, ora la care s-a născut și m-a impresionat cu memoria lui neașteptat de exactă și cu priceperea în ce privește socotitul; dar la citit ori scris se împotmolea. Îmi era tare drag să vorbesc cu el și la cifre ne întrecea pe toți, calculând cu precizie, însă de multe ori ne spunea că dacă ar fi avut capacitate la citit precum avea la socotit, ar fi ajuns departe. Dar condițiile izolate, viața grea de munte, munca la câmp și cu animalele îngrijite încă din copilărie, l-au făcut să stea departe de școală. Era un om muncitor și foarte isteț, îți făcea plăcere să stai în preajma lui.

Nu-mi amintesc cu ce ocazie am ajuns prima oară în casa lor, însă ne primeau cu mare drag de fiecare dată. Le-am predicat Evanghelia și, spre surprinderea noastră, au răspuns imediat provocării Cuvântului; Duhul Sfânt le-a atins inimile, chiar dacă de cei mai mulți erau desconsiderați, fiind neștiutori de carte. El a fost eliberat de viciul fumatului și amândoi au fost nerăbdători să facă legământ cu Isus. Mergeam la ei des, le predicam Cuvântul și, pentru că veneau vecinii și se forma acolo o mică bisericuță, am hotărât să deschidem un punct de misiune chiar în casa lor. Încă dinainte de a se boteza am avut parte de-o părtășie strânsă.

Perioada de cateheză a durat vreo șase luni, pentru că așteptam anotimpul călduros pentru botez și doamna îmi tot spunea că are o singură dorință: să nu moară până face legământ cu Isus. Domnul a ascultat-o și nu a chemat-o în veșnicie, ci i-a hărăzit această bucurie. El se ruga să nu-l lase Domnul fără nevastă! S-au botezat și fericirea, liniștea și siguranța au pus stăpânire pe viețile lor. I-am vizitat și întotdeauna inima le era cuprinsă de o

bucurie neprefăcută. Așteptau altceva acum: întâlnirea cu Isus. Da, Domnul este credincios; El a chemat-o pe ea mai întâi, pentru că era bolnavă și avea o vârstă foarte înaintată. Însă Domnul îi aduce mângâiere fratelui, chiar dacă a rămas singur, într-o zonă foarte izolată. Bucuria mântuirii ajunge în cele mai izolate locuri din lume și unde ajunge mântuirea se schimbă totul în jur. Chiar și la o vârstă înaintată, dacă inima este deschisă și gata să-L primească pe Domnul, nu este târziu!

DKjoariaea

mamei a conuins-o

Era într-o sâmbătă seara și am primit un telefon de la fata unei surori din biserică; cu vocea tremurândă, vizibil tulburată, mi-a spus că mama ei s-a

dus în veșnicie! Fata avea 33 de ani, era o persoană deschisă, comunicativă și avea principii de viață sănătoase. Am încercat să-i spun cuvinte de mângâiere și îmbărbătare. După ce am închis telefonul, i-am spus soției că ceva s-a întâmplat în viața acestei tinere și sunt convins că se va pocăi! Nu știu de ce tot amânase, pentru că era familiarizată cu Scriptura și avusese un exemplu demn de urmat în mama ei. Ne-am întâlnit a doua zi pentru a stabilit detaliile priveghiului și ale înmormântării. Au fost multe lacrimi, multă durere și cercetare în același timp. Am invitat și un pastor din Alba Iulia, care a predicat Evanghelia cu mare putere. Fata sorei nici nu a putut participa la slujba de la cimitir, din cauza durerii și a slăbiciunii resimțite în tot corpul. După înmormântare ne-am despărțit, fără să-mi spună că ceva se petrecuse în inima ei.

În următoarea vineri, aveam întâlnirea de peste săptămână la biserică. Cu puțin înainte de a începe programul, mă

Sorin Dumitru Cigner

Experiențe sau coincidențe!

aflam în biroul bisericii, când m-a căutat și mi-a spus:

- Gata! M-am hotărât să-L urmez pe Isus și să fac legământ cu El!, mi-a spus bucuroasă.

- Ce s-a întâmplat?, am întrebato ridicându-mi sprâncenele.

- Ceva s-a petrecut în viața mea. Am fost miercuri la serviciu, a continuat ea, și eram atât de fericită! Le-am spus colegilor că Isus mi-a schimbat viața și ei s-au uitat cu neîncredere la mine. Au crezut că este din cauza medicamentelor luate în urma pierderii mamei și că-mi voi reveni în curând...

- Și ți-ai revenit?, am întrebat-o zâmbind.

- Nu! Azi e vineri și sunt la fel de fericită și dornică să mă împac cu Domnul mamei mele!

- Mama ta L-a iubit pe Domnul, i-am spus atunci.

- Am fost alături de ea în ultimele clipe, mi-a povestit fata, și i-am văzut fața la întâlnirea cu Domnul! Mama s-a liniștit în ultimele clipe de viață, m-a încurajat că ne vom vedea acolo și înainte de-a închide ochii am auzit-o spunând: „Draga mamei, Isus mă așteaptă și eu trebuie să merg la El! Vreau să știu că te aștept și pe tine să vii la El! Impacă-te cu Isus! Te aștept în cer!” Și a murit!

Era tare nerăbdătoare să-L urmeze pe Isus și aștepta cu emoție ziua botezului. Am chemat-o să depună mărturie în fața adunării și cuvintele ei din acea dimineață au mișcat alte inimi. Mesajul transmis a fost acesta: „Nu așteptați să vă ia Domnul ceva drag ca să vă pocăiți! Mi-a luat ce am avut mai drag pe lume, pe mama, și acum n-o mai am, însă îl am pe Hristos!”

În aceeași zi eram acasă și, în timpul mesei de prânz am primit un telefon de la o altă tânără din biserică, ce crescuse în familie de pocăiți, dar nu se hotărâse până atunci pentru Isus. Dar, la mărturia fetei care urma să se boteze, Hristos i-a

170 \ Sorin Dumitru Cigher

vorbit și dorea și ea să-L urmeze pe Domnul Isus. Așadar, în vara aceea, nouă suflete s-au decis pentru Hristos, toți tineri, fiecare cu propria lui experiență deosebită.

După câteva săptămâni de la înmormântare a primit și rezultatele analizelor mamei. Doctorița care a sunat-o, i-a zis:

- Vă dau o veste bună! Mama dumneavoastră nu are cancer, nu are nimic, așa că trebuie să fiți liniștită! Ce mai face mama dumneavoastră?
- O, face bine! Este la Domnul Isus!

La celălalt capăt al firului s-a făcut liniște, doctorița a rămas fără cuvinte... Fata a fost puternică și a avut curajul să îl declare pe Isus și să spună că Domnul a luat-o la El pe mama ei și că acum este în cer!

Experiența aceasta a fost una plină de dovezi ale prezenței Domnului! El știe cel mai bine cum să descurce lucrurile! Când crezi că totul e pierdut, abia atunci îți dai seama că Hristos este totul și că dacă e prezent în viața ta, n-ai pierdut nimic! Repet cuvintele acestei fete: „Nu aștepta ca Domnul să-ți ia pe cineva drag ca să te hotărăști pentru El!”

Sofia și-a pierdut buletinul

Un fost coleg din Seminar, Daniel Tanc, pastor la Biserica Creștină Baptistă „Golgota” din Oradea, ne-a invitat la biserica păstorită de el. Mi-am luat familia cu cei doi copii pe care-i aveam atunci și am plecat spre vestul țării, însoțiți și de tinerii bisericii. Am ajuns sâmbătă după-amiază și, până i-am organizat și cazat pe tineri, mi-am dus familia acasă la mama păstorului, unde urma să dormim. Am petrecut un timp frumos cu Daniel; am depănat amintiri din vremea studenției,

Experiențe sau coincidențe?

am împărtășit experiențe din lucrare și ne-am încurajat reciproc. Ne-am bucurat de părtășia fraților din biserică și, după slujba de după masă, ne-am întors acasă.

La câteva zile, într-o seară, Daniel mă sună și, după ce am schimbat câteva cuvinte, mi-a spus:

- Zi-mi, te rog, datele soției de pe buletin.
- Stai s-o întreb, am răspuns eu, că nu le știu. O strig pe Dana care-mi dictează CNP-ul, data și seria...
- Spune-mi data eliberării, mi-a cerut Dani, fără să știu ce urmărea cu asta!
- Păi n-o știe, i-am răspuns, stai să-și caute buletinul!
- Hai că aștept!, mi-a răspuns el zâmbind.
- Stai puțin că nu-1 găsește!, am continuat eu convorbirea.
- Păi, unde l-a pus?
- Nu știu, îl avea în poșetă, dar i-a răsturnat conținutul pe masă și nici urmă de buletin!
- Dragă, unde l-ai pus?, i-am strigat soției peste umăr.
- Aici a fost! Nu știu ce s-a întâmplat!, mi-a răspuns ea confuză.
- Lasă, nu-1 mai căuta, mi-a zis Daniel, e la mine!
- Poftim?
- Da, da, e la mine, îți spun eu data eliberării, dacă vrei..., mi-a spus râzând de-a binelea.
- De unde-1 ai?, l-am întrebat curios. Mă gândeam că soția l-a uitat pe undeva când am fost în vizită la ei...
- Am sunat-o pe mama astăzi și am rugat-o să meargă în fosta mea cameră de acasă, încăperea în care ați dormit voi la Oradea, și-a început el lămuririle. Am acolo, așa cum ai văzut, o bibliotecă mare cât tot

peretele. Mama știe că n-are voie să mute cărțile, pentru că eu le știu așezarea și găsesc ușor orice volum.

- Și ce legătură are cu buletinul?, am întrebat nerăbdător.

172 \ Sorin Dumitru Cigher

- Ai răbdare, mi-a spus! Am rugat-o să meargă la bibliotecă și de pe penultimul raft, de la mijloc, cred că a patra carte, s-o scoată din bibliotecă și să-mi citească titlul să văd dacă e ce am nevoie. Când mama a prins coperta cărții între degete și-a tras încet..., pe covor a căzut un buletin, al soției tale!

- Extraordinar! Nu-mi vine să cred, am exclamat!

- Tu-ți dai seama? Exact de cartea aia am avut azi nevoie. Putea să se fi strecurat oriunde în altă parte și să nu-1 găsesc niciodată!

- Dragă, am strigat-o pe Dana, cum a ajuns acolo?

- Copiii s-au jucat în fața bibliotecii cu jucăriile din poșeta mea și printre ele se pare că au găsit ceva interesant și la buletin!, mi-a explicat ea.

- Oh, Doamne, incredibil! Cum de-ai avut nevoie exact de cartea aia?, l-am întrebat pe Dani.

- Era una de comentarii teologice!, mi-a spus el râzând cu subînțeles.

Dacă Domnul nu ne-ar fi surprins atât de plăcut, aveam să răsturnăm iar casa pe dos pentru a căuta buletinul soției! Domnul îți cunoaște toate cărțile din bibliotecă și dacă simți îndemnul să citești una anume, nu sta pe gânduri, cine știe ce surpriză te așteaptă acolo! Dar cel mai important, citește Cartea cărților pentru că acolo îți vei găsi adevărata

IDENTITATE!

Ufejxmuf inspectorului

Soția a susținut examenul de titularizare și a primit un post la o distanță de treizeci de kilometri de orașul în care locuiam. Postul a fost luat oficial în ședința publică, în ordinea

Experiențe sau coincidente?

notelor obținute la examen. Era iulie, vara anului 2009, și din toamnă, de la 1 septembrie trebuia să se prezinte la noul post. Dar soția a avut îndemn să mergem chiar zilele următoare în școala respectivă, să cunoaștem conducerea și să ne informăm asupra claselor, orelor, navetei etc. Când am ajuns în satul cu pricina, dezamăgire mare: postul nu exista! Școala trimisese la inspectorat ca având vacant un post de limba și literatura franceză, însă inspectoratul a greșit și 1-a trecut în listă ca fiind pentru limba și literatura română. Eram tare dezamăgiți! Celelalte posturi se ocupaseră de candidați cu note mai mici și nu știam ce să facem! Posturile erau puține, pentru că unele dispăreau datorită anumitor favoruri...

Dana a sunat la inspectorat, le-a explicat problema și a cerut remedierea situației, pentru că eroarea comisă de ei trebuia reparată. Însă inspectorul s-a dezvinovățit, a vorbit răstit și a lăsat rezolvarea problemei pe seama noastră. Văzând atitudinea lui, am sunat eu la minister și le-am explicat situația. După câteva zile, într-o sâmbătă dimineață, am primit acasă un telefon de la inspectorul de Resurse umane al Inspectoratului Școlar din Alba Iulia. După ce s-a prezentat, dumnealui mi-a explicat că problema se va rezolva în cel mai scurt timp, să stăm liniștiți și să ne prezentăm la următoarea ședință publică. În ziua stabilită, am pășit în

curtea inspectoratului și un coleg de-al soției i-a spus bucuros: „Vezi că este un post de română în Abrud!” Nu ne-a venit să credem! Ne-am uitat pe liste și, într-adevăr, așa era; Domnul făcuse să scăpăm de postul navetabil și să primim unul chiar în orașul nostru. Așa credeam noi atunci, că Domnul a rânduit așa, însă ulterior n-am mai știut ce să credem...

Erau mai mulți profesori de română din Abrud în sală, însă curios a fost că nimeni n-a solicitat postul. Când a venit rândul soției, a semnat pentru el. „Tot răul spre bine”, i-au

174 \ Sorin Dumitru Cigher

spus inspectorii zâmbind, mulțumii că s-a rezolvat atât de simplu situația delicată.

Ne-am întors acasă extrem de bucuroși. A doua zi, început de septembrie fiind, s-a prezentat la școală și de la secretariat a fost trimisă în biroul directoarei cu aceleași cuvinte: „Postul nu există! Noi avem liber pe franceză, nu pe română!” Era prea mult! A doua oară, aceeași eroare comisă de inspectorat! M-a sunat plângând și mi-a spus că renunță, că n-are putere să mai sune la inspectorat. Am încurajat-o cum am știut mai bine, dar eram tare necăjiți amândoi. Ne-am rugat Domnului și am sunat eu la inspectorat, rugându-i să rezolve situația, că oricum noi ne-am săturat de drumurile făcute, de telefoane, de stres și de așteptare înșelată.

De acum, noi stăteam liniștiți, iar inspectorii dădeau telefoane și făceau cercetări, ca să reușească să încropească o catedră. Soția știa că există un post la cinci kilometri de oraș, care însă era ocupat de o persoană influentă. Această persoană nu avea prioritate și Dana a insistat să primească acele ore. I-au spus că nu se poate, că e o situație incertă acolo (deși era cât se poate de clară) și i-au oferit o catedră formată din ore în două discipline, română și latină, în trei școli. Soția a refuzat și a continuat să solicite postul complet, doar pe limba română, aflat aproape de casă. În ultimă instanță, prinși la colț și speriați că instanța va decide, inspectorul adjunct ne-a sunat și ne-a spus că avem postul solicitat! Slavă Domnului am exclamat bucuroși! Și-am fost atât de recunoscători Domnului că, până la urmă, El a avut ultimul cuvânt și aici!

În prima zi de școală, când a dat nas în nas cu profesoara influentă care trebuia să-i cedeze locul și să se mulțumească cu pensia, aceasta i-a spus: „Vedem noi cine pleacă și cine rămâne până la urmă!” Însă Domnul a fost bun și soția a rămas acolo, pentru că El e Suveran! Inspectorul vinovat de toată

Experiențe sau coincidențe? / 175

tărășenia i-a scris un e-mail în care și-a cerut scuze, spunându-i: „Au fost 1836 de înregistrări în listă; două dintre acestea au fost introduse greșit (neintenționat) și ați avut „norocul” să le găsiți de fiecare dată. Vă declar regina ghinionistilor!”

În final, Dumnezeu Și-a arătat dreptatea, și adevărul a ieșit la iveală! Toate sunt în mâinile Lui și nimic nu se întâmplă fără voia Sa! Am luat fiecare pas ca o binecuvântare din partea Lui, chiar dacă atunci când am trecut prin aceste clipe n-a fost deloc ușor! Nu am înțeles, nu am acceptat ușor, ne-am simțit asemenea mingii de ping-pong pe terenul Satanei, însă într-un final, totul a fost pentru binele nostru!

pierdui un copii

Două liniuțe pe testul de sarcină ne-au umplut de bucurie; soția era însărcinată din nou! Ne-am bucurat pentru al treilea copil și nu ne-am imaginat viața altfel, pentru că amândoi venim din familii numeroase. Medicul ne-a dat de gândit la primul ecograf. Sarcina nu se vedea prea bine și i-a cerut soției să revină peste o săptămână. La următorul control, a-ceeși situație! Măsurătorile arătau o sarcină de patru săptămâni, iar după calendar ea trebuia să aibă deja opt săptămâni! Explicația pasivă a medicului din oraș a fost: „Sarcină oprită din evoluție!” Era prea de tot să fie adevărat, că doar soția nu se simțea rău, nu avea nicio problemă. Așa ceva nu avea cum să se întâmple, mi-am spus, și am plecat pe un drum de optzeci de kilometri, până la Sebeș. Era acolo un medic bun, cu care născuse și primii copii, așa că l-am căutat. El a examinat-o la ecograf și... același diagnostic. Surprindere și dezamăgire, tristețe și durere, sentimente de tot felul ne cu-

176 \ Sorin Dumitru Cigher

prindeau, dar mi-am păstrat cumpătul. Am internat-o în spital și am încurajat-o cu cuvintele: „Dumnezeu nu face greșeli”!

Am pornit spre casă unde lăsasem copiii cu niște prieteni, dar pe drum am simțit o lovitură așa de puternică în suflet, încât mi-am vărsat amarul în fața Domnului. Mă gândeam la soția dezamăgită, lăsată în spital. În timp ce conduceam mașina, am plâns ca un copil. I-am cerut socoteală Domnului de fapta asta, L-am întrebat de ce-a îngăduit-o, am fost supărat pe El și am plâns în hohote, fără să mă vadă nimeni. L-am rugat să-mi ia durerea din suflet, măcar atât...

Am intrat în Alba Iulia și, dintr-o dată, toată dezamăgirea, toată supărarea, toată frământarea și toți nervii au dispărut! Instantaneu am fost schimbat. Dumnezeu mi-a dat pace pe loc și încurajarea că El e în control! Nu mi s-a mai întâmplat să trăiesc momente de schimbare atât de bruscă, de la un pol, la altul. Am știut că era mai bine așa... Am avut încredere că știe El ce face și chiar dacă îngăduie să ne treacă pe aici, El nu face greșeli! La fel și soția, a acceptat suferința ca din partea Domnului și chiar dacă rănilor s-au vindecat mai greu, am avut certitudinea că Domnul ne conduce.

Am primit multe încurajări. Cei mai mulți mi-au spus că nu este pierdut; copilul este în cer, printre îngeri, și această încurajare le-am transmis-o și copiilor. Nu întotdeauna se întâmplă cum dorim noi, dar dacă suntem în voia Lui, cu siguranță El ne „*duce la pășuni verzi, ne înviorează sufletele*” (Psalmul 23). Nu am știut noi că nu după multă vreme, Dumnezeu ne va surprinde cu o bucurie dublă și ne va da în schimb nu unul, ci doi copii! Copiii s-au rugat, fără să le spună cineva, pentru frățiorul lor din cer. Acolo, într-o zi, vom primi răspunsul la multele întrebări care ne-au copleșit de-a lungul vieții!

Experiențe sau coincidențe?

SJspiefe care s-au //nu/ lanf

În următorul an, soția a participat iar la examen. Posturile erau puține, concurența foarte mare, examenul era foarte greu, dar Domnul a fost de partea noastră! A luat o notă mare și urma să-și aleagă un post în județul

Alba. Era ziua în care trebuia să mergem la Alba Iulia, să semneze pentru post în ședința publică. Am experimentat, până atunci, ispite care s-au ținut lanț de noi; ne-am dat seama că cineva dorește cu tot dinadinsul să încurce planurile noastre. În după-masa acelei zile urma să ajungem; era absolut necesar să fim acolo, altfel posturile era distribuite celor prezenți.

Aveam de vopsit un geam, după care ne pregăteam să mergem. Soția mi-a spus că nu ne grăbim, avem tot timpul să parcurgem cei șaiszeci și cinci de kilometri, chiar dacă plecăm cu o oră înainte. Era o vreme mohorâtă, dimineța plouase, iar după-amiază a ieșit soarele. Am avut un sentiment ciudat; ceva parcă-mi spunea să mergem mai repede... Am ascultat de acest îndemn și i-am spus Danei că trebuie să plecăm cu două, trei ore mai repede. Ea s-a uitat mirată și i-am argumentat că avem nevoie de o marjă de timp, că cine știe ce se poate întâmpla pe drum... Dacă nu ar fi ajuns la timp la ședința publică, pierdea titularizarea și totul era în zadar. Am lăsat copiii la niște frați din biserică și am plecat la drum. Am călătorit bine pe serpentinele drumului, discutând bucuroși că în sfârșit poate alege postul pe care îl dorește. La un moment dat, soția și-a dat jos centura, pentru că se simțea rău și voia să se destindă. În curba următoare, ne-a apărut în față, dintr-o dată, o mașină mare de teren. Aveam cel mult treizeci de kilometri la oră. Am frânat și am tras tare de volan în dreapta, ca să evit impactul. L-am evitat, însă mașina

Sorin Dumitru Cigher

noastră s-a ciocnit de parapetul de pe marginea drumului și soția a spart parbrizul cu capul. La volanul jeep-ului era o doamnă tânără, care nu cunoștea drumul, s-a pierdut și a intrat pe contrasens... Ea s-a speriat foarte tare, la fel și eu, însă Domnul ne-a păzit de o mare nenorocire. Mașina a fost destul de rău avariată; jeep-ul m-a ricoșat și doar plasticul de la aripa din spate mi l-a dat jos; în rest, partea cea mai gravă a fost la roata din față. Roata a fost praf, jugul, planetara, pivo-ții, parbrizul, maneta de la cutia de viteze și alte piese, toate au fost distruse și mașina nu putea fi urnită. Cel mai important a fost însă faptul că noi n-am pățit nimic.

Atunci, mi-am dat seama că diavolul își făcea treaba. M-am uitat la soție, am întrebat-o dacă e bine și mi-a spus că da, cu excepția unei ușoare dureri de cap. Alți șoferi au oprit să ne dea o mână de ajutor și l-am rugat pe unul dintre ei s-o ducă pe soție de urgență la Alba, ca să nu întârzie la ședința publică. Eu mi-am sunat prietenii, au venit după mașină și, chiar atunci, un frate de credință dintr-un oraș apropiat a trecut spre Alba și m-a luat și pe mine; am ajuns exact la finalul ședinței în care soția semnase deja pentru post. Eram bucuroși că s-a titularizat în sfârșit, că s-a terminat calvarul examenelor anuale, că a luat cel mai apropiat post de oraș. Ne-am întors tot cu acel frate, care ne-a așteptat și ne-a dus acasă. Ne-am uitat la mașină, era distrusă, iar noi aveam planificat ca a doua zi să mergem în concediu. L-am amânat până peste câteva zile și ne-am întrebat de ce îngăduie Domnul toate acestea în viața noastră. Răspunsul a venit mai târziu și am observat, pas cu pas, că, „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc” (Romani 8:28). Mașina era veche, avea douăzeci de ani, și Domnul a văzut că trebuia schimbată.

Experiențe

*sau comei
idente ?*

Uot răul spre bine

Am reușit să reparăm mașina și am plecat în concediu la părinții soției, la Suceava. Am pornit cu inima strânsă, pentru că numai ce trecuseră câteva zile de la accident și drumul era lung. Mașina era reparată, dar nu în totalitate... Dar am plecat cu încrederea că Dumnezeu merge înaintea noastră!

Am ajuns aproape de Turda, l-am sunat pe unul dintre cumnați și i-am povestit ce mi s-a întâmplat; apoi, în glumă, i-am spus:

- Dan, vezi că eu vin la Suceava acum și vreau o mașină! Soția mă privea uimită, știind că n-avem niciun ban și între-bându-se ce m-o fi apucat să întreb de mașină...

- Sigur, tocmai am un Passat de vânzare și ți s-ar potrivi, pentru că nu consumă mult!, mi-a spus el cu entuziasmul omului care tocmai și-a găsit cumpărător la mașină.

- Auzi, chiar vreau să discutăm, îți las Passatul meu ăsta vechi să-1 vinzi tu și-ți dau diferența!, i-am spus încântat de noua idee care-mi trecuse prin cap.

- Ei, stai, să vedem, că nu merge așa ușor. Adică eu nu pot să vând Passatul ăsta care e mult mai nou și tu crezi că-1 voi da pe al tău? Mare credință ai, cumnate!

- Lasă că ajută Domnul! Ne-ntâlnim și povestim!, i-am spus.

Am ajuns cu bine la părinți și a doua zi a și venit cumnatul cu mașina lui, ca s-o vedem. Tare mult ne-a mai plăcut! Văzând-o, ne-am înviorat, dar gândul că nu ne permitem s-o luăm, nu ne îngăduia să ne bucurăm.

Am spălat mașina noastră în exterior și am curățat-o cât am putut în interior. Avea și ceva rugină pe ea, dar nu puteam să o îndepărtăm, așa că am lăsat-o la vedere.

- O vând pe-a mea, i-am spus cumnatului încântat, și mă aștepti de restul banilor...

Dan s-a uitat cu neîncredere la mine, parcă nu-i venea să creadă că vorbeam serios, dar într-un final a spus:

- Bine, numai că mașinile nu se vând așa cum vrei tu, de pe-o zi pe alta...

- Lasă, Dane, cred că Domnul ne ajută! Simt că El va face o minune!, am încercat să-i transmit din optimismul meu.

- Domnul să-ți ajute!, mi-a răspuns cu jumătate de gură.

- Uite cum facem: aici, la țară, nu-s șanse să găsec vreun cumpărător, așa că ți-o dau ție, iar tu mi-o lași pe-a ta, mașina nouă, doar câteva zile!

- Adică... să mă întorc acasă cu vechitura asta? Tu crezi că ajung cu ea până acasă?, m-a întrebat el râzând și ridicând din sprâncene.

- Merge bine, nu te speria, uite ce curată e! Doar ieri am lustruit-o, i-am spus fără să știu că avea să fie ultima mea contribuție la ea... Venisem din Abrud, 450 de kilometri...

Bietul cumnat n-a avut încotro, m-a ascultat și mi-a lăsat mașina. Pe măsură ce mă obișnuiam cu binele, spoream în rugăciune către Domnul ca să-1 ajute pe Dan să găsească un cumpărător pentru mașina noastră. Ne-am rugat, ne-am stre-sat, ne-am frământat. Ne era greu să revenim la Passatul vechi de douăzeci de ani, dar până la urmă ne-am liniștit

înțelegându-ne cu Domnul că acesta ne este semnul: dacă Dan o vinde în perioada aceea de câteva zile, cât plănuisem să rămânem la Suceava, era de la Domnul s-o cumpărăm pe cealaltă, iar dacă nu, ne întorceam acasă așa cum am venit!

Domnul nu ne-a ținut mult în stres și chiar a doua zi, cineva l-a întrebat pe cumnatul dacă mașina e de vânzare... Cumnatul m-a sunat bucuros, uimit peste măsură, că a vândut mașina! A doua zi! Mare ne-a fost mirarea când am primit

Sorin Dumitru Cigher

Experiențe sau coincidențe?

vestea..., dar așa lucrează Domnul; El închide și deschide ușile după bunu-I plac, spre binele nostru! O parte din suma pentru noua mașină am primit-o de la Asigurări, pentru reparațiile pe care le-am făcut, o altă parte a constituit-o suma cu care am vândut-o. Am mai împrumutat ceva și ne-am întors acasă cu noua mașină. Datoria am plătit-o în timp și slavă Domnului că accidentul a fost spre binele nostru!

O decizie neașteptată și înțeleaptă

O prietenă de familie ne-a sunat într-o miercuri seara și ne-a întrebat dacă avem vreo întâlnire de rugăciune, deoarece dorea să participe alături de o prietenă care tocmai o vizita. Prietena nu era membră în biserica pe care o păstoream, dar asista adesea la programele comunității noastre. În fiecare miercuri aveam rugăciune în case, pe mai multe grupe; ne organizaserăm pe diverse cartiere ale orașului și ne întâlneam la părtășie. I-am spus sorei că la ora 19,00 avem rugăciune într-o familie și că sunt așteptate cu mare drag.

Înainte de momentul stabilit, au venit amândouă la noi acasă; le-am primit cu politețe, am discutat mai multe din Scriptură și din conversația avută nu am bănuț că musafira noastră ar fi străină de legământul cu Isus. Limbajul folosit, bogatele cunoștințe despre Dumnezeu și deschiderea pentru Cuvânt m-au determinat să o cataloghez ca având principii sănătoase și mă gândeam să o întreb din ce biserică face parte. Timpul a trecut însă și a venit vremea să mergem la întâlnirea de rugăciune. Am ajuns în casa familiei respective și am avut părtășie pe marginea temei studiate. S-au pus întrebări și am avut un dialog constructiv. Nimeni n-a bănuț că

doamna este doar... aproape de împărăție. Când să plecăm, ca să scuze, probabil, prea multele întrebări ale musafirei, cunoștința noastră mi-a spus: „Sorin, prietena mea nu este botezată!” Acolo, pe hol, am fost ca și străfulgerat și am zis că nu se poate. Comportamentul ei evidenția o creștină cu principii evanghelice, practicantă! Care să fi fost pricina acestei delăsări? Să nu fi înțeles ea importanța legământului cu Isus? Eram tare curios să aflu răspunsurile, așa că le-am chemat din nou la noi și împreună cu soția am povestit multă vreme cu ele. I-am vorbit doamnei despre importanța de a-L urma

pe Isus în apa botezului și am încurajat-o în trăirea aproape de Hristos. Mi-a mărturisit că merge la biserică de cincisprezece ani și că a participat chiar la cursurile de cateheză, însă din pricina înțelegerii diferite a Bibliei în familie, ea nu a vrut să sacrifice familia și a renunțat la botez. Era convinsă de necesitatea acestui act și am încercat să îi explic că nu-i vreme de amânat...

Ea a fost cercetată și m-a întrebat:

- Și pe mine cine mă botează ?

- Eu!, i-am răspuns fără să stau pe gânduri și râzând, crezând că e o glumă...

- Glumim cu lucruri serioase, a spus ea, dusă cu gândul departe. N-aș vrea să plec nebotezată, a mai adăugat doamna.

M-am gândit la cuvintele ei, dar nu-mi imaginam că ea și-a făcut deja planuri...

Pentru că a doua zi, joi, urma să se întoarcă acasă, i-am mulțumit pentru vizită și am rugat-o să revină, dacă mai are ocazia.

- Mâine dimineață la ora zece!, mi-a zis.

N-am știut ce vrea să spună, mă gândeam că va trece a doua zi la zece pentru a-și lua rămas bun înainte de a pleca. A doua zi, la ora stabilită, a bătut la ușă și era îmbrăcată în alb!

Sorin Dumitru Cigner

Experiențe sau coincidențe?

Era împreună cu prietena ei și avea în plasă hainele de schimb. Mi-a spus că e pregătită să o botez! L-a primit pe Isus de multă vreme, n-a avut cum să se boteze și dorea să o facă acum, cu orice preț. Ne-a mărturisit că a avut cea mai frumoasă noapte. Domnul i-a dat atâta pace încât plutea de fericire și a știut că trebuie să nu lase neîmplinită această promisiune. Situația era dintre cele mai serioase; soția colegului păstor i-a adus o rochie care era exact pe măsura ei și ne-a sfătuit să nu o botezăm în vană, pentru că era tânără, sănătoasă și ar fi fost frumos să aibă amintiri dintre cele mai plăcute, în natură, sub privirile lui Dumnezeu! Era atât de fericită că Domnul i-a pregătit până și măsura rochiei, exact pentru ea!

Am sunat câteva persoane din biserică, am contactat și câteva surori care să cânte, am urcat în mașini și, la drum... încotro? Un drum pe care nu-l știam, nu știam unde vom găsi râul, apa potrivită... Asemenea lui Filip, am călătorit până am dat peste o apă. Locul era situat la aproximativ douăzeci de kilometri de Abrud, la poalele unei biserici tradiționale. Era un baraj cu o apă caldă, stătătoare. Ne-am bucurat nespus de acest lucru, știut fiind că, în general, apa de munte este foarte rece, chiar dacă este luna august. Am făcut „slujba religioasă” la poalele dealului, iar slujitorii bisericii, îmbrăcați în straie negre, ne priveau de la distanță, neînțelegând probabil ce se petrece... Era și o intersecție de drumuri, mașinile treceau și oamenii priveau curioși spre malul apei.

Am cântat, ne-am rugat și apoi am intrat în apă. Femeia a depus o mărturie care rămâne înregistrată atât în fața Cerului, cât și în amintirea celor prezenți. A recunoscut că a tot amânat și că Dumnezeu i-a dat această vreme când să-și împlinească dorința aproape anihilată de-a

lungul anilor. Era hotărâtă să-L urmeze pe Domnul Isus până la capăt. După botez, am ridicat-o în picioare și, așa udă cum era, îi lua pe toți

Sorin Dumitru Cigher

în brațe și mărturisea cât de fericită e! Așa ca famenul altădată, era plină de bucurie că Dumnezeu i-a facilitat împlinirea poruncii divine. Ne-am rugat și am încheiat slujba din aer liber. Am plecat fiecare la casele noastre și ea spre casa ei.

Ulterior, ne-a povestit că orele pe care le-a petrecut în mașină până acasă au fost cele mai frumoase; simțea prezența Domnului și bucuria mântuirii! Hristos a dus-o pe aripi de vultur spre casă. A doua zi dimineata, familia i-a observat comportamentul. Mama, bunica și unul dintre copii au întrebat-o ce s-a întâmplat de este așa de fericită. Băiatul i-a spus: „Mamă, ești suspect de fericită!”. Le-a mărturisit experiența și mama a întrebat-o: „Pe noi de ce nu ne învață popa aceste lucruri importante?”. Da, într-adevăr, aceste lucruri nu se învață de către cei care au interesul să țină ascuns adevărul Evangheliei. Cine îl descoperă cu adevărat, descoperă fericirea vieții!

Anumite decizii se iau la timp, altele sunt luate prea târziu, însă Domnul i-a îngăduit acestei doamne să ia decizia până n-a fost prea târziu. Chiar dacă ce s-a întâmplat este atipic, principiul rămâne valabil: credința în jertfa lui Hristos, pocăința de păcate și apoi mărturia unui cuget curat, a unei vieți transformate și dedicate lui Dumnezeu! Slăvit să fie Domnul că El cheamă și astăzi, iar cine răspunde chemării este binecuvântat și aici pe pământ, dar mai ales în veșnicie!

Omuf cu mâna parafizaiă

Un telefon primit de la soția unui domn paralizat, ne-a făcut să ajungem urgent în casa acelei familii, situată într-un sătuc de munte, departe de oraș. Era o așezare izolată pe niște coclauri pline de noroi, cu case puține, răsfirate și sărăcă-

Experiențe sau coincidențe?

cioase. Domnul respectiv se exprima greoi, din pricina accidentului suferit și își ținea mâna atârnată pe lângă corp. Nu știam de ce atâta grabă, dar am înțeles că sentimentul de vinovăție și de frică de veșnicie e accentuat. Am ajuns în casa acelei familii, ne-am rugat, am împărtășit Evanghelia și multe alte experiențe din viață. Domnul respectiv ne-a primit cu mare drag, însă preotul din sat s-a sesizat și ne-a interzis să mai călcăm pe acolo; i-a întors chiar pe oameni împotriva noastră. Nu ne-am lăsat intimidați și ne-am dus din nou. Am aflat că enoriașilor li se ceruse să ardă în foc Bibliile primite și influența preotului a biruit. Cu acest om (preotul) am avut multe discuții; mi-a interzis să mai pun piciorul în „parohia lui”, m-a amenințat și a încercat să influențeze comunitatea să respingă orice picior de pocăit. Am continuat să mergem fără să fim speriați de comportamentul acestui om îmbrăcat în haine negre, care avea sufletul la fel de negru de supărare, ori de câte ori afla că mergem în zona „stăpânită” de el. Noi am fost invitați de familia prezentată și nu am intrat pe teritoriu interzis. Satul nu era imperiul preotului!

Domnul paralizat ne-a mărturisit că în trecut a ascultat de preot și a aruncat Biblia în foc, dar de atunci nu mai avea liniște. I s-a spus că e o carte păgână, că e a sectarilor și să nu se spurge cu ea. M-am gândit

atunci că poate judecata lui Dumnezeu i-a atins mâna, trupul. „*Cine-apăcătuie, omul acesta sau părinții lui de s-a născut așa?*”, întrebau ucenicii altădată, după cum consemnează Ioan 9:2. Și la fel mi-am pus și eu întrebări în legătură cu situația omului ce-mi stătea înaintea... Nu ne putem juca cu dreptatea lui Dumnezeu. Omul era bine intenționat; voia doar să nu-L supere pe Domnul și a ascultat de sfatul preotului. Dar cât 1-a îndepărtat acesta de adevăr! Sufletul pierdut era aproape de-a lua o decizie importantă în momentul de cumpănă al vieții, dar liderul său spiritual 1-a

Sorin Dumitru Cigher

oprit, întorcându-l din drumul sincerității și al pocăinței.

Doamne, ai milă de toți cei care țin cheile împărăției, căci *nici ei nu intră în ea și nici pe alții nu-i lasă să intre*. Ura a devenit foarte mare din partea celui preot și multe amenințări și acuzații ne-au fost adresate.

Noi ne-am văzut de treaba noastră, fără să ținem cont de aceste intimidări prostești. Am vizitat alte familii și au existat multe alte persoane cu care am discutat. Am reușit să împărțim Bibliei, să semănăm Cuvântul, care va aduce rod la vremea hotărâtă de Semănătorul suprem!

Jireohu p

Aveam o relație aparte cu un preot în vârstă, aflat aproape de pensionare. Mă primea cu mare drag în casa lui și atât el, cât și preoteasa erau deschiși pentru Evanghelie. În discuțiile avute a recunoscut lacunele din biserică pe care o păstorește și faptul că singurul drum al vieții este calea Domnului Isus. Am fost primit bine ori de câte ori i-am călcat pragul; era deschis pentru orice discuție sau acțiune care aducea beneficii comunității.

Într-o zi, l-am vizitat și i-am dus diverse materiale creștine evanghelice, precum reviste, broșuri, predici audio, pe care le dorea cu mare pasiune, pentru că avea un respect deosebit pentru marii predicatori neoprotestanți. Niciodată nu și-a arătat dezacordul față de evanghelici. În acea perioadă, singurul ziar care se distribuia în Munții Apuseni și despre care am povestit în capitolele anterioare, avea o pagină religioasă. Timp de o bună bucată de vreme, redacția mi-a oferit o pagină în interiorul publicației, pentru a scrie mesaje cu caracter creștin. M-am bucurat că niciodată

Experiențe sau coincidențe?

nu mi-au cenzurat scrierile. Le-am redactat în stil evanghelic și le-au publicat exact așa, predici întregi fără cenzură. Doar că, după mai multă vreme, s-au sesizat preoții și influența lor mare a determinat anularea articolelor scrise de noi. Însă a fost suficientă perioada de început, pentru că învățăturile importante au fost răspândite, învățături legate de nașterea din nou, divinitatea lui Isus, importanța Bibliei, crucea, moartea, învierea și multe mărturii ale lucrării evanghelice. Am publicat și un articol cu titlul „Biblia la români”, în care am atins realitatea tristă din țara noastră, faptul că românul este creștin fără Biblie. I-am îndemnat să citească Biblia, să se întoarcă la Scriptură! Și „Ziarul de Apuseni” a ajuns și în mâinile acestui preot deschis spre învățătura evanghelicilor.

Am ajuns în casa preotului și, după multe discuții pe marginea articolului din ziar, a conștientizat faptul că românul trebuie să se întoarcă la

Scriptură. După câteva săptămâni, m-am întors la el și am fost uimit de ceea ce mi-a spus. Mi-a mărturisit cu entuziasm că în ultimele duminici le-a prezentat oamenilor importanța Scripturii, le-a spus să citească Biblia că e singura carte care ne îndreaptă pașii înspre Dumnezeu, îndemnul lui a fost foarte categoric, spunându-le oamenilor că au nevoie doar de Scriptură, nu de alte cărți! Mi-a povestit cu atâta bucurie această experiență trăită în biserică pe care o păstorea! Apoi, cu glas ferm, convins de realitatea vorbelor rostite, a adăugat: „Mă apropii de pensionare și după pensionare vreau să fac legământ cu Domnul Isus! Dacă o fac acum, îmi taie pensia...”.

Nu l-am judecat pentru neîncredere în purtarea de grijă a Domnului, ci m-am gândit că El atinge și inimile preoților și poate să-i întoarcă cu fața înspre El! Aceasta este dorința și rugăciunea românilor evanghelici, ca Dumnezeu să trezească oamenii religioși din țara noastră, creștinii cu numele! Starea

Sorin Dumitru Cigner

de adormire ne cuprinde încet și pe noi; tindem să ne mulțumim cu o viață formală, așa că haideți să ne trezim! „*Vegheați și rugați-vă*”, a fost recomandarea Domnului din ultimele zile trăite pe pământ!

Seara deciziei/ar

Am fost găzduit la o familie din biserică. Mă aflu în Germania și, obosit cum eram, abia am așteptat să mă pun în pat! În timpul cinei însă, familia s-a reunit la masă și atmosfera s-a destins, oboseala a dispărut! Am fost primit foarte bine, acceptat ca de-al casei, deși abia ne cunoscuserăm, și familia ospitalieră m-a impresionat în mod deosebit pentru dedicarea ei față de Domnul. M-am simțit ca în România și mi-am făcut prieteni dragi acolo. A doua zi, duminică, ne-am petrecut-o în biserică; am prezentat lucrarea din Apuseni, am predicat și-am vorbit despre implicarea noastră în Africa. A fost o zi plină de încurajare și multe persoane s-au arătat dornice să ni se alăture la susținerea copiilor din Kenya și Tanzania; acea biserică a „adoptat” treizeci și patru de copii în Africa.

Seara, după serviciul divin, m-am întors la aceeași familie și am servit masa cu trei băieți, unul dintre ei fiind băiatul gazdei. Le-am vorbit de relația cu Isus și i-am întrebat de ce întârzie să-și predea viața în mâna Domnului. Am stat împreună multă vreme și am discutat între noi, părinții tânărului asistând doar și probabil că se rugau. Am împărtășit cu ei multe aspecte din Scriptură, au fost întrebări, nedumeriri, răspunsuri, clarificări... Ne-am învârtit în jurul credinței primite ca dar personal și întrebarea finală, centrală, a fost dacă vor să trăiască așa, bazați pe credința părinților sau doresc să

Experiențe sau coincidențe?

aibă o credință vie, personală? Duhul Sfânt i-a cercetat într-un mod neașteptat și toți trei s-au decis pentru Domnul chiar în acele momente! La terminare ne-am rugat și-a urmat un moment emoționant, când mama și tata și-au îmbrățișat băiatul cu recunoștință, și nu numai pe el, ci pe toți trei, i-au încurajat și i-au încredințat în brațul puternic al Tatălui ceresc. A fost momentul deciziei personale. Au fost multe lacrimi de bucurie. La scurt timp, au mărturisit aceasta în apa botezului și viața lor continuă și astăzi după principiile clare ale Scripturii. Am plecat din

Germania și, după doi ani am primit invitație la nunta acestui băiat, Daniel. Uitasem de acea seară, dar el și-a amintit că l-am provocat să-și predea total viața Domnului, și a insistat să participăm la nunta lui. Ne-am reîntâlnit, era acum un mire fericit, ne-am bucurat împreună și mi-a rămas în amintire ca un copil pe care Hristos l-a salvat din formalismul tineresc și din credința despre care a crezut că se moștenește de la părinți. Nu s-a mulțumit că a crescut în casa unor creștini, ci și-a dedicat, personal, viața lui Dumnezeu. A ales să aibă o credință personală în Hristos!

[Renooare Ia jBuminești

Lumineștiul era un sat de munte, cu o populație redusă ca număr; doar în cătunele romilor găseai tineri și copii, în rest erau bătrâni care nu se puteau dezlipi de casa în care au trăit o viață, ca să-și urmeze copiii în alte părți. Aveam acolo o comunitate mică de creștini evanghelici. Biserica era din lemn, cu un model rustic în exterior, frumos lucrată, așezată strategic pe vârful unui deal. În interior însă era pustii de-a binelea. Podeaua veche, tavanul care stătea să cadă, pereții

Sorin Dumitru Cigner

crăpați, geamurile vechi și ușile stricate formau încăperea în care se adunau duminică de duminică credincioșii. Vara era bine, însă iarna vântul sufla în interior și zgomotul era sumbru, înfiorător. Soba veche emana multă căldură, dar tot atâta fum, pentru că hornul nu exista și fumul se împrăștia în podul bisericii, iar surplusul era absorbit de hainele noastre. Clădirea era întreținută, dar era așa de veche, încât putregaiul, igrasia și deteriorarea avansată puseseră stăpânire pe ea.

În primăvara anului 2011 am fost invitat în Germania, la o biserică de români, să prezint lucrarea pe care o desfășurăm în România. Am povestit despre condițiile vitrege în care își duc veacul atâția oameni în Țara Moților și am pus câteva imagini cu lucrarea de la Luminești, dar m-am axat pe detalieră lucrării din Africa, desfășurată în parteneriat cu fratele Adrian Giorgiov. La finalul programului, am dat mâna cu oamenii și foarte mulți au fost interesați de lucrarea „ProAfri-ca”, mai puțini de cea din Apuseni. Am schimbat câteva vorbe cu doi tineri, Sorin Lazăr și Claudia și, pentru că timpul era foarte scurt n-am putut povesti multe, ci doar le-am dat numărul de telefon și adresa de email.

M-am întors acasă și, după câteva zile, am primit un telefon din Germania; era același tânăr, Sorin Lazăr, care mi-a adus aminte că îmi promisese că mă va căuta; m-a întrebat de bisericuța de pe munte. Mi-a mărturisit că în timp ce rulau pozele pe videoproiector, Domnul i-a pus pe inimă să ajute această biserică. Eu n-am prezentat nevoile bisericii din Luminești, pentru că nu aveam vreun plan de a renova această clădire, dar dacă Domnul l-a sensibilizat la câteva poze, cine eram eu să mă împotrivesc? M-a rugat să măsoz geamurile și ușile și mi-a promis că el se va ocupa de înlocuirea lor, că ni le va trimite din Germania. Am făcut ce mi s-a cerut și ușile binecuvântării s-au deschis atât de ușor, încât interiorul bisericii a

Experiențe

sau comL

idenfe?

fost transformat în mod radical. Am hotărât cu frații din Abrud să ne

apucăm de renovat. N-am avut bani, dar am avut încredere că Cel care a demarat lucrarea o va duce la final, dar o va și finanța! Între timp, m-am apropiat foarte mult de acest tânăr, mi-a devenit prieten, mi-a mărturisit că frecventează biserica de multă vreme, dar n-a încheiat legământ cu Domnul. Și-a arătat dorința să-l botez eu, așa că l-am invitat în România și în acel an l-am mărturisit pe Domnul ca Mântuitor în apa botezului! Rudele lui din țară au participat la bucuria sa. Având pasiune pentru biserica din Luminești, Sorin m-a pus în legătură cu un prieten - cumnat, care deținea o firmă de materiale de construcții. I-am prezentat proiectul și fratele ne-a promis materiale în valoare de 5.000 de lei. Frații din Apuseni s-au mobilizat, am cărat materialele acolo cu mașina de teren primită și în luna noiembrie a anului respectiv am făcut inaugurarea. Prietenul care a adus geamurile și ușile din Germania, a cumpărat scaunele și mai multe alte persoane ne-au ajutat cu materialele, până la finalizare.

Am văzut pas cu pas mâna Domnului și am constatat că El nu ne dă totul dintr-o dată, ci cu porția, ca să învățăm dependența de El. N-am știut de la început cine va cumpăra soba, cine va plăti mobilierul, însă Domnul a purtat de grijă la momentul necesar. Frații erau iubiți de Domnul și chiar cu drumul anevoios, aflat la distanță mare de orașul nostru, lucrarea s-a finalizat pentru că „*la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință*”. Mașina de teren cumpărată prin mila Domnului ne-a fost de un mare ajutor; toate materialele le-am cărat cu ea la munte.

Sorin Dumitru Cigher

r Dumnezeu are simful umorului

În timp ce eram în Germania, am vrut să le cumpăr copiilor ceva cadouri și m-am plimbat prin Flohmarkt, împreună cu gaza la care eram cazat; piața era plină cu tot felul de lucruri vechi, vândute altora, mai ales străinilor. Am străbătut piața atent la fiecare obiect aflat pe tarabe, cu ochii măriți de curiozitate și îmi aminteam de copilărie, când tata ne ducea la piața de vechituri din Arad și ne cumpăra încălțăminte din piață. Lucrurile de aici erau frumoase, unele aproape noi și era imposibil să pleci acasă cu mâinile goale.

Aveam doi copii pe atunci și încercam să găsesc jucăriile potrivite. Erau așa de multe, încât nu mă puteam hotărî. La un moment dat, mi-am oprit privirea asupra unor bebeluși (asta își dorea Sara) și m-am gândit să-i cumpăr că erau asemănători și ca să nu se certe. Erau doi bebeluși negri, probabil că proveneau din Africa, fată și băiat. Cum eram implicați de multă vreme în ajutorarea micuților africani, m-am gândit că e cadoul potrivit pentru copiii mei, mai ales că eram în Germania pentru „ProAfrica” și în câteva zile aveam să zbor spre „continentul negru”, în prima mea călătorie tot cu același scop. Copiii mei știau multe despre sărăcia de acolo și când întâlneam pe stradă vreun copil mai negricios, mă întrebau dacă este din Africa.

Am cumpărat păpușile negre, le-am transmis copiilor că le aduc o surpriză și, când am ajuns acasă și am despachetat, surpriza a fost și mai mare când și-au dat seama că sunt gemeni! Semănau leit, doar că erau fată și băiat! Nimic sugestiv până aici... Darius n-a fost prea încântat de ei, însă i-a adoptat Sara pe amândoi, i-a îmbrăcat în roz și în albastru și

nu a fost deloc deranjată că au pielea diferită de a ei.

Experiențe sau coincidențe?

Uisu/ae a merge în

încă din copilărie mi-a plăcut să citesc despre misionarii lumii, să călătoresc alături de ei în Africa, India, China etc. Mă gândeam de mai multe ori că mi-ar plăcea să ajung și eu, măcar o dată, în Africa. Am renunțat la visul acesta, pentru că era prea departe de a se adevăra. Africa era un continent greu accesibil pentru mine și mă gândeam că cel care ajunge să pună piciorul în această parte a lumii, are un har special din partea Domnului.

În apartamentul din Abrud aveam boxe în toată casa și ascultam Vocea Evangheliei pe internet. Eram la masă, în bucătărie, când tocmai rula o emisiune despre o lucrare ce se făcea în Kenya. Mi-a trezit interesul și i-am rugat pe copii să mănânce în liniște ca să putem asculta. Am auzit despre condițiile vitrege pe care le au acei copii din Africa, despre faptul că mănâncă o singură dată pe săptămână o mâncare caldă la biserică, despre nevoile lor... Pe măsură ce auzeam povestea, nu puteam crede că așa ceva e adevărat! Am vrut să mă conving și am sunat la RVE din Oradea. Am discutat, am pus întrebări și am rămas fără cuvinte.

Totul a început cu un simplu telefon în urma difuzării emisiunii „ProAfrica”. Am luat legătura cu coordonatorul proiectului, cu Adrian Giorgiov din Oradea și așa a început lunga noastră colaborare. Am cerut detaliile acestei lucrări și am primit toate informațiile de care aveam nevoie.

În următoarea săptămână am prezentat bisericii acest proiect de parteneriat, au fost foarte deschiși și l-am început destul de firav. Lucrurile au început să se dezvolte tot mai mult și a, ajuns la implicarea mai multor biserici, din România și din străinătate. Proiectul s-a derulat conform strategiei

Sorin Dumitru Cigner

lui și noi am început să colaborăm încă de la debutul său. Am sprijinit mai mulți copii, mai întâi prin credincioșii din Apuseni, care au fost sensibili și au dăruit cu inima deschisă. Ulterior am participat la mai multe emisiuni la radio, în urma cărora am fost contactat și lucrarea a luat amploare. La început au fost doar opt copii sprijiniți de cei din Apuseni, dar încet, încet, numărul a crescut; după prima emisiune, de la treisprezece copii sprijiniți în Africa, am ajuns la treizeci și trei de copii. Numărul s-a tot mărit... șaptezeci, apoi o sută și interesul pentru ajutorarea acestor micuți a tot crescut până astăzi, când doar prin Asociația „Speranță pentru Apuseni” susținem peste 200 de copii adoptați în Kenya și Tanzania. Este adopția virtuală sau la distanță, cum mai este numită. Suntem în colaborare cu Fundația Umanitară ITM din Oradea, al cărei coordonator este Adrian Giorgiov. Domnul a fost îndurător și așa au prins cei din Apuseni gustul de a se implica în țările sărace și uitate de lume.

După câțiva ani de colaborare, de susținere a proiectului „ProAfrica”, am primit de la Adrian Giorgiov invitația de a-l însoți în Africa. Ideea îmi surâdea și m-am gândit atunci că ar fi frumos să-mi împlinesc visul din copilărie. Cu entuziasm și în pripă, am răspuns afirmativ, fără să mă gândesc prea mult la ceea ce implică aceasta. Pe de-o parte aș fi mers

pentru ca să pot susține proiectul pe mai departe, povestindu-le oamenilor ce am văzut cu ochii mei, pentru că până atunci vorbeam doar prin credință, însă pe de altă parte nu îmi permiteam acest lux, costurile fiind foarte mari. Dar i-am răspuns că vin și ne rugăm Domnului pentru rezolvarea problemei financiare.

Am intrat în direct la RVE Sibiu și am prezentat lucrarea din Africa. N-am pomenit nimic de bani, că așa avea nevoie de ei ca să ajung personal în Africa. De fapt, nici n-am pomenit

Experiențe sau coincidențe?

că mă voi duce în Africa. Cineva a ascultat emisiunea și Dumnezeu i-a cercetat inima. Nu era o persoană evanghelică, dar i-a spus soției că dorește să mă ajute să merg în Africa și că îmi plătește biletul! A fost impulsul care m-a făcut să înțeleg că e voia Domnului să merg. Treptat, Dumnezeu a rezolvat acoperirea tuturor cheltuielilor. Am fost ajutat de prieteni, de familii și de persoane pe care nu le-am cunoscut. Biletul era foarte scump, cheltuielile erau mari și doar cu ajutorul altora am reușit să plec.

Se apropia ziua și tendința era să împing tot mai spre toamnă problema, doar că lucrurile s-au schimbat și am primit vestea că în trei luni plecăm. Mă gândeam că mai am timp destul, dar evenimentele au luat o nouă întorsătură, astfel că a trebuit să plecăm în mai puțin de o lună de zile. Am fost nevoit să-mi fac vaccinurile și pentru asta am mers la Arad. În decurs de câteva zile am rezolvat cu cele peste zece vaccinuri necesare protejării de bolile întâlnite în acea parte a lumii. Soția, care a fost întotdeauna pentru această lucrare, m-a susținut chiar dacă nu i-a fost ușor, însă a știut să-și păstreze emoțiile bine ascunse. Între timp, am și căutat informații despre țările pe care urma să le vizităm.

În ziua de 16 februarie 2011 am pornit spre continentul contrastelor, zonă ce cuprinde păduri de nepătruns și pustiuri nesfârșite. Alături de Adrian Giorgiov am poposit o noapte în Budapesta și apoi, dis-de-dimineată, ne-am îmbarcat spre Amsterdam, Olanda. Acesta a fost primul meu zbor cu avionul. În timp ce acesta se înclina în zbor, mă gândeam că ne prăbușim. Doar eu știu ce-a fost în mintea și în inima mea...

Am așteptat câteva ore și apoi ne-am îmbarcat în avionul spre Kenya. Urma să călătorim opt ore și aveam timp suficient să studiez ce se întâmplă cu avionul când se înclină... Mi-a fost întotdeauna frică de înălțime și când priveam pe geam, mă

Sorin Dumitru Cigher

cuprindeau gândurile negre... Am ajuns în Nairobi seara târziu și am constatat că eram îmbrăcat gros, cu bocanci și cu două pulovere, pentru că la noi era iarnă, pe când în Kenya era vară și oamenii purtau tricouri și pantaloni scurți! Primul contact a fost cu diferența de climă; o căldură amețitoare ne-a izbit în față de cum am coborât din avion. Transpiram, curgea apa pe mine și nu-mi doream decât să ajung mai repede la hotel, ca să mă debarasez de hainele groase!

Al doilea contact a fost legat de privirile oamenilor. Cel de la viză s-a uitat urât la mine; avea o față neagră, dar de fapt așa erau toți. Sau poate că în lumea aceea neagră ni se părea că suntem priviți diferit, pentru că eram printre puținii albi. Când am ieșit din aeroport, m-am simțit ca în Gara de Nord din București: agitație, hărmălaie, numai negru am văzut

în fața ochilor; toți așteptau pasagerii și priveau curioși spre noi. Imediat am fost descoperiți de Bernard Kabaru, prietenul și coordonatorul proiectului pe dimensiunea africană, alături de Titus, ajutorul coordonatorului. A fost simplu să ne identifice...

De la aeroport am plecat spre locul de găzduire; nu erau lumini pe stradă și nu am văzut semafoare și nici semne de circulație. M-am tot mirat, dar colegii mi-au atras atenția, cu zâmbetul pe buze, că sunt în Africa. Abia am pășit pe „continentul negru”, că am și pus foarte multe întrebări. Am fost obosit și m-am culcat, însă știam de țăntarii periculoși, astfel că mi-am acoperit patul cu perdeaua care era deasupra; doar că aceasta era plină de găuri. Pe la ora cinci, m-am trezit de bâzâitul unui țăntar care a pătruns în interiorul perdelei și mi-a dat multă bătaie de cap până l-am prins; apoi am adormit din nou.

M-am deșteptat la ciripitul păsărelelor, având impresia că visez. Am plecat de la zăpadă și de la temperaturi cu minus și dintr-o dată sunt în toiul verii. Am ieșit din cameră și un

Experiențe sau coincidențe?

soare arzător m-a întâmpinat în prag. Mă aflu într-o grădină deosebită; orchestra păsărilor de mai multe feluri ne ura „Bun venit”, totul era verde și plin de flori, care mai de care mai frumoase; copacii înalți erau înverziți și eu aveam impresia că sunt în paradis. A fost o experiență extraordinară să treci de la rece la cald așa de brusc.

Era prea frumos să fi fost Africa doar atât. După-amiază însă am intrat în adevărata Africă. Am vizitat familii, biserici, școli, grădinițe și toate ne-au sensibilizat prin sărăcia profundă și prin strigătul tăcut de disperare.

Privirile acestor oameni te răscoleau; am vizitat o familie și ne-am întâlnit și cu copiii sponsorizați de familii din România. Mi s-a rupt inima de durere când am văzut condițiile în care locuiesc. Pământ pe jos, pereți din tablă ruginită ondulată, saci vechi de rafie, găuri și murdarii, ca ornament pe pereți (unii țineau loc de perdele și de zugrăveală), paturi sărăcicioase, iar ca mâncare niște intestine de pui, prăjite. Veniturile foarte mici nu le permit să-și cumpere mâncare; nu există locuri de muncă și copiii care nu merg la școală n-au nicio șansă să iasă din acel mediu.

Am participat și la biserica din Ruaka; felul lor de închinare mi-a plăcut foarte mult! Chiar dacă sunt flămânzi, se închină din toată inima, sunt plini de energie și însetați, flămânzi după Cuvânt. Alături de ei, am trăit momente ale închinării adevărate. Am vizitat copiii ai căror sponsori din România le-au trimis scrisori, poze, bani și cadouri. Bucuria a fost așa de mare încât nu se poate descrie în cuvinte. Ce am constatat în prima călătorie a fost faptul că există o sărăcie lucie, un primitivism mare, din punctul nostru de vedere, al europenilor; însă ei s-ar acomoda greu într-o lume civilizată.

Am rămas fără cuvinte, am plâns cu ei, m-am întristat de tot ce am văzut. Sărăcia este de nedescris. Copiii de la o școală nu aveau jucării, ci doar cranii și oase de animale pe

198 \ Sorin Dumitru Cigker

post de jucării; tablele erau pereții vopsiți în negru, iar socotitoarea era compusă din pietricelele culese în drum spre școală. Nu aveau geamuri la

școli, nu aveau bănci confortabile, ci toate erau din lemn neșlefuit, primitive.

Am avut senzația că ne-am întors în timp cu cel puțin o sută de ani. Nu aveau curent electric, nu aveau condiții minime de viață, nu aveau apă decât la distanță mare, și aceea murdară. Venitul unei persoane care muncește zece ore pe zi este mai mic de doi dolari. Prețurile sunt extrem de mari. Pâinea este un lux, produsele de bază sunt rare și nu au acces la ele. Mâncarea obișnuită este un mălai fiert (ugali), atunci când se poate; de multe ori, din lipsă de lemne, acesta nu este sută la sută fiert.

Călătoriile se fac de cele mai multe ori pe jos. Toată lumea merge pe jos. E aglomerație mare în toată perioada zilei. Este greu să te rătăcești în Africa, pentru că dacă nu știi ceva, în orice oră din zi poți întreba pe oricine întâlnești pe drum.

Din Kenya am zburat spre Tanzania. Aici, căldura în miez de noapte, ne-a obosit. În Dar es Sallam, capitala Tanzaniei, este o căldură umedă care îți taie respirația dacă nu ești obișnuit, fiind chiar la Oceanul Indian. Am călătorit peste 500 de km spre Iringa, unde aveam să poposim o săptămână de zile. Am vizitat și aici multe locuri, familii, grădinițe, biserici etc. Am descoperit că animalele sălbatice sunt la ele acasă, adică nu sunt îngrădite. Girafele, elefanții, bivolii și leii sunt pe marginea drumului, cum întâlnești la noi vaci și oi pe câmpie. Asta e Africa, plină de surprize.

Am vizitat și copilul pe care noi, ca familie, l-am adoptat. Frank avea atunci opt anișori și era orfan de ambii părinți. În dimineața respectivă, mătușa lui Frank i-a spus: „Astăzi vom mânca fasole”. Ei nu aveau însă nimic, nu aveau fasole în casă, însă ea a crezut, a avut încredințarea că vor avea această

Experiențe sau coincidențe? / 199

mâncare. Nu știa de vizita noastră, nu știa că noi le vom duce de mâncare. La ora 11 am ajuns la ei, cu plasele încărcate de mâncare și, când a văzut fasolea în plasă, a început să plângă. Am trăit împlinirea unui act de credință pentru această femeie, care știa că trebuie să mănânce fasole, dar care nu avea nimic în casă. La timpul potrivit, am sosit și credința i-a fost întărită. I-am dus haine și jucării copilului, însă nu știa să se joace, nu văzuze niciodată jucării și se uita la ele cu atâta mirare, întâlnirea a fost emoționantă și binecuvântată!

Am participat la biserica din Kidete, unde ne-am bucurat de cântările pline de viață ale membrilor; cu tot elanul și cu toată râvna au participat la închinare. Am avut parte și de surprize: trei copii la binecuvântare. Pentru fiecare copil trebuia să ne rugăm, luându-l în brațe. Mă rugam în română și eram tradus în engleză, iar din engleză se traducea în swahili, deci rugăciunea era făcută de trei ori pentru fiecare copil. Unul dintre copii era băiatul judecătorului din oraș; doar soția era creștină și și-a adus feciorul la binecuvântare; „nime-rindu-se” să fim acolo, ne-au cerut să oficiem binecuvântarea. Ne-au primit cu mare drag; priveau la noi curioși și nu prea înțelegeau de ce noi suntem altfel, pentru că ei au impresia că toată lumea este neagră și că doar noi facem excepție. Primirea pe care am avut-o din partea copiilor orfani m-a făcut să plâng și inima să-mi fie frântă de durere la ceea ce am văzut; atâta sărăcie și atâta nevoie de dragoste...

Prețurile era mari și în Tanzania, salariile foarte mici și sărăcia era mai accentuată ca în Kenya. Am călătorit și aici foarte mult, am mers pe dealuri și prin văi să-i căutăm pe copiii pe care românii i-au adoptat. Am luat multe interviuri de la ei, am văzut condițiile de viață în care trăiesc și am fost mulțumitori Domnului că ne-am născut în România! Africa este un continent deosebit de sărac, care merită vizitat chiar

Sorin Dumitru Cigner

și numai pentru a conștientiza că poate fi și mai rău decât în România. Ne-am întors după o călătorie de peste 3.000 de km în Kenya și în Tanzania, cu mașina, și alte câteva mii cu avionul. Am fost obosiți, epuizați de haosul care domnește în aceste zone, de mentalitatea diferită de a noastră și, mult mai mult, de sărăcia întâlnită la fiecare pas. Am ajuns din nou în Europa și dorul de casă s-a accentuat. Am revenit la anotimpul de iarnă și am trăit același șoc, în sens invers: din vara călduroasă am intrat în plină iarnă friguroasă, cu multe grade minus. Prima călătorie mi-a sensibilizat inima, m-a făcut să prețuiesc mai mult lucrurile pe care le am și să nu mă axez pe cele pe care nu le am; m-a făcut să fiu și mai implicat în lucrarea de susținere a proiectului „ProAfrica” și să vorbesc cu mai multă pasiune pentru ajutorarea acestor copii flămânzi.

5Q6ancfonaf cfe oameni, prețuit ae Dumnezeu

Coboram de la biserica din Luminești, într-o zi de la sfârșitul iernii. După primul deal ne așteptau mai mulți copii de romi care veneau la biserică odată cu noi, dar care acum ne-au așteptat și la ieșirea din sat. Am oprit mașina și am văzut un băiat încălțat cu șlapi și cu șosete în picioare. Picioarele lui mi-au atras atenția și l-am întrebat de ce este fără încălțăminte... N-a spus nimic, doar și-a scos șlapii și și-a dat jos șosetele. Ce-am văzut atunci m-a șocat! Degetele erau îndoit sub talpă și picioarele deformate îți creau o senzație de repulsie și milă în același timp. Avusese doi ani când suferise accidentul; se urcase pe plită ca să-și ia pâinea ascunsă acolo de

Experiențe sau coincidențe? / 201

mama, fără să conștientizeze că soba era încinsă... Avea doisprezece ani acum și picioarele s-au vindecat de la sine în tot acest timp, adică mai mult s-au deformat, pentru că degetele erau lipite unele de altele și încovoiate spre talpa picioarelor.

Nu putea să calce pe toată talpa, mergea mai mult pe călcâie și, din cauza umflăturii din față, nu putea să încălze decât șlapi; uneori l-am văzut cu cizme de cauciuc cu câteva numere mai mari decât i-ar fi trebuit lui. I-am căutat pe părinții lui și am descoperit o cocioabă cu două camere în care locuiau împreună cu cei șase copii ai lor. Nu m-am mirat de neglijența lor... Cine să umble pe la medici? Din ce să achite cheltuielile de spitalizare? Au preferat să-l lase în voia sortii... Le-am cerut părinților acordul pentru a-l ajuta, deși nu știam cum voi proceda. Am prezentat cazul mai întâi bisericii chiar în după-amiaza respectivă și, privind pozele pe ecran, toți au fost de acord să-l ajutăm.

Domnul a sensibilizat și alte inimi. Același prieten din Germania, Sorin Lazăr, a fost gata să suporte cheltuielile privind operația. În câteva săptămâni l-am internat în spitalul din Cluj pentru operație și medicii i-au

făcut mai multe intervenții la un singur picior; la al doilea a fost operat după o vreme în care primul s-a vindecat complet. Copilul e fericit acum, pășește normal, nu mai are dureri, aleargă, joacă fotbal și slavă Domnului că s-a terminat cu suferința.

Ce am înțeles din această experiență? Uneori trecem nepăsători peste nevoile oamenilor, nu știm ce se află dincolo de zâmbetul de pe față, dacă nu suntem disponibili să comunicăm, să arătăm că ne pasă! Dumnezeu ne-a chemat să fim sensibili la nevoile celor din jur și nu să ne închidem ochii, inimile și buzunarele.

Prietenul din Germania spunea adesea: „Faptele vorbesc!” și mi-am dorit să fac din aceste banale cuvinte o realitate

Sorin Dumitru Cigher

pentru viața mea. Treceam adesea pe lângă acești copii; când urcam pe jos ne însoțeau până la biserică, glumeam cu ei, le împărțeam pâine sau dulciuri, ne rugam și cântam împreună, dar nu i-am întrebat niciodată de nevoile lor... Însă Domnul a adus și ziua aceea când inimile și buzunarele s-au deschis pentru binefacere! Angajații de la „Protecția copilului” din zonă știau de caz, dar doamnele mi-au spus că e irecuperabil... Domnul cel bun și milos a avut altceva de zis și, ce bine că întotdeauna, El are ultimul cuvânt!

dispărui cheile

Ne-am pregătit apartamentul pentru zugrăvit și am împachetat totul. Am depozitat cu grijă obiectele fragile, am adunat perdelele în saci, cărțile în cutii și am eliberat treptat întreaga cameră, pentru a corecta și vopsi pereții. Era necesar să zugrăvim măcar o dată pe an, pentru a acoperi desenele copiilor și negreala cauzată de fum. Am făcut curat printre hârtiile adunate de-a lungul timpului. Aveam încă multe cursuri din facultate și reviste cu reclame care ocupau spațiul, așa că ne-am debarasat de cele inefficiente și am aruncat multe în cutiile din fața teracotei, urmând să le punem pe foc.

Colegul meu, George, era vecin cu noi. Doar un perete despărțea locuințele noastre și ne înțelegeam foarte bine. Ne-am sprijinit reciproc de-a lungul celor zece ani de slujire împreună în Apuseni. Când era plecat în America, ne lăsa cheile apartamentului său, ca să-l supraveghem, să-l aerisim și, în caz de o situație neprevăzută, să putem intra în el. Ani de zile ne-a dat cheile și am fost foarte precauți cu ele, folosin-du-le doar la nevoie. Aveau locul lor pe raft, într-un coșuleț și

Experiențe sau coincidențe?

nu se atingeau nimeni de ele, copiii știind că sunt inaccesibile lor. Copiii își făcuseră un trenuleț din cutiile depozitate în cameră, aveau vagoane și locomotivă, chiar chei pentru a porni motorul și se jucau voioși, iar noi ne vedeam liniștiți de munca noastră. Ce chei folosesc ei? Unde le-au găsit? Au voie cu ele? Erau întrebări care nu ne-au trecut prin minte atunci, pentru că eram prea ocupați și dornici să terminăm cât mai repede.

Am terminat cu zugrăvitul, am adunat mizeria din casă, am ars toate hârtiile în foc, am aruncat lucrurile uzate și le-am așezat la locul lor pe celelalte. După câteva zile, am fost nevoit să intru în apartamentul colegului, probabil pentru a aerisi. Am căutat coșulețul de paie, l-am

găsit la locul lui pe raft, însă cheile... nicăieri! Le-am căutat în jurul coșulețului, printre celelalte obiecte aflate pe mobilă, dar nu erau de găsit! Am răscolit toată casa, am cotrobăit prin sertare, prin dulapuri, am ridicat canapeaua și am tras dulapul, ne-am uitat prin fiecare ungher al locuinței... nici urmă de chei. Am scotocit chiar și în lada cu lemne și disperarea ne ademenea tot mai mult; gândul că le-am aruncat devenea tot mai sigur cu fiecare zi scursă și lipsită de reușită! Când am verificat cu atenție și fiecare jucărie din casă, aruncarea lor era singura certitudine viabilă.

Am intrat într-un stres greu de explicat. Rușinea, sentimentele de incapacitate și deznădejde ne-au doborât de-a bine-lea. Cheile n-au apărut chiar dacă ne-am rugat și ne-am stresat. O săptămână am tot frământat lucrurile, am încercat variante și soluții și ne-am rugat pentru o minune! Știam că Domnul cunoaște fiecare colțișor. El vede unde se află și L-am rugat să ne arate unde sunt, ca să mergem să le luăm! În mai multe rânduri am visat că le-am găsit, dar când mă trezeam din somn, tare mai eram dezamăgit, pentru că visul reprezenta

Sorin Dumitru Cigher

doar acumularea îngrijorărilor din ziua precedentă; dimineața o luam de la capăt.

Într-o dimineață, am primit încredințarea că le voi găsi, pentru că a fost diferit de visele avute până atunci; n-am fost niciodată fanatic, însă atunci am știut că e ceva special. Călăuzirea a fost precisă: m-am trezit din pat, am mers direct la sobă și am băgat mâna în cenușă. Am scos o primă cheie care mi-a dat curaj să mai caut și, până la urmă, trei chei negre, urâte, cu plasticul topit și desperecheate străluceau în palma mea! Am trezit-o repede pe Dana, i-am povestit ce-am pățit și am fost uimiți de intervenția neașteptată! Am fost direcționat fără cuvinte, printr-o senzație aparte, simțită în interior. I-am dat slavă Domnului pentru această minune palpabilă, concretă. Și soția m-a uimit prin ceea ce mi-a spus:

- Știi că trebuia să arunc cenușa din sobă de mult timp?

- Și de ce n-ai făcut-o?, am întrebat-o.

- Pentru că n-aveam cu ce! Ultima dată mi s-a rupt paleta și am tot amânat să curăț teracota.

Bineînțeles că nu era greu de încropit altă lingură pentru a scoate cenușa, însă Domnul a știut să amâne acțiunea, pentru a ne da izbăvire din situația epuizantă. Când am ajuns la capătul puterilor, la punctul în care eram conștienți că doar El ne mai poate ajuta, Domnul a intervenit! Chiar dacă pare o situație banală, pentru noi a fost una extrem de importantă; să pierzi lucruri încredințate nu este așa de simplu. Domnul ne-a ținut în tensiunea aceasta până la capitulare și ultima soluție a fost El, deși trebuia să fie prima... Lucrurile mici ne-au pregătit pentru lucrări mult mai mari în viitor!

Experiențe sau coincidențe?

O^roolezne cu ochii

Eram acasă de câteva zile și am observat un punctuleț mic și negru, în ochi. Nu mă deranja, așa că nu l-am luat în seamă. După o vreme, am constatat că e ceva în neregulă și am încercat să-l scot, dar n-am reușit

și l-am abandonat.

Am planificat să mergem la Cluj, la spital, pentru a-1 opera pe acel băiat ars din Luminești. Am ajuns în oraș, medicul l-a examinat și a stabilit internarea și operația lui, iar eu m-am dus, între timp, la oftalmologie ca să-mi scoată punctu-lețul negru din ochi. Doctorița a încercat să-l extragă, dar nu a reușit. Mi-a dat vestea că trebuie să mă opereze... Eram bulversat, șocat! Am mers pentru un copil care avea probleme cu picioarele și, de fapt, eu aveam probleme mai mari cu ochiul? Ce era așa de grav de trebuia operat?

Am stabilit cu doctorița ca în câteva ore să fiu prezent și m-am trezit în sala de operație. M-au îmbrăcat corespunzător; personalul medical era pregătit și în timpul intervenției m-au întrebat ce s-a întâmplat. Le-am povestit că am fost în Africa și le-am relatat ce am făcut acolo. În timp ce doctorița se mira de ceea ce găsea acolo, eu îi vorbeam de proiect și de posibilitatea pe care o are de a ajuta și ea copiii subnutriți. S-a tot minunat, a întrebat una alta și „minunea” a ieșit la suprafață. Și-a chemat colegii să vadă și am rămas toți uimiți că în pensetă era un vierme de aproximativ un centimetru, proaspăt scos din ochiul meu. L-au analizat și mi l-au dat „la pachet”, în formol, ca să-l păstrez ca amintire, cadou din Africa. Operația s-a terminat, m-au bandajat și m-am întors acasă văzând doar cu un ochi. Am plecat cu doi și m-am întors cu unul bandajat, însă dau slavă Domnului că l-am depistat la timp și că El a deschis ușile pentru remediere. Totul a decurs bine, ochiul s-a

Sorin Dumitru Cigtier

vindecat rapid, copilul a fost operat, dar viermele l-am pierdut. Această experiență m-a făcut să nu dau înapoi, dimpotrivă, am fost și mai dornic să mă implic alături de Adrian Giorgiov și să promovez proiectul „ProAfrica”. Vizitele erau însoțite de pericole diverse, însă am avut convingerea că Domnul ne poartă de grijă.

Cjxtincfere prin

Când cauți cu adevărat un lucru, Dumnezeu intervine și-ți răspunde la momentul potrivit! Mi s-a confirmat asta într-o seară, când, după difuzarea emisiunii „Un nou început”, moderată de Monica Apolzan din Sibiu, am primit un telefon de la o doamnă care și-a mărturisit experiența cu glas tremurat, dar plină de bucurie în același timp.

Lucra în grădină, era o zi de vară și deși avea mult de lucru, la un moment dat a simțit un imbold să lase totul și să intre în casă. Îndemnul era tot mai intens, așa că i-a dat importanță, și-a lăsat uneltele din mâini și a pășit în cameră. Radioul era pornit și a fost captată tocmai de relatările despre „ProAfrica”. Vorbeam despre copiii flămânzi din Africa și despre adopțiile la distanță care pot fi făcute de către ascultători. A început să plângă, mâinile îi tremurau și a fost uimită să constate că Domnul tocmai i-a răspuns la rugăciuni! Ea nu avea copii și se gândea de multă vreme cum să ajute și unde să ajute... Răspunsul i-a venit atunci seara și era atât de bucuroasă că poate sprijini! Chiar atunci m-a sunat și a „adoptat” trei copii. Se întreba cine a trimis-o din grădină. Cine i-a pus pe inimă să pășească imediat în casă? Cine a deschis ușa spre un act de caritate? Răspunsul ei a fost întotdeauna: DUMNEZEU!

Experiențe sau coincidențe?

„!Pra7l/rica^a în

O familie din Spania finalizase proiectul de susținere financiară în care era implicată și se gândea cum și pe cine să ajute. După rugăciune și frământare, soția Leia a primit un telefon de la o prietenă din țară. Aceasta i-a povestit că tocmai auzise la RVE Suceava despre proiectul „ProAfrica”, dar pentru că ascultase doar spre final, a rugat-o pe Leia să ia legătura cu noi, căutând datele de contact pe internet. Ea mi-a scris, i-am lăsat numărul de telefon și soțul ei, Alex, m-a sunat în scurtă vreme; le-am povestit despre ceea ce facem în Africa. Au decis atunci să adopte unsprezece copii din Africa. Au văzut răspunsul la rugăciunile lor, au fost încântați și s-au implicat trup și suflet în această lucrare. De când s-au implicat total în acte de caritate, de susținere a copiilor nevoiași, nu doar din Africa, ci și din România, au văzut cum râuri de binecuvântare sunt revărsate peste ei.

Radioul a avut un rol important în răspândirea acestei lucrări; eram contactat de persoane din Cluj, din Oradea, din Arad, din Suceava și primele cuvinte erau: „V-am auzit la radio și vrem să știm mai multe despre proiectul din Africa!” Vocea Evangheliei este ascultată de oameni de pe toate continentele și mesajul pătrunde atât în casele, cât și în inimile lor.

fa cfin ^București

Am primit un telefon prin care o cunoscută actriță, fostă cântăreață, îndrăgită de iubitorii de film, s-a prezentat și mi-a mărturisit că a auzit de proiect, că este încântată și că ar dori și ea să se implice. Am stat de vorbă, i-am explicat ce

Sorin Dumitru Cigker

facem și i-am trimis poze cu copiii flămânzi. Două ore a plâns în fața pozelor, nu a putut crede că sunt copii așa de năpăstuiți de soartă, atât de săraci. A adoptat și ea un copil și a început să spună și altora despre aceasta. A fost un ambasador al proiectului printre vedetele din România. A fost încântată și emoționată. După primirea fotografiei și a datelor despre copil, și-a sunat părinții și le-a spus: „Sunteți bunici! Am adoptat un băiețel! Ea a influențat și o persoană importantă din politică, un bărbat sensibil, care m-a sunat și mi-a povestit că vrea să dea o mână de ajutor micuților africani. Dumnezeu S-a îndurat de aceste suflete și am ajuns să discutăm despre Evanghelie, să le prezint mântuirea prin Hristos, și nu datorită faptelor de caritate!

Ziarele au preluat imediat anunțul doamnei de pe un contul de socializare și au publicat poza băiețelului african și informațiile potrivit cărora actrița este susținătoarea unui copil adoptat la distanță, un copil din Tanzania. A fost invitată la emisiuni televizate și ce a făcut această doamnă nu a reușit să facă nimeni! A pledat pentru biserica evanghelică, a promovat valorile creștine, a accentuat motivațiile sincere ale celor implicați în ajutorare și a vorbit despre actele de caritate făcute de oameni dezinteresați de popularitate sau de a-și lua răsplata aici, pe pământ. A fost luată peste picior de multe ori, datorită cuvintelor de susținere rostite cu încredere, dar Domnul S-a folosit de sinceritatea ei și Și-a dus lucrarea mai departe. A fost ironizată de un prezentator de emisiune printr-un articol în care susținea ideea că sunt destui copii

nevoiași în România și artiștii se implică la capătul lumii. Doamna a cerut dreptul la replică și a fost invitată să dea mai multe explicații în direct. Astfel, a fost invitată la această emisiune, la o televiziune importantă în România. Înainte de a intra în direct, m-a rugat să o ajut cu informații mai multe și m-a întrebat dacă

Experiențe sau coincidențe?

pot interveni prin telefon, în direct, să explic ce facem în Africa. A început emisiunea, ea era degajată, am avut senzația că a trimis-o cineva acolo să ne reprezinte; a vorbit cu atâta pasiune despre creștini! M-au sunat în direct, am intervenit și moderatorul a fost foarte ironic, zeflemitor la început. După mai bine de zece minute de explicații, m-a întrebat, cu convingerea că în sfârșit a descoperit motivul ascuns al acestor acțiuni de caritate:

- Ați fost să-i încreștinați pe africani?

- Nu, domnule, ne-am implicat în ajutorare pentru că Biblia ne învață asta! Credința practică e credința adevărată, i-am răspuns cu îndrăzneală!

- Care e procentul creștinilor în Africa?, a continuat el, insistând să mă determine să spun ceea ce așteaptă.

- Sunt creștini în procent de 80%!, i-am răspuns și aceste cuvinte se pare că l-au convins să încheie subiectul.

Spre final, mi-a reproșat că doresc să-1 fac și pe el baptist și i-am explicat că singura mea dorință e să se lase de păcat și să-1 primească pe

Hristos! Atunci, foarte hotărât, a zis:

- La păcat nu vreau să renunț, este prea mișto păcatul să renunț la el! Și a adăugat: „Hai, sala, ce spuneți, nu ne lăsăm de păcat, așa-i?” Însă în sală s-a făcut liniște, n-a aplaudat nimeni... El s-a schimbat la față și, într-un târziu, influențați de cei din culise, oamenii au început să aplaude. Dar s-a văzut clar că nimeni nu i-a aprobat atitudinea de rămânere în păcat! Emisiunea s-a încheiat și, în culise, i-a povestit actriței starea lui. A rămas șifonat de dialogul avut în direct, chiar dacă stăpânea bine ironia; intenția i-a fost de a-și bate joc de cei implicați în proiect, dar Dumnezeu nu i-a permis!

Actrița a continuat proiectul și și-a susținut mai departe copilul. Când am călătorit a doua oară în Africa, am sunat-o din Tanzania și copilul adoptiv a vorbit cu ea la telefon, în

Sorin Dumitru Cigiier

limba engleză. A fost foarte emoționant pentru ea!

Acest moderator, care a ales păcatul, a fost ulterior înlăturat de pe ecran, emisiunea lui s-a dizolvat, a încercat un alt format care, de asemenea, n-a prins la public și astăzi este exclus din televiziune. S-a făcut de râs în fața tuturor! Nu m-am bucurat de insuccesul său, însă așa se întâmplă când alegi păcatul și te lauzi, cu vehemență, în fața unei țări! Dumnezeu să aibă milă de toți cei care trăiesc în păcat și aleg acest lucru de bună voie. Cu Dumnezeu nu e de jucat!

Sucrarea continuă

La întoarcerea din prima vizită în Africa, am participat la o emisiune radio, la RVE Oradea. După prezentarea lucrării și a proiectului în dezvoltare, am primit multe telefoane. M-au contactat oameni interesați

tot mai mult să se implice, oameni dornici să ajute. Au fost sensibilizate persoane din toate păturile sociale și economice: bogați și săraci, politicieni, profesori, medici, muncitori, studenți, orfani, pensionari, elevi, copii. În bisericile din țară și din străinătate s-a prezentat această lucrare și mulți oameni și-au deschis inima pentru sprijinul copiilor. Proiectul s-a născut în inima Domnului și prin deschiderea lui Adrian Giorgiov, și a continuat cu implicarea multor persoane sensibile din Germania, Spania, Austria, Franța, Italia, Republica Moldova, SUA, Ungaria și România.

Am văzut cu ochii fizici cum a binecuvântat Domnul lucrarea, dar niciodată nu am crezut că se va extinde așa de mult și că se vor implica atâtea categorii de oameni. Slăvit să fie Domnul pentru aceasta și pentru toți cei implicați!

Experiențe sau coincidențe?

Zjeciuiia/a cf/n Banii câștigați la nuntă

În urma renovării bisericii din Luminești, rămăsesem cu o datorie de 4.000 de lei, bani pe care trebuia să-i achităm la un magazin cu materiale de construcții. Într-o întâlnire a comitetului, am hotărât să ne rugăm mai intens, pentru ca să putem plăti toată datoria. Nu aveam alte resurse, banii se terminaseră și singura opțiune era rugăciunea fierbinte.

Luni dimineața am plecat la Sinaia, la o conferință cu păstorii. În timp ce eram la masa de seară, am fost sunat de doi tineri, proaspăt căsătoriți.

Mă întâlnisem cu ei o singură dată, într-o biserică din țară, când am prezentat proiectul „ProAfrica” și ei au adoptat la distanță un copil.

Discuția s-a derulat cam așa:

- Pace, frate Sorin! Noi suntem Ionela și Vlad și ne-am întâlnit la Făgăraș ultima dată!
- Da, îmi amintesc!, am răspuns după câteva clipe de gândire.
- Noi ne-am căsătorit, am avut nunta și ne-am decis să dăm zeciuiala din banii câștigați!, au spus ei cu entuziasm.
- Oh, înțeleg!, am spus, încurajându-i să continue.
- Ne-am tot gândit cui să dăm banii aceștia și v-am ales pe dumneavoastră! Știm că aveți proiecte în zona Munților Apuseni, așa că v-am sunat să vă întrebăm dacă aveți unde direcționa această sumă...
- Sigur, asta nu e o problemă!
- Este o sumă de 4.000 de lei, au spus ei cu entuziasm!
- Nu-mi vine să cred!, le-am spus cu emoție. Este exact suma pe care noi o datorăm în urma renovării bisericii din Luminești!

Și le-am explicat cum, numai cu o zi înainte, am discutat

Sorin Dumitru Cigher

la comitet problema sumei datorate. Ce bucuroși au fost tinerii că Domnul S-a folosit de ei ca să ne binecuvânteze! Dumnezeu a știut foarte bine când să-Și trimită corbii să ne ofere ajutor. Așa s-a renovat această frumoasă clădire și frații care se adună la părăsie sunt încurajați că Domnul nu i-a uitat, chiar dacă oamenii plecați de acolo îi vizitează greu, de parcă i-au uitat... El nu te părăsește niciodată și chiar în vârful muntelui sau în vale îți poartă de grijă! Tinerilor proaspăt căsătoriți nu le-a venit să creadă că pot fi parte directă în planul lui Dumnezeu. La inaugurare au participat și ei și au fost foarte bucuroși că Dumnezeu S-a

folosit de puținul lor, dar atât de mult și de potrivit pentru comunitatea din Luminești.

Ues/ea plină de emoții

Câteva luni mai târziu, am refăcut traseul spre Europa, de data aceasta împreună cu familia, și atunci am dezlegat misterul celor doi bebeluși. Soția era însărcinată și datorită oboselii s-a simțit rău; aproape de miezul nopții a ajuns de urgență la spital, într-un orașel din Germania. Eu am rămas acasă cu copiii, iar ea a plecat cu prietenii la care eram găzduiți, în urma consultației, medicul i-a dat verdictul: „Zwei! Zwei!” Prietena ei, care traducea, era pe hol și soția n-a înțeles ce tot discută medicul cu asistenta, cu privirile ațintite asupra ei... Râdeau și erau bine dispuși, concentrați asupra monitorului din cabinet. Asistenta îi tot flutura două degete în fața ochilor și vorbea precipitat în germană. Atunci, soția s-a gândit să-i întrebe, în engleză, dacă erau cumva doi bebeluși, deși era imposibil..., dar ce altceva puteau să însemne gesturile lor? „Da, aveți gemeni, felicitări!”, a spus medicul.

Experiențe sau coincidențe?

Încă nu putea să creadă, se gândea că sigur n-a înțeles bine așa că s-a îmbrăcat, a mulțumit și a ieșit pe hol, unde prietena ei a îmbrățișat-o și i-a spus:

- Felicitări! Mi-a spus asistenta că aveți gemeni!
 - Oh, incredibil! Nu pot să cred! Gemeni?
 - Da, a fost foarte fericită când a ieșit din cabinet și mi-a spus că sarcina este bine, că totul e OK și v-a felicitat!
 - Doamne, nu pot să cred! Am venit de urgență cu teama că sigur am pierdut și sarcina asta, ca și cealaltă, și acum aflu că port doi bebeluși în burtă! Asta e prea mult!
 - Să nu-i scrii lui Sorin, a spus prietena, ca să-i vedem reacția!, a spus ea zâmbind șăgalnic.
 - Îi scriu doar că suntem bine, a răspuns Dana, ca să stea liniștit!
- Au intrat pe ușă și le-am întâmpinat cu teamă și curiozitate, însă Dana mi-a spus:

- Dragă, suntem bine toți trei!

Dar eu n-am reacționat, nu pricepusem ce era cu numărul ăla de trei...

- Nu înțelegi?, a spus ea. Suntem bine toți trei! Avem gemeni!

Și aceeași tăcere..., eram prea năucit ca să răspund ceva. Mă țineam cu mâna de balustradă și priveam absent.

- Dragă, nu spui nimic? Zi ceva!, a insistat soția.

- Nu mai încăpem în mașină!, au fost cuvintele care mi-au ieșit din gură.

- Nu mai încăpem în casă!, a spus ea, lasă mașina... De atunci ne-am tot gândit și nu ne venea să credem că

vom fi așa mulți, șase; treptat, ne-am obișnuit, iar viața noastră de familie a luat o altă întorsătură.

Ne-am amintit de gemenii cumpărați la Flohmarkt în același an, în ianuarie, și m-am gândit că Domnul ne-a averti-

zat din timp ca să avem vreme să ne obișnuim cu ideea, să nu fim șocați, dar dacă n-am luat seama... Imediat m-am întrebat: „Dacă găseam tripleți?” Am început să râd în sinea mea, dar mi-a trecut și un fior pe șira spinării... Domnul a fost și este în control și ne-am bucurat așa de

mult, mai ales atunci când medicul din România ne-a spus, după multe încercări de identificare: „Felicitări! Aveți o pereche de gemeni frumoși, o fetiță și un băiețel!” Câte o jucărie adevărată pentru frățiorii mai mari! Câtă bucurie ai adus, Doamne, în casa noastră!

cu

șapie lo

ocuri

Am primit vestea că avem gemeni și acest lucru ne-a surprins într-un mod plăcut, dar acum aveam alte griji: eu că nu mai avem loc în mașină, iar soția că nu mai avem loc în casă. În mașină aveam doar cinci locuri, în casă aveam doar două camere, aproximativ patruzeci de metri pătrați. Întorcându-ne din Germania, pe drum ne uitam doar după mașini cu șapte locuri. Era imposibil să ne cumpărăm una, pentru că era scumpă și noi nu dispuneam de bani. La scurt timp după venirea din Europa, am mers în Suceava, la părinții soției, și am discutat cu cumnatul meu, Dan, despre nevoia noastră. Îl rugam să găsească o mașină mare, că urma să ne înmulțim!

A doua zi m-a și sunat, spunându-mi că a găsit o mașină, la un prieten ce era pe punctul de a pleca definitiv în America. Am luat legătura cu acest om, era de fapt o cunoștință mai veche, dar nu știam că are o mașină de vânzare. După ce am povestit cu el, am văzut mașina: era exact ce doream, o mașină cu șapte locuri. Mi-a cerut un preț acceptabil, dar chiar și

Sorin Dumitru Cigner

Experiențe sau coincidențe?

așa eu nu aveam cu ce să o cumpăr. L-am asigurat că dacă e din partea Domnului, mașina va fi a noastră, dar el s-a mulțumit doar să zâmbească. I-am spus că pun mașina în vânzare și dacă Domnul mă ajută să o vând, înseamnă că e de la El să o cumpăr pe cea nouă. Zis și făcut!

Oarecum se repeta istoria din anul precedent. M-am deplasat eu la piață și am constatat că Dan, cumnatul meu avea dreptate. Piața era plină de mașini, unele mai noi și mai dotate decât a mea și, curios, mai ieftine!

Fratele cu mașina nu a crezut că este posibil să o vând într-o singură plimbare la piață, dar nici eu...

Vineri seara am scos tot din mașină, am spălat-o și am pregătit-o de vânzare. Văzându-mă că iau tot din ea, soția s-a uitat la mașină și, cu nostalgie în glas, m-a întrebat: „Dragă, chiar vrei să o dai? Chiar crezi că o vinzi?” Eu am îngânat că o voi vinde, dar mai mult erau cuvinte pline de emoție; voiam să cumpăr mașina mare, dar nu atât de mult să o și vând pe a mea...

Dimineața la ora 5 am urcat în mașină și am plecat spre piață. Acolo erau expuse foarte multe mașini; prețurile erau mici și eu aveam emoții că la mine nu prea se opreau oamenii; am pus și un preț destul de mare. Mi-era somn și m-am culcat în mașină! Pe la ora 8, au venit patru oameni, hotărâți să cumpere mașina. M-au întrebat dacă pot să le pornesc motorul, să le arăt interiorul și să mergem în probe. Mă uitam la ei cu neîncredere, eram cu ochii umflați de somn, dar aveam și un scepticism mare, pentru că în spatele meu era o mașină mai nouă decât a mea, cu un preț mai mic, iar în fața mea la fel, dar eu am ținut de preț. Le-am

spus că negocierea este ușoară, pentru că nu îmi permit să îmi cumpăr altă mașină dacă scad din preț. Ei au fost hotărâți, în zece minute am bătut palma și, la ora opt și jumătate am ieșit din piață fără mașină. La ora nouă au sosit actele trimise de un prieten, cu poșta rapidă din Abrud, și la zece erau finalizate noile hârtii. L-am sunat pe acel prieten că vin după mașina cu șapte locuri, dar lui nu i-a venit să creadă! Am împrumut diferența de bani de la cumnatul meu și am luat mașina. Nu ne-a venit să credem că așa de rapid s-au schimbat toate. Am plecat spre Apusenii cu mașina cu șapte locuri; urmau să vină gemenii pe lume și aveam nevoie de spațiu mare! Recunosc că El știe cel mai bine când și cum să îndeplinească lucrurile spre binele copiilor Săi.

Jo/u/

e m mana

Bui

Era duminică și a doua zi dimineața trebuia să mă prezint la Alba Iulia, pentru a obține aprobările de la Sanepid, întrucât urma să deschidem un punct farmaceutic în incinta bisericii. Luasem legătura cu Asociația CAM din Florești, Cluj, și discutaserăm să deschidem încă un punct de distribuție gratuită a medicamentelor, așa cum erau încă multe altele în țară, însă trebuia să rezolvăm problema aprobărilor. Documentele nu erau puține și aprobarea nu era ușor de obținut. Dosarul era gata, mai aveam nevoie de avizul de la forul superior al SANEPID-ului, biroul județean situat în Alba Iulia. La Abrud am rezolvat ușor, pentru că șeful instituției sanitare era fiul unor credincioși care trecuseră la Domnul. Eu fusesem chiar la înmormântarea mamei lui, așa că ne înțelegeam bine. El m-a ajutat să întocmesc dosarul, a umblat peste tot pentru avize, m-a îndrumat și din partea lor am primit tot sprijinul legal.

Ne aflam încă în biserică, la programul de după-amiază. Tinerii au înfrumusețat programul cu cântările vioaie, însă

Sorin Dumitru Cigner

Experiențe sau coincidențe?

una mi-a captat atenția în mod deosebit: „Totul e în mâna Lui...”. I-am rugat să repete refrenul de mai multe ori, ne-am rugat și am încredințat problema dosarului de a doua zi în mâna Domnului.

Am ajuns la Alba Iulia, la Direcția Sanitară, și am depus dosarul.

Doamnele care l-au preluat, l-au deschis, l-au răsfoit puțin și au ridicat din umeri, spunând că nu-l pot aproba pentru că nu ne încadrăm... Am rămas ținut locului și am așteptat cu emoție verdictul. A venit o altă doamnă, a deschis dosarul, i-a analizat documentele, s-a uitat la Statutul de funcționare al cultului baptist, care era atașat, și a spus zâmbind:

- Și eu sunt baptistă! Iau dosarul și... voi face tot posibilul să vă ajut!

- Mulțumesc! Atât am mai putut spune, de uimit ce eram. Doamna a luat dosarul, a știut la ce ușă să bată și eu am

plecat bucuros că totul era în mâna Domnului! Ea ne-a ajutat așa cum a promis, a făcut tot ce s-a putut pentru a obține toate informațiile și avizele. Descoperirea a fost că nu aveam nevoie de foarte multe, fiind suficient ceea ce promisem la nivel local. Am plecat bucuros, cu rezultatul că avizul local e suficient pentru farmacia bisericii. L-am slăvit pe Domnul că ușile s-au deschis, că am primit informațiile necesare și că

mesajul tinerilor s-a adeverit: „Totul este în mâna Lui!”
Și noi suntem în mâna Tatălui și viitorul nostru este sub oblăduirea Lui.
La momentul oportun, El poartă de grijă în mod surprinzător!
În perioada următoare am deschis farmacia și frații de la Florești ne-au aprovizionat. Am colaborat foarte bine cu sora Elena Mârza și sute de persoane au beneficiat de acest serviciu gratuit din România!

Sorin Dumitru Cigher

Uelefonul cu vești Bune

Prin Asociația misionară din Apuseni sprijineam o familie din Republica Moldova, o soră rămasă văduvă la 25 de ani, cu două fete, una de câteva luni și alta de trei ani. O cunoscusem în vremea studenției, în anul doi, când am participat la o săptămână de misiune în Republica Moldova. Nevoile sorei erau mari și am încercat să o sprijinim în anumite proiecte, din când în când. Sora m-a sunat și mi-a spus că fetele au crescut, cheltuielile sunt diferite și am hotărât să o ajutăm lunar. Banii îi primeam de la diverse persoane și îi trimiteam la o dată prestabilită.

La un moment dat, am rămas fără bani. Bugetul Asociației era zero și se apropia timpul să trimitem ajutorul, dar nu aveam de unde... îngrijorarea mi-a tulburat liniștea și nu vedeam nicio soluție. M-am pus pe genunchi și m-am rugat pentru nevoile lucrării din Apuseni. Eram frământat, mă simțeam slab în fața nevoilor care băteau la ușă, eram neputincios și l-am spus Domnului despre această nevoie urgentă. La scurt timp după ce m-am ridicat de pe genunchi, la ora 8.00, a sunat telefonul. Un prieten din Oradea m-a întrebat:

- Ce-ai visat noaptea trecută, Sorin?
- Nu mai știu!, am îngăimat. Nu de vise îmi ardea mie atunci, aveam alte frământări la care nu găseam ieșire...
- Cineva din Austria a avut pe inimă să-ți trimită niște bani pentru lucrare!, mi-a spus el bucuros.
- Ăăă... și n-am mai putut rosti altceva. Mi-am pierdut cuvintele. Apoi m-am gândit: Doamne, de ce-am avut reacția asta? Doar m-am rugat să lucrezi! Am așteptat să se întâmple o minune și când s-a întâmplat, nu eram pregătit pentru ea! Am mulțumit Domnului, l-am rugat să-mi ierte necredința și

Experiențe sau coincidențe?

am continuat să mă încred în promisiunile Sale, care se împlineau treptat în viața mea!

Ulterior, Domnul a pus pe inima unui frate să preia ajutorarea acestei familii și nu a mai fost nevoie să duc eu această povară! El rezolvă problemele mai bine decât ne imaginăm noi, doar să avem încredere și răbdare!

UulBurare în Biserică

Am ajuns în biserică ceva mai repede în duminica respectivă și un frate m-a anunțat că avem un musafir. L-am reperat ușor, l-am salutat politicos și el a făcut ochii mari, minu-nându-se că biserica are un pastor așa de tânăr. Aveam peste treizeci de ani... Pentru el eram tânăr! Am avut senzații ciudate atunci când l-am întâlnit, parcă ceva îmi spunea că nu e în regulă. L-am anunțat că va avea loc de un salut, iar el, foarte revoltat, a replicat: „Pentru cinci minute am venit din Cluj? Am venit să vă aduc o

altă Evanghelie... o să vă placă sigur!" Aceste cuvinte mi-au întărit și mai mult sentimentul de respingere, dar promisiunea era făcută...

Programul a început și totul a decurs normal. După ora de rugăciune l-am chemat la pupitru să aibă salutul, iar el a început cu o voce blândă, încercând să impresioneze, să se dea „oaie în haine de lup". N-a durat mult și acuzațiile s-au revărsat. Avea câte un cuvânt de blamare pentru fiecare, mai ales pentru păstori, învățători, teologi, deși nu cunoștea pe nimeni din încăperea... N-am reacționat, mi-am păstrat cumpătul, pentru că eram obișnuit cu astfel de „deștepți și sfinți ai bisericii", care le știu pe toate și au fobie la teologi. Probabil că frustrarea i-a determinat pe acești oameni să aibă o

Sorin Dumitru Cigher

asemenea atitudine; ori nu au ajuns unde au vrut, ori au început campania de acuzare din sentimente de inferioritate.

Salutul său i-a impresionat pe mulți. Curios a fost că, deși spunea multe erezii, unii dădeau din cap în semn de apreciere și lăcrimau, arătând că erau cercetați. Și îl susțineau prin cunoscutul AMIN! La un moment dat, făcut o afirmație care n-a fost sesizată de cei mai mulți, aceea că „Domnul i-a făcut o descoperire mai mare ca a lui Pavel". Atunci mi s-a întărit duhul și au început palpitațiile în piept. Erau mulți oameni în biserică și eram responsabil de învățătura care se transmitea din față. Mă gândeam: unde dorește să ajungă acest „netăiat împrejur"? Ce scop are? N-am intervenit, dar era cât pe ce să-i iau microfonul!

Ce a pus capac? Afirmatia următoare: „Fraților, nu este adevărat că Dumnezeu a avut vreun Fiu! Isus nu este Fiul lui Dumnezeu!" Aceasta m-a făcut să sar ca ars de pe scaun, i-am oprit microfonul și am rugat tinerii să pregătească o cântare. I-am cerut să ocupe loc în sală, pentru că diferențele dintre noi le discutăm în particular, dacă dorește! Biserica a început cântarea, el a fost luat oarecum prin surprindere și a ieșit din sală, tot boscorodind și scuturând praful de pe încălțăminte, așa cum îi învățase Domnul pe ucenici. El însă era departe de a fi un urmaș al Domnului; mai degrabă era un eretic ce tulbura bisericele. Puțini au sesizat această erezie din mesajul său, pentru că așa se întâmplă uneori, să fim „adormiți, legănați de cel rău", care strecoară pe nesimțite învățăturile străine. Am scăpat de acest impostor, dar nu s-a lăsat cu una, cu două, ci a mers într-o altă biserică, în alt oraș, crezând că va reuși să-și prezinte noua descoperire de care vorbea la început. Biserica nu este scutită de învățături străine, mai ales în aceste vremuri din urmă, însă Duhul ne cercetează, ne avertizează și important este să-I dăm ascultare.

Experiențe sau coincidențe?

am continuat să mă încred în promisiunile Sale, care se împlineau treptat în viața mea!

Ulterior, Domnul a pus pe inima unui frate să preia ajutorarea acestei familii și nu a mai fost nevoie să duc eu această povară! El rezolvă problemele mai bine decât ne imaginăm noi, doar să avem încredere și răbdare!

Uffmrare în Su

m oiser/ca

Am ajuns în biserică ceva mai repede în duminica respectivă și un frate

m-a anunțat că avem un musafir. L-am reperat ușor, l-am salutat politicos și el a făcut ochii mari, minu-nându-se că biserica are un pastor așa de tânăr. Aveam peste treizeci de ani... Pentru el eram tânăr! Am avut senzații ciudate atunci când l-am întâlnit, parcă ceva îmi spunea că nu e în regulă. L-am anunțat că va avea loc de un salut, iar el, foarte revoltat, a replicat: „Pentru cinci minute am venit din Cluj? Am venit să vă aduc o altă Evanghelie... o să vă placă sigur!” Aceste cuvinte mi-au întărit și mai mult sentimentul de respingere, dar promisiunea era făcută...

Programul a început și totul a decurs normal. După ora de rugăciune l-am chemat la pupitru să aibă salutul, iar el a început cu o voce blândă, încercând să impresioneze, să se dea „oaie în haine de lup”. N-a durat mult și acuzațiile s-au revărsat. Avea câte un cuvânt de blamare pentru fiecare, mai ales pentru păstori, învățători, teologi, deși nu cunoștea pe nimeni din încăpere... N-am reacționat, mi-am păstrat cumpătul, pentru că eram obișnuit cu astfel de „deștepți și sfinți ai bisericii”, care le știu pe toate și au fobie la teologi. Probabil că frustrarea i-a determinat pe acești oameni să aibă o

Sorin Dumitru Cigher

asemenea atitudine; ori nu au ajuns unde au vrut, ori au început campania de acuzare din sentimente de inferioritate.

Salutul său i-a impresionat pe mulți. Curios a fost că, deși spunea multe erezii, unii dădeau din cap în semn de apreciere și lăcrimau, arătând că erau cercetați. Și îl susțineau prin cunoscutul AMIN! La un moment dat, făcut o afirmație care n-a fost sesizată de cei mai mulți, aceea că „Domnul i-a făcut o descoperire mai mare ca a lui Pavel”. Atunci mi s-a întărit duhul și au început palpitațiile în piept. Erau mulți oameni în biserică și eram responsabil de învățătura care se transmitea din față. Mă gândeam: unde dorește să ajungă acest „netăiat împrejur”? Ce scop are? N-am intervenit, dar era cât pe ce să-i iau microfonul!

Ce a pus capac? Afirmatia următoare: „Fraților, nu este adevărat că Dumnezeu a avut vreun Fiu! Isus nu este Fiul lui Dumnezeu!” Aceasta m-a făcut să sar ca ars de pe scaun, i-am oprit microfonul și am rugat tinerii să pregătească o cântare. I-am cerut să ocupe loc în sală, pentru că diferențele dintre noi le discutăm în particular, dacă dorește! Biserica a început cântarea, el a fost luat oarecum prin surprindere și a ieșit din sală, tot boscorodind și scuturând praful de pe încălțăminte, așa cum îi învățase Domnul pe ucenici. El însă era departe de a fi un urmaș al Domnului; mai degrabă era un eretic ce tulbura bisericile. Puțini au sesizat această erezie din mesajul său, pentru că așa se întâmplă uneori, să fim „adormiți, legănați de cel rău”, care strecoară pe nesimțite învățăturile străine. Am scăpat de acest impostor, dar nu s-a lăsat cu una, cu două, ci a mers într-o altă biserică, în alt oraș, crezând că va reuși să-și prezinte noua descoperire de care vorbea la început. Biserica nu este scutită de învățături străine, mai ales în aceste vremuri din urmă, însă Duhul ne cercetează, ne avertizează și important este să-I dăm ascultare.

Experiențe sau coincidențe?

Sandulcare devine faptă

Într-o iarnă, eram acasă și citeam la căldura teracotei. Copiii erau la școală, iar soția își verifica e-mail-urile la computer. La un moment dat,

m-a strigat, spunându-mi că un prieten și-a notat pe messenger următorul anunț: „Donez un microbuz” Am crezut că e o glumă, însă l-am contactat și faptul era cât se poate de adevărat; mașina avea probleme cu motorul și se saturaseră să le tot creeze probleme, așa că voiau să scape de ea.

Noi aveam nevoie de un microbuz pentru transportarea unor frați care locuiau departe de biserică, dar și pentru alte activități din Apuseni. I-am spus că suntem bucuroși să-1 preluăm așa stricat cum e! Mi-a zis să revin cu telefonul peste câteva ore. Urma să discute cu toți cei din grupul lui și cu cei care i-o donaseră lor, apoi să o dea mai departe. Seara, am revenit și el mi-a zis: „Sorin, poți veni după el!”

A doua zi dimineța ne-am și dus după microbuz, lângă Deva. Am luat mașina de teren și am plecat. Între timp, ușa s-a deschis în altă parte și un prieten mi-a donat un motor. Am luat motorul din Orăștie și ne-am îndreptat să luăm microbuzul, în drum spre Abrud, microbuzul s-a gripat, s-a blocat în timpul funcționării și n-am mai putut face niciun metru cu el. L-am remorcat și am ajuns la mecanic. Motorul nu s-a potrivit și l-am dus înapoi, fără să cred că a existat vreo coincidență, ci doar că a fost un ajutor pe care ni l-a dat Dumnezeu, însă chiar atunci, prietenul meu a primit în parcul de mașini second hand un microbuz exact ca al nostru și mi-a oferit al doilea motor, pe gratis! Era un frate de la Orăștie, care are un parc de mașini vechi.

Am rezolvat cu motorul, dar am constatat că și cutia de

Sorin Dumitru Cigher

viteze avea probleme. Același om cu inimă pentru lucrarea Domnului ne-a dat și cutia de viteze, plus încă alte piese pentru mașină. Acum, aceasta era cu totul transformată. Într-un timp scurt am și înmatriculat-o, dar mai aveam o singură problemă: trebuia vopsită. Un credincios din Sibiu a vopsit-o, a pregătit-o și acum este numai bună de misionat.

Toate s-au întâmplat foarte repede și prin mila Domnului, cu oameni care au simțit cu lucrarea din Apuseni. Mașina a fost utilă activităților din zona Munților Apuseni și cu toții am văzut mâna lui Dumnezeu, care a lucrat cu putere, dincolo de coincidențe. Domnul a pus lucrurile în mișcare și când mâna Lui atinge, toate se leagă spre finalizarea dorită! Surprinderea a fost și mai mare când mi-a explicat detaliile. Acel prieten care ne-a donat-o, o folosea în misiunea și slujirea la care a fost chemat. Era o mașină care crea probleme și era așa de deznădăjduit și de supărat, încât, fără să se gândească mult, a pus-o pentru donație. Dacă aș fi venit cu câteva zile înainte, n-ar fi renunțat la ea, dar a fost momentul de slăbiciune, spunea el, pe care l-am prins și toate aceste „încurcături” au fost spre binele altora.

Atât el, cât și noi am constatat că Dumnezeu răspunde prompt atunci când suntem implicați pentru binele altora și nu ne împlinim mofturile personale. La vremea hotărâtă, El nu întârzie nicio clipă, ci împletește toate evenimentele pentru împlinirea voii Sale, care este întotdeauna spre binele nostru!

Experiențe sau coincidențe?

iRuine, dezamăgire și influența iRoșiei UlConiane

Am asistat, în ultimii ani, la o depopulare a zonei din Munții Apuseni. În

urmă cu mai mult timp, familiile întregi locuiau acolo: tineri, copii, bunici, însă astăzi, în cea mai mare parte, există doar câte un bătrânel sau în cel mai fericit caz câte doi, care își duc traiul sprijinindu-se într-o bâta de stejar. Au rămas doar cu amintirea vremurilor când zburdau copiii prin poienele pline cu pomi fructiferi, când colindau pajiștile întinse și dealurile ce formează o imagine mirifică, decupată parcă din povești.

Zona Munților Apuseni este una de legendă. Dealurile și munții greu accesibili sunt, pentru turiști și nu numai, adevărate locuri de inspirație și o recunoaștere a Creatorului în complexitatea Sa. Am călătorit prin toată zona timp de un deceniu și am rămas cu amintiri minunate din locurile vizitate. Am pășit în casele multor familii și am fost primiți bine, de oameni ospitalieri. Acum, cea mai mare dezamăgire e să privești casele frumoase odată, dar goale acum, să vezi efectivele de elevi reduse la jumătate pentru că familiile întregi au fost nevoite să plece în urma despăgubirilor care s-au făcut. S-au mutat în diferite locuri din țară. Strămutarea celor vii, și uneori a celor morți din cimitire, s-a făcut de asemenea într-un timp scurt.

Desprinsă parcă din scene de groază, așa au rămas anumite locuri din zona Munților Apuseni: baraje întregi, zone poluante, oameni nevoiți să stea la câțiva metri de decantoare care emană diverse metale nocive... Unii au îndurat, sperând la o viață mai bună, dar cei mai mulți au plecat, beneficiind de despăgubiri substanțiale. Aceasta a făcut ca mulți să

Sorin Dumitru Cigher

nu se mai întorcă la vatră, plecați fiind pentru totdeauna.

Au fost și tragedii, din cauza banilor care nu s-au împărțit cum trebuie în familie. Au apărut invidia și ura, iar conflictele stârnite de insuficiența banilor au produs multe nenorociri. Familii care nu-și mai vorbesc, sinucideri, nemulțumiri și suferință...

Cei care au fost strămuțați, s-au stabilit într-un nou cartier, aflat la periferia orașului Alba Iulia. Oamenii au fost nevoiți să se obișnuiască cu o viață diferită: dealurile și înălțimile naturale au fost înlocuite cu altele, artificiale, pomii fructiferi sau brazii au dispărut, fiind îndepărtați de stâlpii de curent de la iluminatul public. Ciripitul păsărelelor și liniștea Apusenilor au fost lăsate în urmă, pentru a descoperi aici gălăgia orașului aglomerat. Unii s-au adaptat, iar alții sunt frustrați și continuă să trăiască cu nostalgia trecutului.

Această dezamăgire a locurilor pustii a cuprins și comunitatea religioasă. Sunt biserici ruinate, biserici goale pentru că, în multe situații, credincioșii evanghelici au plecat din zonă sau și-au sfârșit alergarea pe pământ. Nici vorbă ca generația tânără să se reîntorcă în acele locuri de basm. Copiii de la oraș trec din când în când, poate o dată pe an, însă de cele mai multe ori, bătrânii își duc traiul suspinând după prezența copiilor în curțile lor. Acesta însă este cursul vieții și nu reușim să ne împotrivim depopulării muntoase.

Am vizitat o biserică în apropierea Abrudului, una dintre cele mai vechi biserici din zonă, în care, pe vremuri, zeci de membri erau adunați, după cum spuneau bătrânii. Se bucurau, erau încurajați de tinerii prezenți, dar am fost nevoiți să tăiem cu securea pomii crescuți în biserică. Această imagine m-a cercetat întotdeauna. Depopularea și dezinteresul au făcut

ca de acolo de unde se predica odată Cuvântul, acum să tăiem prunii...
Dacă nu-i tăiam la timp, cu siguranță,

Experiențe sau coincidențe?

peste ceva vreme urma să culegem prunele de la amvon. Pe lângă ziduri se întindea vița de vie și interiorul era tot o ruină. Am dat amvonul deoparte și am găsit calendare de școală duminicală, cărți de cântări prăfuite, bani vechi în farfuria cu colectă... Băncile, scaunele, toate erau acolo, doar că nu avea cine să le ocupe. Deși în zonă au fost oameni, acum biserica era goală, iar mărturia creștinilor a dispărut!

Cum de s-a întâmplat acest lucru? Cum au degenerat lucrurile într-o asemenea situație vrednică de plâns? Nu cred că înaintașii noștri au prevăzut asta; nu cred că acel predicator, care împărțea Cuvântul cu vehemență și convingere, se gândea că într-o zi vom tăia prunii care s-au strecurat prin pardoseala de sub amvon. Deși nu sunt pesimist din fire, totuși cred că aceasta a fost și rămâne dezamăgirea unei zone depopulate, o zonă care apune. Cele mai multe biserici evanghelice din Apuseni sunt compuse astăzi din oameni care nu vor mai fi acolo peste zece, douăzeci de ani, ci vor fi în alt loc, mult mai populat: împărăția lui Dumnezeu. Lucrarea de misiune pe care Asociația „Speranță pentru Apuseni” o desfășoară, este tocmai pentru ca această situație să fie îmbunătățită, iar frații să simtă dragostea și încurajarea semenilor în singurătatea lor.

utnarea

Sunt acțiuni pe care le facem frecvent și ne obișnuim cu ele: vizitele pastorale, botezurile, căsătoriile, înmormântările, binecuvântările de copii etc. Sunt evenimente cu care ne-am acomodat și la care participăm din când în când, la unele dintre ele chiar cu mare drag. Sunt altele însă pe care dorim să le evităm, precum conflictele în familie, momentele de consiliere

226 \ Sorin Dumitru Cigker

cu tinerii care au alunecat în păcat, împăcările etc. Trebuie să fim pregătiți, ca lucrători, să trecem ușor de la rece la cald: să plângem cu cei ce plâng, să ne bucurăm cu cei ce se bucură. Nu întotdeauna este ușor să faci față acestor situații atât de diversificate. Sunt activități pe care le faci pentru că trebuie, sunt obligații pastorale și nu ai altă variantă decât să mergi înainte, dar sunt și altele pe care abia aștepti să le întreprinzi.

O activitate mai puțin obișnuită în rândurile noastre este aceea de a dezgropa morții. Pentru că zona din Munții Apuseni a avut tentativa proiectului minier, canadienii au cumpărat o parte din satele răsfirate pe dealurile Țării Moților, casele au fost șterse de pe fața pământului și cimitirele au rămas izolate, în pădure, așa că unii foști localnici și-au dus cu ei și morții! Am fost chemat de câteva ori să particip și eu la dezhumare. La început n-am știut ce răspuns să dau, era o situație neobișnuită, dar am acceptat, în amintirea celor care au fost cândva membri în bisericile noastre, au fost bapțiști, și pentru că aparțineau de noi nu doar vii, ci și morți, trebuia să fiu și la dezgroparea lor.

La prima dezhumare am fost șocat de ce am văzut, dar cu timpul m-am obișnuit. Într-unui din cazuri, familia a fost nevoită să-și vadă părintele

după 17 ani de la deces, o imagine macabră, dar acestea fiind situațiile, ne-am supus fără cârtire. Trebuia să ai o inimă puternică pentru a rezista să privești osemintele scoase din sicriul putred... Personal, nu am făcut nicio slujbă, nu am făcut decât să ma rog pentru familie, pentru muncitor, pentru poliție și așa mai departe. În alte culte se făcea o întreagă procesiune. Eu am spus doar o rugăciune înainte de a începe munca, am cerut binecuvântarea peste familie și peste muncitor și toți m-au privit cu suspiciune, pentru că alți preoți făceau o slujbă în toată regula. Era însă mai simplu cu noi, deoarece eram și suntem slujitori cu *Experiențe sau coincidențe?* / 227

servicii complet gratuite! Mi-au rămas în minte acele imagini, durerea copiilor care au păstrat în amintire imaginea părinților morți și care acum au descoperit doar niște oase...

Chiar dacă am întâlnit în Biblie cazuri în care oamenii au luat și oasele morților cu ei, acum am trăit pe propria piele această atipică slujbă. Ce am înțeles de aici? Pentru unii, aurul este mult mai important decât omul. Sentimentele omului nu mai contează, dacă lăcomia predomină în viața lui. Atâta vreme cât puteau să obțină un profit din această mutare, oamenii alegeau să deschidă mormintele fără nicio mustrare de conștiință... Ce este omul? Nici în viață și nici în moarte nu are liniște!

s-a mării

După ce medicul ne-a dat vestea că vom avea gemeni, eram bucuroși și stresați în același timp, ne-am făcut griji cu privire la locuință, la mașină și așa mai departe. Bucuria era mare; frații mai mari își așteptau cu nerăbdare frățiorii. Dacă am pierdut unul, de acum Domnul a plănuț să ne dea binecuvântarea dublă. Timpul trecea și noi ne făceam tot mai multe griji, dar Domnul, când a considerat că avem nevoie, ne-a dat și mașina cu mai multe locuri, fără să dăm din coate, fără vreo contribuție omenească. La vremea hotărâtă de El, Domnul a răspuns nevoilor noastre fără nicio întârziere.

Chiar când se apropia termenul nașterii, am fost ales pastor girant la Sibiu. Plecam duminica dimineața devreme din Abrud și mă întorceam seara târziu. Sarcina soției fiind gemelară, nașterea putea să se declanșeze oricând și nu puteam risca să rămân peste noapte departe de casă.

Sorin Dumitru Cigher

A venit și vremea să nască. A stat trei săptămâni în spital sub observație, ca să evite complicațiile, întrucât riscul unei nașteri premature era iminent. Am internat-o în spitalul din Sebeș, Alba, unde i-a născut și pe ceilalți doi și unde 1-a pierdut pe al treilea. Am rămas singur cu cei mari, le-am făcut mâncare, i-am spălat, am mers peste tot cu ei în toată această perioadă. În același timp, trebuia să merg și la Sibiu. Fiind iarnă (slavă Domnului că n-a fost una grea, cu multă zăpadă!), mi-am împărțit timpul între biserică, școală, Sibiu, Abrud, Sebeș spital, casă... A fost greu să fiu și mămică, și tătic, dar încântarea, emoția și nerăbdarea de a ne vedea familia mărită a fost mare și am așteptat cu mare bucurie acest eveniment!

În seara de 25 decembrie 2011 eram la Sibiu, urmând ca a doua zi dimineața să mă închin cu frații la „Sion”. Am fost cazat la o familie din

biserică, împreună cu cei doi copii mai mari. Soția m-a sunat târziu, aproape de ora 23 și mi-a spus că a doua zi dimineața urma s-o opereze. Am încurajat-o, am încredințat-o în mâna Domnului și am stabilit să ne auzim după ce terminăm programul în biserică.

A doua zi ne-am pregătit, am coborât în curte și, când să pornesc mașina..., bateria era moartă. Am lăsat cheile în contact și am vrut să deschid capota. Când am închis portiera, ușile s-au blocat. Cheile erau în mașină și... disperarea m-a cuprins dintr-o dată! Trebuia să ajung la biserică, soția stătea să nască, cheile blocate în mașină, mașina nu mai pornea... Ispitele s-au ținut lanț... Sora gazdă s-a rugat mai mult decât noi pentru această cauză, pe când eu mă gândeam deja care geam să sparg... Mulțumesc Domnului că nu a fost nevoie, pentru că ideea gazdei a fost genială: a forat ușa, a reușit să tragă clape-ta de deschidere cu ajutorul unui metal și a deschis ușa! Ne-am văzut în pragul unei rezolvări parțiale... Cu greu am reușit să

Experiențe sau coincidențe?

improvizăm cabluri pentru curent, dar până la urmă Domnul ne-a ajutat și să pornim mașina.

Am ajuns la biserică, totul a decurs normal, doar că aveam inima cât un purice, pentru că atunci când trebuia să urc la amvon și să predic, soția urca pe masa de operație să nască. Am încercat să mă concentrez la mesaj și după încheiere eram curios să primesc mesajul soției că totul este în regulă. Numai că telefonul s-a descărcat! Soția încerca să mă sune, eu încercam să dau de ea și toate s-au ținut lanț; vedeam cu ochii mei câtă ispită se învâрте în jurul nostru, dar biruința a fost a Domnului. Gemenii Natalia Emanuela și Matei Emanuel s-au născut mari și sănătoși. Soția a fost bine și I-am mulțumit Domnului că în ciuda tuturor necazurilor, toate au decurs după planul Său. Soția a sunat pe cineva din biserică după ora 12 și m-a anunțat că toți trei sunt bine. Noi am ajuns la ora 15 la Sebeș, mi-am văzut gemenii și soția și am fost tare bucuros și mulțumitor lui Dumnezeu că toți sunt sănătoși.

După sărbători ne-am întors acasă cu toții și ne-am continuat viața, de acum cu mai multă gălăgie și agitație în casă. Noptile deveneau tot mai albe; gemenii se trezeau și de zece ori pe noapte, când unul când altul, plângeau și le era foame. Ne-am învățat și cu noul statut de părinți de patru copii și ne-am călit bine; parcurseserăm deja același traseu cu primii copii, însă dacă ar fi venit gemenii la prima sarcină..., nu știu ce ne-am fi făcut!

La serviciul de binecuvântare a participat și un frate scump, unul dintre cei mai buni prieteni ai familiei noastre, un om pe care îl apreciem foarte mult, sfătuitor și încurajator al nostru, pastorul Eugen Groza, care a fost și rămâne pastorul meu și al familiei mele. Mulțumim lui Dumnezeu că în toate situațiile ne-a călăuzit și că la fiecare pas al vieții ne-a

230 \ Sorin Dumitru Cigker

purtat de grijă. Chiar dacă uneori nu am văzut soarele din cauza norilor, totuși am înțeles că norii țin o vreme și că într-o zi se va arăta și strălucirea luminoasă a soarelui!

KĂ doua călătorie în Lnfrica

Invitația a venit la fel ca prima oară și am răspuns aproape la fel, dar de

data aceasta cu mai multă convingere. Acum am fost însoțit de un frate din biserică, Gancea Ioan din Sibiu, care și-a arătat dorința să vină cu noi. Din luna mai, când am fost sunați pentru prima oară, și până în noiembrie, când am plecat, am avut timp mult să ne tot gândim și să ne răzgândim.

Îmi aduc aminte că eram, din nou, apăsător de situația financiară. Nu aveam bani pentru călătorie, dar Domnul avea destui, doar că îi ținea în buzunarele oamenilor. Am povestit cu un prieten din Suceava care, fără să știe de frământarea mea, a băgat mâna în buzunar și mi-a zis că a avut în plan să dăruiască. Bani erau pregătiți, doar că nu știa cui îi va da. Mi i-a dăruit și eu am mulțumit Domnului pentru ușile deschise și pentru că-mi arăta, exact ca data trecută, că această călătorie e în planul Lui. Aveam nevoie de câteva mii de dolari pentru drum și cheltuieli. Am numărat banii de la fratele și erau 400 de euro. A fost o încurajare pentru mine să văd că Dumnezeu poartă de grijă până în cele mai mici detalii. Pregătirea pentru călătorie a avut loc sub călăuzirea lui Dumnezeu. În aceeași zi, un „părinte adoptiv”, un frate care avea cinci copii adoptați în Africa, le-a trimis copiilor de acolo bani și a contribuit la biletul meu de avion cu 500 de euro. Astfel, în ziua respectivă am primit 900 de euro, fără să cer de la cineva ceva; banii erau pregătiți dinainte pentru călătorie.

*Experiențe
sau coincident*

Cu restul banilor s-a întâmplat la fel: oamenii și-au deschis inimile și buzunarele și m-au ajutat! Un prieten mi-a cumpărat o cameră de filmat, pentru că pe prima am lăsat-o în Africa, așa cum am relatat deja. Acum primeam o altă cameră, mai performantă și mai ușor de utilizat. A venit și ziua plecării. Am călătorit împreună cu Ion Gancea până la Oradea și de acolo am plecat spre Budapesta, însoțiți și de Adrian Giorgiov. Acum eram trei. Fratele Gancea a avut emoții mari, însă s-a adaptat ușor. Anturajul și atmosfera i-au plăcut și a fost încântat pe tot parcursul drumului și în toată perioada de ședere în Africa, deși fizic se simțea destul de rău. Am respectat același traseu ca și prima dată. Am stat o săptămână în Kenya, am vizitat din nou multe familii, am văzut progresul lor, al copiilor la școală și ne-am bucurat de toată evoluția pozitivă a lor. Ne-am întâlnit cu echipa de slujire din Kenya, am călătorit din nou la fel de mult în aceasta zonă, fratele Ion Gancea s-a tot minunat de ce a văzut, s-a mirat de sărăcie și a fost dezamăgit de starea precară a poporului african.

Am ajuns la o familie care a trăit o experiență impresionantă cu Dumnezeu. O mamă cu doi copii fusese abandonată de soț, dar era o credincioasă devotată și trăia prin credință. Băieții ei sunt incluși în programul de sponsorizare și sunt susținuți de cineva din Apuseni. Când am plecat spre Africa, mama adoptivă a trimis suma de 300 de dolari pentru copii. Cel mai mare dintre băieți era la școală, departe de casa; cheltuielile de școlarizare fiind mari, s-au acumulat multe datorii. Ca urmare a incapacității de plată a taxelor școlare, copilul urma să fie exmatriculat. Mama l-a rugat pe director să îl mai îngăduie puțin, să nu-l dea afară imediat, că se va ruga și Dumnezeu ei îi va rezolva problema într-un fel... Când am ajuns la ea, i-am spus de cadoul trimis de mama

adoptivă din

Sorin Dumitru Ciglier

România și a început să plângă! Suma era exact cât avea nevoie să acopere cheltuielile de la școală. A slăvit pe Domnul că nu a mai fost nevoie să-l retragă pe copil și și-a continuat viața de credință în acest fel. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea și, cu siguranță că ea a mai trăit experiențe de felul acesta cu Dumnezeu. El onorează credința celor care trăiesc într-un asemenea mod!

Am descoperit din nou o lume săracă, poate de la an la an mai săracă. Am notat prețurile mai multor produse de bază și am făcut comparație cu banii câștigați într-o zi de muncă. Pentru un singur măr sau pentru o pâine se muncea o zi întreagă, pentru un kg de salam era necesar să se lucreze o perioadă de peste zece zile și așa mai departe. Am făcut un tabel cu diverse produse transformate în zile de lucru. Toate sunt scumpe și dezamăgirea este foarte mare. Doar Dumnezeu poate aduce redresare și îmborsărire în Africa.

Am zburat din nou spre Tanzania; acolo, același traseu. Pastorul Mpeli ne-a așteptat la aeroport și urma să călătorim un drum de o zi, 500 de km. Pentru mine nu era surprinzător, căci treceam prin aceleași locuri pentru a doua oară, însă pentru fratele Gancea totul era nou, interesant; se tot mira de atâta sărăcie. În final, am ajuns la casa unde am fost cazați și, după un drum lung și obositor, ne-am odihnit.

A doua zi am vizitat familii, copii orfani, biserici, școli etc. De data aceasta am călătorit peste 4.000 de km, în aceleași condiții, pe aceleași drumuri rele, zdruncinați de șoferii lipsiți de delicatețe ai Africii. Cu toate că am fost în pericol, Dumnezeu ne-a ocrotit, nu ni s-a întâmplat nimic rău; însă au existat oameni răi care plănuiau să ne atace. Sărăcia și disperarea îi împing să facă gesturi necugetate și își imaginează că dacă un om e alb (mzungu), atunci are și buzunarele pline. Dar am fost păziți de puterea Domnului.

Experiențe sau coincidențe?

În curtea locuinței unde eram cazați a apărut un piton de șase metri; am aflat dimineața, când toată lumea era agitată. Nu ne-a fost totuna, mai ales că nu au reușit să-l prindă decât mai târziu. Am servit din mâncarea lor, am încercat să trăim, puțin, asemenea lor, să ne punem în pielea lor ca să-i înțelegem mai bine, dar este adevărat că e foarte dificil să te adaptezi condițiilor africane. Ei sunt foarte lenți și trebuie lăsați în ritmul lor de viață. Îți trebuie multă răbdare ca să supraviețuiești traiului lor.

Doar o chemare specială pentru această zonă te face rezistent la cultura, obiceiurile și contextul african. Animalele sălbatice întâlnite pe stradă sunt o senzație pentru turiștii din toată lumea, însă accidente și nenorocirile care s-au petrecut de-a lungul timpului nu sunt relatate, deoarece se urmărește ca măcar prin turism, zona să aibă de câștigat.

Am asistat la o întâlnire emoționantă între fratele Ion și fetița lui adoptivă. A mers în Africa să-și vadă fata pe care a adoptat-o cu mai multă vreme în urmă. S-au bucurat când s-au văzut și lui i s-a declanșat un sentiment aparte, tratând-o ca și cum ar fi fost fata lui. S-a întâlnit cu restul familiei și bucuria că s-au văzut față în față a fost atât de mare!

Fratele le-a ajutat să-și dezvolte o strategie de câștig, le-a sfătuit și încurajat și relația a continuat și după plecarea lui din Africa; și astăzi

beneficiază de sprijin din partea lui.

Trăiam ultimele zile în Africa și eram nerăbdători să ajungem acasă, mai ales după experiența neplăcută din trafic: un grup de huligani au intenționat să ne jefuiască în mașină, însă fratele care ne-a însoțit i-a speriat cu pistolul pe care îl avea ascuns sub haine și despre care noi nici măcar nu aveam habar. Apoi, pitonul care ne-a vizitat în curte, ne-a amintit că geamurile erau stricate și că era posibil oricând să avem vizitatori nepoftiți; oricum, întâlneam în curte și în casă tot felul

Sorin Dumitru Cigher

de șopârle, care mai de care mai dezgustătoare.

Pentru că nu mâncaserăm niciun fel de supă de aproape trei săptămâni, ne-am gândit să pregătim noi o mâncare românească, o supă de pui. Au tăiat o găină, mai mult slabă decât grasă, cu picioare foarte lungi, mai mult sportivă decât aliment hrănitor pentru stomacurile noastre flămânde. S-au chinuit cu găina, dar au reușit până la urmă. Am curățat-o de pene, și i-am arătat unei fete de la bucătărie cum se dau penele jos și cum se pârjolește „părul” din piele, cu un ziar. Până atunci, ei nu știuseră să curețe carnea foarte bine și se mirau că atât de ușor se scapă de acele firicele dizgrațioase.

Am pregătit găina și Adrian a făcut din ea o supă bună, după rețeta soției din Oradea, transmisă prin internet, așa că a ieșit o combinație africano-româno-maghiară. N-a fost foarte aspectuoasă, pentru că zarzavaturile nu erau ca la noi, de fapt nici n-am găsit pătrunjel sau țelină, ci doar morcovi sfrijiți, zbârciți, fidea mai mult maro decât galbenă, dar la gust a fost foarte bună. Am fiert carnea și apoi am prăjit-o; ei doar o prăjesc, fără să o mai fiarbă. Ne-am așezat cu toții la masă, bucuroși de realizarea înfăptuită. I-am invitat și pe cei din familia pastorului, pe bucătar, și am servit împreună o mâncare de-a noastră. Le-a plăcut mult supa, doar că nu știau cum s-o mănânce. Bucătarul și-a pus piureul în supă, crezând că așa are gust mai bun! Am râs mult la acea masă, ne-am amuzat unii de alții, dar totul a fost bun și Adrian a primit aprecieri pentru talentul culinar dovedit pe meleagurile africane.

Ne-am întors din Africa, dornici să pășim pe pământ european. Când am intrat în România ne aștepta un sfârșit de toamnă mohorâtă. Familiile au fost bucuroase să ne revadă sănătoși și transformați de noua experiență (mai ales a fratelui Ion) și nerăbdătoare să le împărtășim din tot ce s-a petrecut în acest interval de aproape trei săptămâni.

Experiențe sau coincidențe?

Experimentând atâta sărăcie, îngrijorare, dezamăgire, suferință și lipsă în Africa, am fost din nou mulțumitori Domnului pentru țara în care ne-am născut! Personal, mi-am îndemnat copiii să nu mai tânjească după lucruri materiale, să nu se compare cu cei din America sau din alte părți dezvoltate ale lumii, ci să fie mulțumitori, să se păzească de cârtire și să recunoască bunătatea Domnului care „*se înnoiește în fiecare dimineață*” față de noi! „ProAfrica” a început firav, continuă frumos și este o binecuvântare atât pentru cel ce oferă, cât și pentru cel ce primește!

Sjnimă deschisă pentru ^Apuseni

Prietenul din Germania, Sorin Lazăr, m-a sunat să se intereseze de misiunea pe care o derulăm în Apuseni și m-a întrebat dacă am avea

nevoie de un microbuz de marfă. Mi-a spus că dorește să-1 doneze fără nicio obligație. I-am explicat că Asociația a demarat și continuă să se desfășoare bazată pe principiul autofinanțării și că dorința lui a venit ca o mână potrivită pentru mâna dornică de-a ajuta. Proiectele misiunii sunt cele de sprijinire a zonei și o astfel de ofertă gratuită a fost binevenită. Am crezut că de la vorbă și până la faptă va fi drum lung, însă lucrurile s-au mișcat repede, mai repede decât m-am așteptat. Într-o zi, m-am trezit cu mașina adusă direct din Germania, încărcată cu mobilă pentru săraci. Șoferul mi-a lăsat cheile și actele și a plecat fără să îmi dea detalii. Binecuvântarea Domnului vine, de multe ori, când nu te aștepți și te ia prin surprindere. Am înscris mașina, am reparat micile defecțiuni și am folosit-o, exclusiv, pentru misiunea din Apuseni.

Este cea mai nouă mașină pe care o are misiunea la momentul actual. Chiar dacă pare un lucru mic, o donație nesemnificativă pentru unii, totuși Dumnezeu nostru ne cunoaște nevoile și știe când și cum să lucreze pentru binele copiilor Săi! Poate unii ar spune că sunt lucruri firești și n-ar trebui să le dăm importanță, însă trebuie să înțelegem că exact pentru aceste lucruri trecătoare ne zbatem de dimineața până seara, alergăm și ne consumăm. Ne străduim să construim, să obținem un confort tot mai bun, un loc de muncă tot mai ușor. Însă Domnul Se apleacă și spre aceste nevoi de fiecare zi, are grijă de lucrarea Sa și, la vremea-I potrivită, ne trimite ajutoare, fără ca noi să le chemăm; pentru că Cel care vede în ascuns, poate și vrea să trimită sprijin celor aflați în nevoi!

***DI*Guiarea Ia Sioi'u**

Eram în vara anului 2011, mă aflam la Luminești cu problemele privind renovarea bisericii și mă grăbeam pentru că a doua zi urma să plecăm din țară, spre Germania. Am primit un telefon de la păstorul girant din Biserica Baptistă „Si-on” din Sibiu și fratele m-a întrebat dacă doresc să vin slujitor la Sibiu sau dacă cel puțin m-am gândit la aceasta. Am rămas fără replică și, pentru câteva momente, nu știam ce "să zic, nu mă gândisem niciodată la aceasta! Eu nu știam nimic, nu m-a întrebat nimeni, nu am fost anunțat și doar atunci am aflat că fusesem propus candidat pentru slujba de păstor al bisericii, pe lângă alți colegi care întregeau lista. I-am spus clar că NU vreau să vin la Sibiu, că tocmai plec din țară și că putem discuta mai multe când îmi reiau activitatea; aveam Sorin Dumitru Cigher

Experiențe sau coincidențe?

planificat să ajung în mai multe biserici din țară și din străinătate pentru proiectul „ProAfrica” și urma să lipsesc de la biserică, cu acordul fraților, evident, o perioadă mai lungă. M-a invitat să predic la „Sion”, în toamna anului respectiv. Și într-adevăr, am vizitat biserica în octombrie, la Sărbătoarea Mulțumirii, însoțit de familie și de alți tineri din Abrud. După terminarea bisericii, câțiva frați m-au întrebat dacă sunt dispus să vin ca păstor la „Sion”. Nu știam de ce atâta grabă. De când eram și eu candidat, toate erau neclare pentru mine fiindcă se petrecuseră fără știrea mea! Le-am spus categoric că nu sunt interesat să plec din Abrud și că nu vin. Au încercat să scoată o promisiune și au reușit! Le-am expli-

cat că sunt dispus să discutăm doar pentru un eventual ajutor. Singura mea posibilitate este să girez biserica, o vreme. Niciodată nu m-am gândit că mă voi muta la Sibiu, nu aveam în plan să renunț la lucrarea care avea deja o direcție în Apuseni; misiunea funcționa, biserica avea un curs bun și, pe deasupra, soția era însărcinată cu gemeni. Curând, urma să fim o familie cu patru copii și în aceste condiții nu eram dispus să iau viața de la zero...

Luând în considerare disponibilitatea mea de-a fi păstor girant, comitetul de la Sibiu mi-a trimis o scrisoare cu condițiile care trebuie îndeplinite în ocuparea funcției și îmi solicita prezentarea viziunii personale cu privire la biserică. Mi-am întocmit scrisoarea, le-am prezentat viziunea și am menționat că nu renunț la Apuseni, dar dacă Dumnezeu va deschise ușa spre o posibilă colaborare, îi voi ajuta cu condiția să-mi continui lucrarea în țara Moților.

A fost o perioadă de frământare accentuată pentru mine; nu voiam să abandonez lucrarea începută în urmă cu zece ani, dar simțeam în interior ceva care îmi spunea că trebuie să mă implic la Sibiu. M-am rugat mult, I-am cerut Domnului

Sorin Dumitru Cigner

să clarifice situația și singura neliniște îmi era aceea de a nu mă împotrivi chemării Sale! Voiam să mă știu în voia Lui și nu acceptam să iau o decizie influențată de o hotărâre omenească! În interiorul sufletului meu, simțeam că Domnul Și-a încheiat lucrarea cu mine în Abrud, însă îmi era greu să cred că mă trimite la Sibiu. Mă simțeam împins de la spate de o mână invizibilă și mă regăseam în Iona - dornic să fug, sau în Ghedeon - punând nenumărate semne, deși toate se împlineau așa cum cerusem. Am fost dispus să răspund chemării interioare, chiar dacă omenește nu înțelegeam.

Era o noapte de sâmbătă spre duminică și mă aflam în Sibiu, la colegul meu Popa Nistor, tulburat de ce avea să se întâmple a doua zi. M-am trezit brusc pe la ora patru dimineața și m-am tot zvârcolit în pat, n-aveam liniște și nu-mi puteam găsi pacea. L-am rugat pe Domnul să-mi dea răspuns la această tulburare și El a făcut-o puțin mai târziu, când, stând pe genunchi, am primit o pace adâncă și liniștea că El este în control! Am adormit iar și la ora șapte m-am deșteptat. M-am pus pe genunchi și, stând așa, mi-am deschis Biblia. Ca niciodată până atunci, am înțeles că înaintea ochilor mei e mesajul lui Dumnezeu pentru mine și pentru biserică. A fost textul din Isaia 1:27-31. În timp ce-l citeam, emoțiile m-au cuprins, trupul a început să-mi tremure și nu înțelegeam de ce mi se încredințează aceste cuvinte dure, acest aspru mesaj. Mi-am adus aminte că El este în control, că mă cheamă să duc cuvântul și că ar fi tare bine să nu fiu încăpățânat ca Iona! Am ajuns la biserică. După predică, am oprit biserica pentru a comunica ce mi-a transmis Domnul: - Eu nu pot veni definitiv la dumneavoastră, eventual vin ca girant o vreme, dar știu că nu doriți un păstor girant, așa că vă rog să-l votați pe colegul care candidează și noi ne vom despărți astăzi. Înainte de a pleca însă, am un mesaj din

Experiențe sau coincidențe?

partea Domnului pentru dumneavoastră! Am dat citire pasajului din Isaia: „Sionul va fi mântuit prin judecată, și cei ce se vor întoarce la Dumnezeu în el

vor fi mântuiți prin dreptate. Dar pieirea va atinge pe toți cei răzvrățiți și păcătoși, și cei ce părăsesc pe Domnul vor pieri. Vă va fi rușine de terebinții în care găseai plăcere și vei roși din pricina grădinilor în care vă desfățați; căci vei fi ca un terebint cu frunzele ofilite, ca o grădină care n-are apă. Omul tare va fi ca un câlț, și lucrarea lui, ca o scânteie; amândoi vor arde împreună, și nimeni nu-i va stinge".

Nu am avut o explicație a acestor cuvinte, însă mi-am făcut datoria și le-am transmis bisericii, constatând ulterior că s-au împlinit.

Am plecat de la biserică, convins că frații nu doresc un păstor girant. Mulțumit și liniștit, m-am îndreptat spre Abrud. Pentru că rând pe rând s-au retras toți ceilalți candidați, rămăsese doar un coleg pe listă, ca viitor păstor. Eu nu acceptasem decât varianta de girant și biserica nu dorea girant. Așa că eram foarte liniștit, urmând să-mi continui lucrarea în Apuseni și să-mi văd de viața pe care o avusesem înainte de toate încurcăturile acestea.

Pe drum, am primit un telefon prin care am fost anunțat că acel coleg, candidat și el, s-a retras. Și nu mai exista nimeni pe listă... Frații au acceptat condiția mea de a-i ajuta. A-veam încredințarea și aprobarea în scris a fraților din Abrud, ca să ajut lucrarea din Sibiu, o vreme nedeterminată, până ce lucrurile vor intra pe un făgaș normal. După o săptămână, în duminica următoare, Biserica „Sion” avea să se întrunească la adunarea generală, pentru a vota sau nu implicarea mea, timp de două duminici pe lună, la Sibiu.

Între timp, am scris o scrisoare de câteva pagini și am trimis-o fraților, rugându-i să o citească înainte de votare. Am clarificat încă de la început condițiile implicării mele acolo și

240 \ Sorin Dumitru Cigher

am adus această problemă înaintea lui Dumnezeu. Am stabilit un procent, am cerut de la Domnul să fie peste 80% cei care vor accepta să fiu girant și l-am cerut să se confirme numai dacă mă vrea acolo. Am cerut acest procent mare tocmai ca să nu se adeverească și să mă sustrag de la această lucrare... îmi era greu să concep retragerea copiilor de la școală, transferul soției. Eu eram implicat în multe activități și nu voiam să renunț, doar că nu te poți pune de-a curmezișul planului Domnului; El știe cel mai bine și asta am căutat să fac: să merg acolo unde dorește El.

A sosit și mult așteptata zi de duminică. Eram la Abrud, era mijlocul zilei și fratele care gira atunci biserica, m-a sunat și mi-a spus:

- Frate Sorin, a avut loc adunarea generală, au participat reprezentanți și din partea comunității și procentul pe care l-ai obținut este de 80,02%, așa că frate, de astăzi ești păstor la „Sion”!

Am plâns de supărare, nu-mi venea să cred! Chiar asta am cerut de la Domnul în scrisoarea pe care-am trimis-o bisericii: dacă voi avea un procent de peste 80% voi veni să girez biserica... Și Domnul mi-a dat peste 80%... Am capitulat în fața Domnului și n-am avut încotro, doar nu te pui cu Domnul, că e vai de tine atunci!

Am acceptat și am anunțat biserica din Abrud. Unii dintre frați nu au privit cu ochi buni această alegere a mea, deși nu era a mea, dar au acceptat până la urmă și au fost de acord să girez biserica din Sibiu. A fost un an greu. Soția a născut în decembrie. Micuții aveau o lună când i-

am urcat în mașină, pentru a merge la Sibiu. Apoi, am făcut naveta pe acest traseu o dată la două săptămâni, timp de un an de zile. Două duminici eram la Abrud, două duminici eram la Sibiu, cu toți cei patru copii. Făceam bagajele, le desfăceam, le urcam, le

Experiențe sau coincidențe?

coboram; patru copii mici plângeau, plângeam și noi, dar... acesta a fost drumul pe care nu l-am prevăzut, nu l-am ales, însă pe care Domnul ne-a condus. Apartamentul pastoral nu era finalizat și ori de câte ori veneam singur, dormeam când la o familie, când la alta. Când am venit cu familia, am locuit mai bine de o lună de zile, într-o casă pe care un frate din biserică, Dorin, ne-a pus-o la dispoziție. Locuința a fost o mare binecuvântare pentru noi, fiindcă aveam copii mici și acolo erau condiții mai mult decât necesare!

Frații din Abrud au simțit că direcția e mai mult înspre Sibiu și au început să se îngrijoreze și să se frământa, deși le promisesem că nu-i voi lăsa, ci voi continua lucrarea. Neliniștea a pus stăpânire pe unii dintre ei și erau nemulțumiți de această împărțire a noastră. Unii chiar au mi-au recomandat să renunț la Sibiu. Eu le-am promis că nu voi renunța la biserica din Abrud, dar că ei vor avea ultimul cuvânt în aceasta... Ușile se deschideau tot mai mult spre Sibiu și am văzut, pas cu pas, călăuzirea pe care ne-a dat-o Dumnezeu în direcția aceasta!

După un an de zile, exact în luna noiembrie 2012, am avut adunarea generală la Sibiu, adunarea electivă. Le-am explicat fraților că până acum am fost girant, că doresc să primesc reconfirmare pentru a păstori cu drepturi depline sau mă întorc acasă, dacă nu se îndeplinea procentul prevăzut de statut. Nu voiam să țin biserica în nesiguranță și nici aceste deplasări să mai aducă frământare în ambele biserici. Am cumpărat un sul gros de saci și am rugat-o pe soție să adune toate lucrurile din casă; o parte din mine voia să ne întoarcem la Abrud, iar o parte era confuză. Am ieșit la vot conform statutului, păstor cu peste 75% din voturile fraților; astfel s-a încheiat perioada giratului. Problema la Sibiu s-a rezolvat ușor, aveam o clarificare și urma să demarez aceiași pași la Abrud.

În Apuseni eram doi păstori și mi s-a părut normal ca, după zece ani de slujire, să mă pun în fața adunării generale și să primesc confirmarea pentru a-i mai sluji sau nu două duminici din lună, așa cum am promis. În luna februarie a anului 2013, am avut adunarea generală la Abrud și nu am ieșit la vot; biserica mi-a dat libertatea deplină să rămân la Sibiu. Frații nu s-au mulțumit cu un păstor cu jumătate de normă, au vrut să aibă păstor 24 de ore din 24; am înțeles și am acceptat cu mulțumire hotărârea lor. Timpul de slujire în biserica din Abrud a luat sfârșit prin confirmarea bisericii. Conform statutului baptist, nu am avut votul de susținere pentru a continua lucrarea în Abrud timp de două duminici pe lună și atunci ne-am mutat definitiv la Sibiu, în acel moment, am simțit o mare despovărare! Pe drumul din acea zi spre Sibiu, am simțit pace și liniște sufletească! Dumnezeu ne-a eliberat de povara dusă timp de un an de zile.

Domnul a știut și știe cel mai bine cum să „încurce lucrurile”, ca să se potrivească cel mai bine pentru copiii Lui! Unii frați au votat greșit, pentru că n-au înțeles întrebarea, alții au vrut să nu mai continui în

aceste condiții, alții au votat afirmativ... Indiferent cum s-a votat, pentru noi a fost răspunsul călăuzitor al Domnului! Am tratat situația cu cea mai mare importanță, am stat în rugăciune și am fost total convins că acesta a fost planul Domnului! Dacă El închide o ușă, cu siguranță va deschide altele!

Ne-am bazat pe călăuzirea directă a Domnului și împreună cu biserica am pășit prin credința că El va binecuvânta viețile noastre. Și așa s-a întâmplat, binefacerile au fost multe. Purtarea Sa de grijă nu s-a lăsat așteptată; când copiii Lui au strigat către El, nu i-a lăsat, ci i-a ocrotit, i-a binecuvântat și le-a dat mai mult decât au meritat. Biserica „Sion” a fost protejată de El și binecuvântată, nu pentru meritele deosebite

Sorin Dumitru Cigner

Experiențe sau coincidențe?

avute, ci datorită milei Sale. Dumnezeu cunoaște totul și atunci când oamenii se întorc la El cu pocăință sinceră, El aduce și răsplătirea. Ce putem spune este că numai Harul Lui ne ține în fiecare zi! Ca biserică, ne-am bucurat de sufletele care s-au întors la El! Este doar meritul Domnului Isus, care a murit pe cruce pentru noi și al cărui rod al suferințelor l-am experimentat împreună! Ne-am bucurat împreună, am plâns, ne-am rugat, am cântat, am lucrat și am așteptat izbăvirea Sa! Punem accent pe rugăciune, stăm împreună în post și, chiar dacă luptele spirituale se intensifică, experimentăm prezența Domnului și răspunsul la rugăciuni după calendarul Său. Domnul vindecă atunci când dorește El, răspunde la rugăciune dacă vrea, dirijează evenimentele așa cum știe El mai bine, nu după cum vrem sau cerem noi. Ii mulțumim pentru rugăciunile neascultate, pentru cele ascultate, dar mai mult ca orice, îi mulțumim că-L simțim printre noi!

Juipseș/e procesuf-oerbaf

Am reziliat contractul de telefonie din Apuseni odată cu mutarea la Sibiu și am predat aparatele la firma care mi le-a dat în custodie. Doamna de la birou mi-a dat un proces-verbal pe care l-am pus în cutia cu acte. După mai multă vreme, ui-tându-mă din întâmplare pe factura de telefon, am văzut că plătesc penalizare pentru că n-am predat aparatele de mai bine de jumătate de an. Am mers la sediul unde le-am predat, le-am explicat situația, însă ei nu au găsit aparatele iar eu nu am găsit procesul-verbal... Parcă erau toate înghițite de uitare, de nepăsare, de incompetență... Nu eram înregistrat că am predat aparatele și plăteam lunar pentru ele, deși de luni de

244 \ Sorin Dumitru Cigner

zile reziliesem contractul și încheiasem socotelile cu ei!

Doamnele de la ghișeu care îmi luaseră aparatele nu au mai recunoscut nimic și ca dovadă că ceea ce susțineam era adevărat, mi-au cerut procesul-verbal. Cel rău mă ispitea iar! Am luat hârtie cu hârtie, fiecare act din cutia unde trebuia să îl găsesc și le-am verificat cu mare atenție, însă actul căutat nu era acolo! Am fost tare supărat, necăjit pe faptul că eu l-am predat, ei nu recunosc, de plătit m-au pus să plătesc și uite așa, mă țineau de mincinos, că i-am înșelat!

Penalizarea era destul de mare și nu îmi convenea să plătesc geșelile lor. Le-am spus cu convingere că evenimentele s-au desfășurat așa cum susțin, că eu nu mint, că m-am descărcat de gestiune, dar fără dovadă nu

mă credea nimeni. Am lăsat-o baltă, n-am mai încercat să-i sun și am zis că asta e, am greșit că am pierdut procesul-verbal și sunt bun de plată. A durat ceva vreme, continuam plata fără rost și mi-am pierdut orice speranță că lucrurile s-ar îndrepta. I-am spus Domnului că sunt supărat, că am fost neatent și că sunt de vină pentru asta, iar El a fost mai bun și mai plin de dragoste decât am așteptat eu! Nu m-a mai lăsat să mă chinui și, într-o zi, pe pe când lucram la birou și căutam în documente după altceva, am văzut în fața ochilor procesul-verbal! Era în aceeași cutie în care mai căutasem, dar parcă fusesem orbit de nu l-am putut găsi în trecut... Am fost tare bucuros! Acum aveam dovada cu care puteam demonstra că nu sunt mincinos!

Le-am trimis documentul și m-au sunat rușinați să își ceară scuze și să-mi spună că nu-și explică cum de s-a pierdut și copia de la ei. Eu însă l-am slăvit pe Domnul că situația s-a rezolvat și că mi s-a recalculat toată plata făcută de mine în avans! A durat luni de zile până să clarificăm situația, copilărească de altfel, însă exact așa ne purtăm adesea; uităm de greșelile noastre și ne ciorovăim pentru nimicuri, iar Tatăl ne

Experiențe sau coincidențe?"/ 245

privește, râzând de naivitatea noastră. Asemenea unui tată care știe unde se află rezolvarea problemelor copilului, însă îl lasă să se zbată ca să-și învețe lecția, așa și Tatăl ceresc este prezent în cele mai mici detalii, pentru că El dorește să se implice în mărunțișurile noastre și să ne vadă bucuroși când avem izbândă!

Gen/ra/a defectă

A doua zi după Crăciun, am fost sunat de administratorul bisericii că o pată mare de apă este sub centrală și, dacă pot, să merg urgent acolo. Am coborât la subsol și când am văzut că este apă, o mare dezamăgire, după bucuria de sărbătoare, m-a apucat. Explodase centrala și nu se mai putea face nimic cu ea; era cumpărată în anul respectiv! Am sunat la sediul firmei de unde am procurat-o, m-au purtat dintr-o parte în alta, iar într-un final am ajuns la Departamentul de garanții. După sărbători, au trimis un inginer să inspecteze situația. După ce analizat problema, mi-a spus că nu pot să o repare prin garanție, întrucât noi suntem vinovații. Mi-a declarat că din cauza înghețului s-a întâmplat nenorocirea. Am avut discuții lungi și l-am asigurat că niciodată nu a înghețat la subsol. Se putea demonstra că nu fusese îngheț în acea perioadă. Voiau să se spele pe mâini și să lase paguba în seama noastră.

După mai multe discuții prin care dovedeam că nu a fost niciun îngheț, i-am spus că este Casa lui Dumnezeu, că nu este casa mea și că Dumnezeu are grijă să-Și protejeze avutul. M-a privit cu desconsiderare... L-am asigurat că ne rugăm și că în scurt timp ei vor repara pe gratis centrala. Discuția era diferită acum. El susținea că e imposibil, că așa ceva nu se

Sorin Dumitru Cigher

poate întâmpla, iar eu îi explicam încăpățânat că avem un Domn care are grijă și poate schimba totul. I-am spus că nu vom da niciun ban, pentru că îl așteptăm pe el să revină. A făcut procesul-verbal de constatare și ne-am despărțit. A zâmbit ironic din nou și mi-a spus că nu este nicio șansă. Am observat că nu dorește să ne rezolve problema, dar atitudinea lui nu m-a descurajat!

A doua zi, același inspector m-a sunat și mi-a zis: „Domnule păstor (de acum era umilit) venim să vă rezolvăm centrala! Elementul defect vi-l dăm pe gratis, fiindcă garanția a acceptat să vă rezolve problema!“. L-am asigurat că Domnul nostru este Cel ce schimbă lucrurile, că rugăciunea schimbă decizii importante. Vorbise cu directorul și probabil inima șefilor a fost mai sensibilă față de Casa lui Dumnezeu în acea perioadă. Așadar, au acceptat să ne repare prin garanție.

A venit rușinat și l-am asigurat că noi nu am făcut nimic decât să ne încredem în Cel care are grijă de Casa Lui. Ulterior, am avut discuții constructive, ne-a rezolvat problema și în ziua aceea s-a clarificat totul. Mai mult, el fiind inginer specialist și profesor de specialitate, ne-a făcut și schema, și ne-a dat informații prețioase și foarte scumpe în realitate, fără niciun cost. Da, ori de câte ori ne încredem în Domnul, El ne surprinde plăcut chiar și în cele mai mărunte lucruri!

Scniznoarea geamurilor

Geamurile clădirii noastre erau din aluminiu și pentru că nu se închideau bine, se pierdea căldura și se simțea curentul de afară. Pe timpul iernii ne adunam la subsolul bisericii, pentru că în sala mare era foarte frig. Am avut evenimente

Experiențe sau coincidențe?

când abia am încăput în sala de jos, locurile fiind prea puține, așa că am hotărât să schimbăm geamurile întregii clădiri, în total peste 100 de geamuri. Am căutat oferte rentabile, adică ieftin și foarte bun, așa cum fiecare ar dori să cumpere... Doar că ieftin nu prea găseam, ori foarte scump și bun, ori ieftin, dar nu foarte bun. Ne-am gândit că e Casa Domnului și că în vechime oamenii dădeau pentru zidire sau reconstruire tot ce aveau mai bun pentru Templul sfânt! Ne-am rugat Domnului să ne ajute să facem „*ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni*“. Suntem tentați să-I dăm Domnului rămașițele, doar că atunci se observă cât de mult îl onorăm! Cuvântul Domnului ne învață: „*Cinstește-L pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug, și teascurile tale vor geme de must.*“ (Proverbe 3:9-10).

Printr-un prieten din Oradea, Adrian Giorgiov, am descoperit o firmă a unui creștin cumsecade. Acest frate, după ce i-am explicat nevoile și planurile noastre, mi-a făcut o ofertă foarte generoasă, ca pentru Domnul. I-am spus:

- Oferta este peste așteptări, însă noi nu avem nici un ban... Doar dacă puteți să păstrați oferta aceasta pentru noi până vom aduna banii!

M-a asigurat că oferta rămâne valabilă și când avem banii putem începe colaborarea. M-am bucurat așa de mult de intervenția Domnului!

Reducerea era de peste 7.000 de euro, ceea ce însemna foarte mult pentru noi. De la 17.000 de euro, suma inițială, am plătit 9.700 și am putut schimba toate geamurile și ușile clădirii mari. Între timp, un alt om cu inima deschisă pentru lucrare ne-a ajutat cu geamurile din corpul B al clădirii, peste douăzeci de geamuri și uși, cu un preț foarte mic. Am văzut și aici mâna Domnului, care a fost întinsă la vreme de nevoi. Biserica a adunat o parte din bani, însă aveam încă nevoie de o sumă destul de mare. Am trimis o solicitare

Sorin Dumitru Ciglier

la Consiliul Județean și am așteptat luni de zile răspunsul lor. Oferta rămânea în picioare și ne rugam ca, dacă dorește, Domnul să ne dea banii cât mai curând!

Am vorbit cu doi frați credincioși din Suceava; unul dintre ei nu a stat pe gânduri și m-a trimis imediat la magazinul pe care îl are în oraș, iar gestul său m-a încurajat foarte mult; am cunoscut că Domnul va determina strângerea rapidă a sumei necesare! Am luat suma de peste 1.000 de euro de la acel prieten. Al doilea frate a ajutat biserica cu o altă sumă, de aproape 1.000 de euro. Copiii unor frați din biserică, aflați în America, au sprijinit și ei lucrarea foarte mult și banii au început să se adune mai devreme decât speram!

Într-o dimineață, eram acasă și mă gândeam să sun la Consiliul Județean ca să întreb de solicitarea depusă, deși parcă nu mai aveam speranță, trecuse așa mult timp... înainte de a suna, m-am rugat și I-am spus Domnului așa: „Doamne, Te rog să ne dai un răspuns! Tu știi că noi vrem să fie afirmativ, dar preia Tu aceasta și făcă-se voia Ta!” Am sunat imediat și am fost direcționat de la unul la altul. Într-un final, am ajuns la inspectorul care se ocupa de biserici. Până atunci n-am știut că în fiecare an sunt alocați bani pentru biserici. Ani de zile, banii noștri au fost luați de alții, pentru că n-am știut să beneficiem de ei. Pentru Cultul Baptist din județul Sibiu, suma a fost de 8.000 de lei pe an; acest lucru l-am aflat ulterior, doar că nu a fost nimeni, ani de zile, să-i revendice și au fost direcționați în altă parte.

Inspectorul mi-a zis următoarele cuvinte: „Domnule pastor, chiar acum am avut dosarul în mână, a fost semnat, vi s-a aprobat suma de 8.000 de lei!” Am crezut că nu-i adevărat! M-am bucurat, I-am mulțumit Domnului și L-am binecuvântat pentru răspunsul favorabil la rugăciuni! Chiar dacă nu era încă acoperită toată suma, geamurile au venit, frații au ajutat

Experiențe sau coincidențe?

la descărcat și, în timp ce s-au apucat să le monteze, cineva m-a căutat la biserică. Erau două surori, una dintre ele venită dintr-o altă țară. Nu a știut de proiectul nostru, dar a plecat în concediu la socri și acolo n-a avut liniște, de parcă cineva o îndemna să ajungă urgent în România. A ajuns în Sibiu, la sora ei de corp, și a aflat pentru ce a trebuit să vină. Ea avea suma de bani pregătită pentru donație și a lăsat-o pentru acoperirea cheltuielilor proiectului nostru! A venit fără să stea pe gânduri, a adus suma respectivă și atunci a înțeles cauza tulburărilor ei; i-am spus că aveam urgent nevoie de acei bani și s-a bucurat nespunând că a putut fi folosită de Duhul Domnului! Cu acesta sumă am reușit să acoperim cheltuielile și să plătim toate geamurile, care în decurs de câteva zile au fost montate. Au o calitate excepțională și slăvit să fie El pentru modul în care a lucrat, pentru că într-un timp scurt, fără bani, Domnul a rezolvat toate problemele. Nu am căutat satisfacerea intereselor personale, ci ne-am dorit ca lucrarea Lui să înainteze și noi să fim unelte active în via Sa. Ne-am încrezut în El și nu ne-a dezamăgit niciodată!

Srămnîfa „cSamari/eanu/

Ne aflăm într-o perioadă de post și rugăciune; în fiecare dimineață ne adunăm la rugăciune, la ora 6.00, și timp de o oră strigăm către Domnul

pentru rezolvarea diverselor cauze. Am beneficiat, în acest timp, de intervenția Sa, am primit multă binecuvântare, dar și multă frământare și lupte spirituale. Era vara și nu știam ce vom face cu grădinița din septembrie. Aveam planuri, doar că planurile noastre nu au coincis întotdeauna cu voia Sa.

Sorin Dumitru Cigner

În acea dimineață, ne-am rugat în mod special pentru grădiniță. Eram pe genunchi și mi-a venit rândul să mă rog; în timp ce-mi descărcăm sufletul înaintea Domnului, telefonul de lângă mine m-a anunțat că am primit un e-mail. Am terminat rugăciunea, frații au continuat să se roage, iar eu am fost ispitit să verific mesajul. N-am mai făcut niciodată acest lucru; de obicei las telefonul acasă ori îl închid când merg la părtășie. Dar un impuls nu-mi dădea pace, așa că am deschis e-mailul și am descoperit un mesaj referitor tocmai la grădiniță! Un frate, Werner, din Germania, cel care se ocupa de grădinița „Samariteanul” din România, mi-a scris o scrisoare de acceptare, o scrisoare în care și-a arătat disponibilitatea, încântarea și dorința de a ajunge la Sibiu, pentru a colabora. Am rămas fără cuvinte! S-a terminat rugăciunea și am mărturisit fraților ce am făcut... Toți am dat slavă Domnului pentru răspunsul prompt la rugăciune.

În câteva zile, fratele Werner a sosit împreună cu soția, am discutat și am demarat proiectul într-un parteneriat cu ei. Frații au adus mobilier, materiale și jucării și chiar au rămas câteva zile, ca să amenajeze sălile alături de educatoarele noastre. Din septembrie 2013, Grădinița „Samariteanul” și-a deschis oficial porțile, anul precedent funcționând firav ca proiect al bisericii, sub tutela comunității. Însă Dumnezeu S-a folosit de acești oameni și i-a trimis fără ca noi să ne zbatem mult, ci El Și-a arătat puterea și a dezvoltat lucrarea Sa!

Grădinița „Samariteanul” funcționează astăzi cu copii proveniți din familii neevangelice, în proporție de 80%. Lucrarea cu copiii, prin grădiniță și nu numai, este prioritară pentru Biserica „Sion”. Avem multe familii în biserică ce L-au cunoscut pe Hristos în anii precedenți, prin copiii veniți la biserică pentru diverse proiecte. Credem că această latură este una benefică pentru evanghelizare. Toate au decurs într-un

Experiențe sau coincidențe?

mod normal, legal și purtarea de grijă a Tatălui ceresc se vede de la o zi la alta. Numărul celor ce frecventează grădinița este în creștere, anul școlar care tocmai s-a încheiat derulându-se cu două grupe! A Domnului să fie toată slava!

DiCărturisind pe

Într-o după-amiază, ne pregăteam de musafiri la biserică, pentru că aveam o seară de evanghelizare. Urmau să sosească un grup de cântăreți din țară și un predicator din Suceava. Eram cu băiatul cel mare, Darius, la înot și așteptam pe banca din hol ca să-l iau acasă. Învățătoarea lui era în a-propiere și am început să povestesc cu ea despre viață, probleme, suferințe, Dumnezeu etc. Am ajuns să-i explic despre ce credem noi și cine este Isus pentru noi, cum El ia poverile noastre și suntem nimic în viață fără El... Se uita cu interes și puneă întrebări.

Pentru că în seara respectivă aveam evanghelizare, nu am ezitat și-am

chemat-o la biserică. Mi-a promis că va încerca să vină, însă fetița era bolnavă și șansele să ajungă erau mici... Am insistat și am rugat-o să vină măcar din curiozitate, cel puțin pentru că avem un program special. Cuvintele ei m-au surprins: „Domnule păstor, am mulți prieteni pocăiți, dar nimeni nu m-a invitat vreodată la biserică!”. Asta m-a făcut să-mi fie rușine și să mă întreb ce discuții au pocăiții cu prietenii lor... Doamna a avut dreptate, nu a fost invitată pentru că cei mai mulți creștini nu-și fac treaba și preferă să discute orice altceva, numai despre Domnul nu... La ora 19, doamna era în fața bisericii, gata să participe la evanghelizare. Mi-a spus că stă doar o oră, pentru că a

Sorin Dumitru Ciglier

fost luată prin surprindere și timpul nu-i permite. Grupul îl lăuda pe Domnul, programul a început și doamna învățătoare nu-și putea stăpâni lacrimile care curgeau șiroaie pe obrazii ei. A plâns tot programul, a fost cercetată și a stat aproape trei ore în biserică. Dumnezeu lucrează, adesea, diferit de cum așteptăm noi, însă dacă suntem împreună lucrători cu El și ne vom face treaba, El și-o va face pe a Lui!

Poate ești un credincios cu o imagine bună, care frecventezi biserica, cânti și te rogi frumos, dar ești interesat de sufletele pierdute ale colegilor, semenilor, prietenilor tăi? Dumnezeu te-a așezat între ei tocmai pentru a-i smulge din împărăția întinericului, dar îți faci tu partea? într-o zi vom da socoteală de ceea ce am făcut, de fiecare cuvântel rostit pentru a discuta despre politică, de mașini, de cumpărături sau altele, dar nu pentru a atinge sufletele celor pierduți din jurul nostru! Doamne, conștientizează-ne că pentru evanghelizare și pocăință ne-ai lăsat pe pământ și încă ne dai har!

SJzolarea bk

'area oisericu

Am schimbat sistemul de încălzire al bisericii „Sion”, Dumnezeu ne-a binecuvântat și cu înlocuirea geamurilor și doream să continuăm proiectele, să cerem ajutorul Său și în izolarea clădirii. Dar era un proiect imens, 800 de metri pătrați și, din nou, biserica nu dispunea de banii aceștia, dar ni se păreau și imposibil de adunat...

Era târziu, luna octombrie, și nu știam dacă mai e posibil să realizăm ceva până la finalul anului. În vara anului respectiv am depus un dosar cu proiectul de izolare și solicitare de susținere la Ministerul Cultelor. Toți m-au descurajat că

Experiențe sau coincidențe?

este în zadar, că puțini sunt cei care primesc, iar șansele sunt mici. Era adevărat, dar în interior, parcă cineva îmi spunea să nu mă dau bătut. Așadar, mi-am zis: „încercarea, moarte n-are!”. Am întocmit dosarul și l-am trimis. Am așteptat, doar că am așteptat fără nădejde prea mare...

M-a căutat inspectorul din București, cel care se ocupa de dosarele cultelor, și mi-a spus că dosarul nu-i complet, să trimit urgent și celelalte acte... L-am întrebat dacă avem șanse și mi-a răspuns că sunt foarte, foarte multe dosare depuse și că vor fi selectate câteva, care vor primi răspunsul afirmativ în scris. M-am legat de acest cuvânt al lui și am așteptat...

Din momentul acela am sperat un pic mai mult! între timp, ne-am rugat

pentru ca Domnul să intervină. Alte posibilități nu aveam pentru un proiect atât de mare, capacitatea financiară a bisericii nefiind atât de vastă. Dar știam încă ceva: Dumnezeu are toate fondurile din lume! El poate să trimită pe cineva, poate să aleagă dosarul nostru și să ni se rezolve această problemă. Aveam încredere că El va lucra, așa cum o făcuse și la proiectul cu geamurile. Izolarea era deosebit de necesară, pentru că zidurile pierdeau căldura și consumul era foarte mare. Am abandonat planurile pentru anul respectiv. Așa cum spuneam, era final de toamnă, era târziu să mai izolăm clădirea, mai ales că nu primiserăm niciun răspuns de la București, iar la Consiliul Județean nu mai puteam depune, întrucât obținuserăm deja în acel an, pentru geamuri. Inițial, dosarul a fost depus la București pentru geamuri, dar pentru că Domnul a pregătit banii din altă parte, l-am întrebat pe inspector dacă putem modifica cererea și el mi-a sugerat să modific dosarul întreg.

În duminica de 13 octombrie 2013 am avut „Sărbătoarea Mulțumirii”, iar musafirul a fost un frate de la Uniunea

Sorin Dumitru Cigher

Baptistă. Ceea ce el ne-a spus, ne-a împodobit mai mult inimile cu mulțumire! Am stat în biroul bisericii înainte ca programul să înceapă și el mi-a spus:

- Sorin, voi ați primit niște bani de la Minister pentru izolarea clădirii, așa-i?

- Frate, nu știu nimic!, am exclamat, dornic ca ceea ce auzeam să fie adevărat.

- Auzi, nu știu suma exactă, dar am primit de câteva zile aprobarea la Uniune! Trebuie să verificați, să vedeți...

Am verificat imediat și am constatat că în contul bisericii se afla suma de 35.000 de lei de cel puțin o săptămână, iar noi nu știam! Aleluia! Am văzut clar răspunsul la rugăciune! Nu știu ce s-a întâmplat mai departe, că nu am rugat pe nimeni să pledeze, să mijlocească, decât pe Domnul! Nu am promovat niciodată reușita prin mijloace ilegale; cert este că dintre sutele de dosare din țară, al nostru a fost ales! Cine a schimbat lucrurile? Dumnezeu! El merită toată slava!

Am adăugat puțin acestei sume și am reușit să cumpărăm toate materialele de care aveam nevoie. Lucrurile s-au mișcat foarte rapid, Dumnezeu a fost de partea noastră, frații au fost implicați și surorile au făcut mâncare echipei din Suceava, care a stat două săptămâni în Sibiu. Dumnezeu a ținut vremea caldă pentru noi și în data de 5 noiembrie, același an, am terminat izolarea și ne-am bucurat de noua înfățișare a clădirii. N-a fost ploaie, n-a fost vânt care să împrăstie poli-stirenul, n-a fost îngheț, ci numai bine pentru a finaliza proiectul! S-au mirat și muncitorii din Suceava, majoritatea necreștini, de modul în care Domnul ne-a ajutat!

L-am rugat pe Domnul, în timpul izolării, următorul lucru, mai ales că vedeam norii că se apropie de noi: „După ce terminăm cu izolarea, poate să vină frigul!” N-am crezut că vom termina; ne imaginam că demarăm toamna și continuăm

Experiențe sau coincidențe?

primăvara. Așa lipsiți de credință suntem adesea! Însă Domnul nu ne-a

ținut în seamă gândurile, a fost mai înțelept și mai darnic decât am crezut că va fi! În sfârșit, am terminat, nu a fost niciun picur de ploaie și niciun fel de vânt în toată perioada cât s-a lucrat.

Muncitorii și-au adunat uneltele, au încărcat ce au putut în mașină și au plecat acasă. A doua zi dimineața am returnat o parte din schela împrumutată și, când am descărcat-o, a venit ploaia! Din acel moment, vremea s-a răcit, a început să plouă și cu toții ne-am minunat cât de credincios și bun a fost Dumnezeu cu noi! Dumnezeul nostru este atotputernic, îndurător și bun! A Lui să fie slava pentru toate! Doar cel ce nu vrea să vadă măreția Sa, rămâne indiferent! Cine nu-I recunoaște lucrările mărunte, nu le va vedea nici pe cele mărețe! De aceea, suntem invitați la a recunoaște și a mulțumi, iar nu a ne obișnui cu lucrările Sale! Haideți să vedem, în fiecare zi, purtarea Sa de grijă, până în cele mai mici detalii.

încerc

dri/e

e om

Dacă ne-am mutat la Sibiu, nu înseamnă că suntem scutiți de încercări; pe pământ, oriunde am fi, ispitele și încercările se vor ține lanț. Nu am crezut că vom fi ocoliți, dar am cerut Domnului să nu ne părăsească în mijlocul durerilor și credem că El nu ne va lăsa! Sunt multe de zis, am văzut o mulțime de izbăviri din partea Domnului și n-am crezut niciodată că este capătul, că nu există ieșire... Cel mai trist a fost când copiii au fost implicați și cel rău ne-a atacat prin suferința lor. De foarte multe ori, încercările și loviturile vieții au venit prin necazuri cu copiii.

Sorin Dumitru Cigher

Într-o seară, am fost nevoiți să luăm măsuri neplăcute pentru cineva care a dorit mai mult să trăiască departe de Hristos, decât aproape de El. Am simțit o apăsare sufletească; n-am luat măsura cu bucurie, ci cu multă durere în suflet. Am ajuns acasă și eram mâhnit, pentru că niciodată nu iei măsuri cu plăcere... Sufletele sunt importante și, atunci când lupta este mare și când dușmanul câștigă teren, durerea este și mai mare. Am intrat în casă și fetele se jucau în cameră. La un moment dat, fetița cea mică, care avea ceva mai bine de doi anișori, a început să plângă foarte tare și să arate cu mânuța stângă spre cea dreaptă că n-o poate mișca. Au sărit pe salteaua moale și micuța a căzut peste o jucărie, cu toată greutatea corpului pe mânuță. A plâns mult, nu ne lăsa să-i atingem mânuța, suferea enorm și sufeream și eu cu ea. Eram și așa mâhnit de problemele avute și m-am gândit că exact asta îmi mai trebuia... Am știut atunci că sunt lovituri care încercau să-mi doboare credința și, chiar mai mult, să mă facă să mă îndoiesc. Am fost conștient că este o replică din partea dușmanului. Oricum nu era prima, au fost o mulțime de astfel de replici atunci când „cuibul de viespi” a fost scuturat; s-au năpustit asupra noastră și au încercat să ne înțepe, agitate...

Am dus-o la medic și avea fisură la osul cotului; trei săptămâni a stat cu mâna în ghips. Chiar dacă a fost greu s-o vedem chinuită astfel, l-am dat slavă Domnului că n-a îngăduit mai grav. Abia s-a vindecat mânuța și am fost nevoiți s-o ducem la Cluj, pentru un control la ochi; sărăcuța a îndurat tare multe și durerea mea a fost și este mult mai mare atunci

când copiii suferă, când cineva îi folosește pentru a ne slăbi credința. Am trăit momente grele... Ne-am îmbolnăvit exact atunci când eram implicați într-o lucrare importantă, când dușmanul

Experiențe sau coincidențe?

sufletelor noastre pierdea teren; chiar atunci ne atingea în diferite moduri, dar biruința a fost a Domnului și puterea Lui în slăbiciune devine desăvârșită!

OQcoperişuf

Recent, am luat legătura cu cel care a intermediat oferta cu materialele pentru izolație, i-am mulțumit pentru colaborarea fructuoasă și l-am întrebat dacă mă poate ajuta cu o recomandare pentru tablă, ca să acoperim biserica. Mi-a dat un număr de telefon al unui reprezentant al firmei lor și am sunat acolo. Menționez că referințele nu aveau legătură cu Sibiu, toate materialele au fost procurate din alt oraș din țară, din Brașov. Probabilitatea de coincidență era chiar mică.

Am discutat cu reprezentantul recomandat, care mi-a făcut oferta și mi-a cerut detalii legate de biserică. Pentru că era agent de vânzări, mă gândeam că umblă mult și de aceea cunoaște locația. Vorbeam cu el la telefon și l-am rugat să facă oferta ca pentru biserică, explicându-i că noi nu aveam banii pentru acoperiș, dar că îi așteptăm prin credință. I-am spus că am depus dosarul la Consiliul Județean, din nou, și suntem nerăbdători să primim răspunsul lor. Când să închei convorbirea, m-a întrebat dacă pot vorbi cu soția lui că are să mă întrebe ceva... Să mă întrebe? Dar de unde mă cunoaște?, m-am gândit... Soția lui mi-a spus:

- Ce mai știi de copilul nostru? Eram nedumerit de-a binelea...

- Care copil?

- Copilul din Africa!

- Oh, da! Începeam să fac conexiunea cu numele și cu

Sorin Dumitru Cigher

familia din Făgăraș, care adoptase un copil în Africa, în urmă cu doi ani de zile. Începeam să mă dumiresc...

Ei și-au imaginat că știam pe cine sun în momentul în care am format numărul; însă eu n-aveam habar cine sunt ei, nici măcar nu m-am gândit la „coincidența” numelui... Și ui-te-așa am reușit să mă întâlnesc cu familia care a adoptat un copil din Africa și prin aceasta să obțin și o ofertă de tablă pentru biserică. Este o coincidență că am dat tocmai peste ei? Nu cred în coincidențe! Dumnezeu a făcut să ne regăsim și să ne fie de ajutor acest frate de-al nostru!

Având experiența noastră ca încurajare, mai multe biserici baptiste din județ au depus dosar anul acesta, pentru a obține finanțare de la Consiliul Județean. Și noi am depus un dosar pentru acoperiș. De data asta chiar nu mai credeam că voi primi, pentru că am beneficiat deja anul precedent... în cel mai bun caz, mă gândeam că vom primi ceva, însă nu toată suma, deoarece banii se vor împărți și la ceilalți solicitanți.

După câteva luni de la depunerea dosarului, am sunat să văd care este situația cu finanțarea. Am fost întâmpinat politicos și mi-a confirmat că am primit aceeași sumă, 8.000 de lei pentru anul acesta, destinați schimbării acoperișului. Eram uluit de-a binelea! Cum s-a putut întâmpla asta? Atunci am avut o discuție mai lungă cu inspectorul și l-am întrebat

ce s-a întâmplat. Nici el nu a știut să-mi explice exact, mi-a spus doar că au fost, într-adevăr, mai mult dosare, dar depuse târziu. A fost o diferență de câteva zile, însă la primirea lor era stabilit deja bugetul și aceasta a fost explicația că toată suma a fost direcționată spre „Sion”, singurul dosar existent în momentul stabilirii bugetului. Omeneste nu este corect, sunt convins că era cel mai bine să se împartă egal suma, dar nu știu de ce s-au „încurcat” lucrurile, din nou. Cert este că Domnul răspunde la rugăciune!

Experiențe sau coincidențe? / 259

Am cumpărat cea mai mare parte din tablă cu această sumă și urmează să achiziționăm celelalte materiale necesare, tot prin credință! Sunt convins că de la temelie și până la acoperiș, Domnul a fost și va rămâne în control! Casa este a Lui, noi trebuie să-L cinstim pe El și Casa Lui, iar El va răspunde cerințelor noastre, după voia Sa!

„Suiți-vă pe munte, aduceți lemne și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta și voi fi proslăvit, zice Domnul. Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? - zice Domnul oștirilor. Din pricina Casei Mele care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui.” (Hagai 1:8)

Aceste cuvinte mi-au dat impulsul necesar de a continua pentru a-L cinsti pe El! Domnul va îngriji de Casa Lui până în cele mai mici detalii. Cine vrea să vadă aceasta, o va vedea, cu siguranță. Din fragedă copilărie m-am convins că Tatăl din ceruri are grijă și este credincios față de cei ce se încred în El!

2)eci'zi'e schimoajd

Am vrut să ieșim în oraș, să ne plimbăm după slujba de după-amiază a bisericii, într-o duminică seara. Darius nu-și terminase temele pe a doua zi și soția nu a fost de acord să ieșim în oraș, argumentând că temele trebuie să fie o prioritate. Așa că am renunțat la plimbare, deși nu mi-a convenit schimbarea de plan, însă mâhnirea mea avea să se spulbere în curând! La biserică avuseserăm niște musafiri de departe și am hotărât să le fac o vizită la familia unde erau găzduiți, ca să ne luăm rămas bun. Unul dintre ei era un om foarte religios

Sorin Dumitru Ciglier

și încăpățânat în religia lui, iar celălalt era creștin practicant, care îl lua pe prietenul său în misiune cu el, sperând ca Domnul să-i vorbească și să-i atingă inima.

Am lăsat familia acasă, soția să se ocupe de temele băiatului, l-am luat pe cel mic, Matei, cu mine și am plecat. Acolo am discutat mai multe și îndemnul din inimă a fost să-i vorbesc omului acestuia despre Domnul Isus! I-am explicat că ar fi păcat pentru el să meargă în biserică, să fie aproape de Hristos și într-o zi să audă cuvintele *„Plecați de la Mine căci nu vă cunosc...”*. I-am spus să se pocăiască atâta vreme cât se mai poate, să nu amâne, că viața nu stă în puterea noastră... M-a surprins răspunsul lui: „Domnule, am vorbit cu mulți, am stat de vorbă cu creștini, glumeam și ne simțeam bine, dar niciodată nu mi s-a spus adevărul atât de direct! Nu mi-a spus nimeni, niciodată, că trebuie să mă pocăiesc, că altfel mă duc în iad!”

Dumnezeu îl cercetase și altădată prin Cuvânt, dar amâna. I-am citit

îndemnul Scripturii, i-am arătat multe versete biblice, le însemna și era asemenea unui copil care descoperă pentru prima dată, deși trecuse adesea pe acolo, o mare bogăție! Dumnezeu îi zdrobise deja mândria religioasă și pas cu pas i-a atins inima. La despărțire, ne-am rugat să-L primească pe Isus în viața lui și mi-a promis că va merge într-o biserică și se va boteza, așa cum a înțeles: „*Cine va crede și se va boteza va fi mântuit*”.

Creatorul nostru este Dumnezeu care poate înmuia inima omului necredincios! Am văzut Cuvântul lucrând efectiv în viața lui și m-am bucurat că Domnul S-a folosit de temele copilului pentru a mă întoarce din drum! Așteptăm lucrări mari de la Acela care poate sensibiliza și astăzi, poate mântui sufletele pierdute în neantul lumii. A Lui este puterea, a Lui este Cuvântul, a Lui e harul, a Lui e mântuirea! Amin.
Experiențe sau coincidențe? /261

Aceste experiențe scrise au izvorât din inimă sinceră față de Acela care a fost în spatele lor. Am dorit să le scriu pentru a dovedi, încă o dată, că Dumnezeu nu Se schimbă. Chiar dacă agitația zilnică ne face să trecem ușor peste orice situație și să nu observăm amănuntele, consider că este important să ne oprim și să ascultăm vocea blândă a Domnului, care se face auzită prin diferite mijloace. Trebuie să identificăm aceste mijloace de comunicare și să le acceptăm prin credință și cu convingerea că sunt de la El.

Dumnezeu nu Se schimbă! El deține și astăzi controlul evenimentelor. De aceea, prin aceste cuvinte transpuse din experiențele trăite, notate fără nicio exagerare, ci sută la sută autentice, am vrut să-L onorez pe El, să-L mulțumesc și să transmit ideea că este prezent printre noi, doar să avem ochi să-L identificăm!

Mulțumesc Domnului că mi-a făcut parte de aceste mici experiențe; am dorit să le împărtășesc cu cititorii și să-i încurajez, totodată, să le scrie pe cele trăite de ei, pentru că „Verba volant, scripta manent” („Vorba zboară, scrisul rămâne”).

Experiențe sau coincidențe?

Date de contact pentru comenzi /sugestii /recomandări

• **adresa de email: baptisem@yahoo.com** • **telefon: 0744-557454**